

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 2044 103 247 060

84
75Q.8

1.30

Bd. May 1936

HARVARD LAW SCHOOL
LIBRARY

Received APR 17 1933

84
750.8

1.30

Bd. May 1936

HARVARD LAW SCHOOL
LIBRARY

Received

APR 17 1933

4
83

Feb 27

A

FELVIDÉK.

POLITIKAI TANULMÁNY.

IRTA

GRÜNWARD BÉLA.

PRINTED IN HUNGARY

BUDAPEST.

KIADJA RÁTH MÓR.

1878.

84
750.8

1.30

Bd. May 1936

HARVARD LAW SCHOOL
LIBRARY

Received

APR 17 1933

4
83

7cl-57

A

FELVIDÉK.

POLITIKAI TANULMÁNY.

IRTA

GRÜNWARD BÉLA.

PRINTED IN HUNGARY

BUDAPEST.

KIADJA RÁTH MÓR.

1878.

A FELVIDÉK.

x Co

A FELVIDÉK.

POLITIKAI TANULMÁNY.

IRTA

GRÜNWARD, BÉLA.

PRINTED IN HUNGARY

BUDAPEST, 1878.

KIADJA RÁTH MÓR.

APR 17 1933

FRANKLIN-TÁRSULAT NYOMDÁJA.

«A legkoldúsabb igazság többet ér
a legkirályibb hazugságnál».

CARLYLE

I.

De ha az isten az hazámhoz való szeretet reám
tette, imé kiáltok, imé üvöltök: hallj engem élő ma-
gyar, ihon a veszedelem, ihon az emésztő táz.

Zerinvári gróf Zrínyi Miklós. *A török
ájtum ellen való orvosság.*

«Mit nekém te, zordon Kárpátoknak
Fenyvesekkel vadregényes tája!
Tán csodállak, ámde nem szeretlek
S képzetem hegy völgyedet nem járja.»

Igy szól a mi nagy költőnk a felvidékről. Mi pedig,
akik gyönyörködünk a vadregényes tájban, a kies nyugodt
völgy csendjében, a rengeteg fenyves erdők titokszerű su-
sogásában, a kristálytisza patak zúgásában, az égbenyúló
bérczben, melyben a felhők megakadnak, az élénkséghen s
változatosságban, mely e vidéket jellemzi, s borzadással
gondolunk a végtelen róna egyhangúságára, mi megbocsá-
tunk neki s értjük hangulatát:

«Lenn az alföld tengersík vidékén,
Ott vagyok hon, ott az én világom». .
«Itt ringatták bölcsőm, itt születtem»

mondja tovább, s ez megértet mindent. Lelkét pedig meg-
bűvölte az

«Arany kalászszal ékes rónaság,
Melynek fölötte lenge délibáb
Enyelegve űz tündérajátékokat.»

Ő a magyar alföld költője. — Nemcsak mert ott szü-
letett, hanem mert mint igazi költő, az ő világát, az
alföldet, költői módon felfogni s költői módon idealizálni
volt képes.

S neki szabad volt azt mondani, hogy «képzete» a felföld hegyvölgyét nem járja s szabad volt megis tenni. Mert hisz ő költő volt, aki szabadon választhatja tárgyát, s azzal foglalkozhatik a mi erősebben ragadja meg lelkét.

De szabad-e ugyanezt tenni az államférfiunak, a kinek egy adott ország van gondviselésre bízva? Szabad-e neki azt mondani, hogy szelleme a felföld hegyvölgyét nem járja, hogy gondolatai nem foglalkoznak vele?

Aligha. — Mert hisz oly országot, melynek minden részét és viszonyait nem ösmeri, jól kormányoznia merő lehetetlenség.

A költő, akinek phantáziája nem foglalkozik hazája egy részével, lehet azért nemzetének nagy költője. Az államférfiu, akinek szelleme nem foglalkozott hazájának egyik jelentékeny vidékével, nem lehet nemzetének nagy államférfia.

A mi politikusaink s államférfiaink nem foglalkoztak a tót felvidékkel s azért nem is ösmerik. Keresztül-kasul járták s átkutatták a botanikusok, geologusok és historikusok, csak a politikusok nem.

Általában úgy látszik, hogy a magyar államférfiunak nem ambíciója részletesen és alaposan ösmerni hazája viszonyait. A jól nevelt magyar államférfiunak ösmernie kell Német-, Francia-, Angol-, Olaszország politikai viszonyait, összes intézményeit, a pártokat s irányadó embereiket és törekvéseiket, úgyszinte a veszélyt, mely egyik vagy másik törekvéséből az illető államra nézve következhetnék. Magyarországra nézve azonban a magyar államférfi felmentve érzi magát ez ismeretek megszerzésének kötelezettsége alól s bizonyára nagy zavarba jönne, ha valaki az ország különböző vidékeinek állapotáról s viszonyairól kérne tőle részletes felvilágosítást. Legfelebb a parlamentet

és saját megyéjét ösmeri, de az országot nem. — S ebből magyarázható meg az a sajátszerű jelenség, hogy államférfiaink azért, mert más országokban bizonyos viszonyok fennállnak, ugyanazokat itt is látják, habár nincsenek is meg; s azért mert más országokban bizonyos viszonyok nincsenek meg, itthon sem látják őket, habár tényleg fennállanak.

Ily körülmények között hogy is jutott volna az irányadó körök részéről érdeklődés és figyelem a szegény tót-ságnak, melyet csak szánakozva említ a termékeny magyar vidék lakója?

Kétségtelen, hogy a magyar ember kicsinyli a felvidéket, s nem képzelheti, mikép játszhatnék nagy szerepet a magyar nemzet sorsában e természetlen szegény vidék s tót lakossága. — Kicsinyli pedig annál nagyobb mértékben, minél távolabb lakik tőle, minél kevésbé van alkalma közvetlenül belepillantani a tótság mostani viszonyaiba. — Tudja, hogy van arató és cséplő tót, üveges tót, drótos tót, dunavizet áruló tót, stb. S ez az egész. — Államférfiaink pedig, akik a tótságon utaztak s hétszámra töltötték az időt a felvidéki fürdőkben, ha egészség dolgában nyertek is, a felvidékre vonatkozó ismeretekben nem gazdagodtak annyira sem, hogy e népszerű álláspont fölé emelkedhettek volna.

S valóban oly jelentéktelen, figyelmet és érdeklődést nem érdemlő része-e az országnak a tót felvidék? S vajjon menthető-e a közöny azok részéről, kikre a magyarság életérdekeinek megóvása van bízva s fel vannak ruházva a megfelelő hatalommal, hogy ezt tehessék?

Tekintsünk a statistikába, s megkapjuk a feleletet.

A tótok számát 1.820.000-re teszik. Vannak ugyan tót rajongók, akik e számmal nem elégsznek meg s erő-

nek erejével el akarják hitetni a tótokkal, hogy számuk három millió kérekszámban. — Ez az állítás azonban azokra van számítva, akik teljességgel nincsenek abban a helyzetben, hogy helyességét ellenőrizhessék, mert nincs könnyebb feladat, mint bebizonyítani, hogy ez az állítás alaptalan.

Ha Pozsony-, Nyitra-, Trencsén-, Hont-, Bars-, Nógrád-, Zólyom-, Túróc-, Liptó-, Árva-, Szepes-, Gömör-, Sáros-, Zemplén-, Ung- és Abaujmegye összes lakosságát összeszámítjuk, 2.633,000 lakos jön ki. Ha tehát hajlandók volnánk megengedni, hogy a nevezett megyékben egyetlen egy magyar vagy német sem lakik, még akkor is négyszázezer hiányzik a három millióból. — De tudjuk, hogy e megyék egyikében sincs tiszta tót lakosság. Árvában a lakosság 97% tót, Zólyomban, Liptóban, Trencsénben 96% s így a legtótabb megyében is találkozik néhány ezer magyar vagy német. Nyitrában 28%, Sárosban 38%, Barsban 41%, Szepesben 45%, Gömörben 51%, Hontban 56%, Zemplénben 68%, Pozsonyban 58%, Ungban 79% stb. nem tót* s hogy a nevezett megyékben csakugyan lagnak nagy számban magyarok és németek, azt már eltagadni mégsem lehet. — E megyékben tehát a magyarok és németek levonásával az egy tömegben együtt élő tótok számát legfeljebb 1.600,000-re lehet tenni; 200 ezer az országban kisebb-nagyobb csoportokban elszórtan lakó tótokra esik.

E szám, azt hiszem, oly jelentékeny, hogy komoly gondolkodásra hangolhatja a legkönnyebbvérti magyar politikust is. — A tótság tehát a magyar állam lakosságának majdnem egy hetedrészét képezi, s már ennél az aránynál fogva is a legkomolyabb figyelmet érdemli.

* KELETI. Magyarország és népe.

A tót elem a magyar állam területéből körülbelül 750 négyszögmértőföldet foglal el. Tehát háromszor annyit mint a szász királyság, kétszer annyit mint Würtemberg királyság területe; annyit mint Baden nagyhercegség, Elsass-Lothringia, Oldenburg, Braunschweig és Meklenburg-Strelitz együttvéve.

Ily nagy területet s ily nagyszámú lakosságot komoly figyelem tárgyává tennének a legnagyobb és legerősebb államok legnagyobb államférfiai is, s nem kicsinylenék, mert tudják, hogy ily tényezőnek szükségkép hatást kell gyakorolnia a legerősebb államra is. — Ha vele van: erő, ha ellene van: veszély.

Bismarck herceg kétségkívül nagy államférfiu s egy nagy erős állam élén áll. — De nem tartja méltósága alatt álló dolognak behatóan foglalkozni a kis Elsass és Lothringia ügyeivel, melynek területe nem nagyobb Nyitra-, Zemplén- és Hontmegye területénél, ő ösmeri e tartomány állapotának minden részletét, másfél millió lakossága hangulatát, s maga állapította meg a tervet, mely szerint e Németországba bekebelezett nagyjórészt német, de Franciaországgal rokonszenvező lakosságot beolvaszsza a német nemzetbe is.

S mi volnánk feljogosítva kicsinyleni, semmibe venni egy 750 mértőföldnyi területen lakó nagyszámú, más fajhoz tartozó népességet a mi viszonyaink között?

Nem tudjuk-e, hogy a magyar államban 6 millió magyar áll szemközt 7 millió nem-magyarral? Nem tudjuk-e, hogy e csekély magyar elem csak magára támaszkodhatik, míg a többi népfaj támaszt talál rokonfajokban, melyek a velünk egy államban lakók mögött állnak s ezeknek benünket fenyegető háttérét képezik?

Nem tudjuk-e, hogy ránk nézve, — akik erősek lehet-

nénk, de gyengék vagyunk, mert mi magunk folyvást elkecserevedve küzdünk az állam ellen s botorul meggyengítettük hatalmát és tekintélyét s vele a magunkét, — a kis ellenség is nagy veszély, mert tehetetlenek s a védelemre se vagyunk képesek?

Nem tudjuk-e, hogy közel két millió szláv, akik közvetlenül érintkeznek a szlávssággal, akik az ország határait tartják megszállva, nagy segítségünkre lehetnek, ha egyek velünk, de nagy veszéllyel fenyegetnek, ha ellenségeink? S nem tudjuk-e, hogy minden ellenségünk számított s ma is számít rájuk s combinatióba veszi ellenünk? S midőn minden ellenségünk érdeklődik a felvidék iránt, csak mi maradunk közönyösök? S midőn a csehek, de még inkább az orosz kormány teljesen tájékozva vannak a felvidék viszonyai iránt s befolyásukat is éreztetik, csak a mi kormányunk ne is legyen kíváncsi s ne tudjon semmit róla s ne gyakoroljon semmi befolyást az ország egyik legfontosabb vidékére?

Eddig így volt, de ezentúl nem maradhat így. Nehéz idők járnak s minden jel nagy, romboló viharokat jósol a jövőben.

A nagy szlávság forrong, s a siker merész terveket érlel vezetőiben; a terveket pedig nyomban fogja követni a megvalósításukra irányzott actió.

Csak mi nem tervezünk s nem lépünk actióba érdekeink megvédésére s egy évtizedet vesztegettünk el a nemzet életéből s nem használtuk fel állami és nemzeti létünk megszilárdítására.

Nem érdemi meg a komoly államférfiu nevét, aki most is közönyös és tétlen tudna maradni. Ha tíz évet elvesztegettünk, nem következés, hogy elvesztegessük a következőket is. A magyar nemzetnek valahára meg kell

kezdeni az önvédelmi harczot, mely nélkül szégyenletes bukása bizonyos.

Hogy ez megtörténhessék, mindenekelőtt ösmernie kell az ország nem-magyarok által lakott vidékeinek viszonyait.

Ezek között legfontosabb az ország tót felvidéke. — Nekünk tudnunk kell, hogy a zordon Kárpátoknak fenyegetéssel vadregényes táján lakó nép, mint a magyar állam tagja, hogy érez és gondolkodik? Tudnunk kell valahára, hogy a tótság mi reánk nézve az erő vagy veszély kútforrása-e? Tudnunk kell, mennyiben számíthatunk reá, vagy mennyiben kell tartanunk tőle. Tudnunk kell, mennyiben volt rá befolyással a szláv mozgalom s mennyiben áll e mozgalommal solidarításban, kik e mozgalom tényezői s mily erővel rendelkeznek? Tudnunk kell, mi ártott s mi használt eddig nekünk, ösmernünk kell a tényezőket, melyekre számíthatunk, szóval ösmernünk kell a felvidék állapotát alaposan és részletesen.

Ez az igénytelen munka kísérlet, ez ismeret előmozdítására, mert kíváncsi vagyok, hogy a felvidék viszonyait illetőleg való tényeken alapuló nézetek alakuljanak nemcsak a kormány s a parlament, hanem a közönség körében is.

S te nyájas olvasó, ha figyelemmel fogod e könyvet elolvasni, meglepetve fogod látni, hogy a felvidék Magyarországának nemcsak legfontosabb, de legérdekesebb vidéke is. Bámulni fogsz, mikor megtudod, mily rendkívüli dolgok történnek itt, annyi mulatságos és szomorító, annyi lélekemelő és lealázó, annyi kicsiny és annyi nagy, annyi képtelennek látszó s mégis való dolog egymás mellett! Bámulni fogsz a gazdag kincseken, melyek itt úton-útfélen hevernek, anélkül hogy felhasználtuk volna, s a nagy veszteségeken, melyeket szenvedtünk, a küzdelmeken,

melyek ott éretted folynak, a diadalokon és vereségeken, melyekről a magyarnak sejtelve sincs.

S ha mindezeket megtudod, pirulni fogsz nyájas magyar olvasó, a szégyentől és indignatiótól. — De nekem ne vedd rossz néven a kiméletlenséget, melylyel mindezeket feltártam előtted. — Tudni azt, a mi e könyvben foglaltatik a hallgatni, bűn lett volna a magyar nemzet ellen.

II.

«Elfussunk? nincs hová, sehun másutt Magyarországot meg nem találjuk, senki a maga országából barátságunkért ki nem megyen, hogy minket helyheztesen belé: az mi nemes szabadságunk az ég alatt sehun sincs hanem Pannoniában. Ille vobis vel vincendum vel moriendum est.»

Zerinvári gróf ZÁINYI MIKLÓS. U. o.

Szép idő lehetett az, mikor a magyar, ifju s erőteljes nemzet létre, ezer évvel ezelőtt elfoglalta ezt az országot s legyőzte s alávetette magának akkori lakosait. — Úr, igazi úr volt ebben az országban; még csak fel se mert támadni ellene senki. Bent úr volt, kifelé pedig rettegett. Merész, harczias faj volt, mely mikor hazájában nem talált ellenállásra, kereste a harczot Európa legnagyobb nemzeivel, s rendesen diadalmasan, zsákmánynyal megrakva tért vissza hadjárataiból.

Az is szép idő volt, mikor a magyar nemzet lemondva harczias száguldozásairól a béke munkájába kezdett, felvette a kereszténységet s okosan s elfogulatlanul szervezni kezdte az államot. — Nagyszerű belső átalakulás volt ez, mely nélkül a magyar állam tartós életre nem számíthatott volna. Voltak ugyan akkor is, akik az akkori idők módja szerint ez átalakulással szemben, a nemzeti génusra s bizonyos ősi intézményekre hivatkoztak s meg akarták akadályozni az állam európaisodását. — De akkor volt komoly akarat, erő és bátorság, mely nem hagyta magát meg-

félemlíteni a nagy phrásisok hangoztatói által; akkor még egyenesen és férfiasan mentek neki az akadálynak, de nem transigáltak s a megkerülés taktikáját még nem ismerték; még akkor képesek voltak az emberek küzdeni s vérüket ontani a nagy czélokért. S az ellenállást csakugyan megtörte a komoly akarat, az erő és bátorság, és sikerült alapjait megvetni a magyar államnak, szervezni s megszilárdítani, ami nélkül bizonyára rég elpusztult volna. Azután következtek az ország nagy adminisztrátorai, akik az országot a virágzás és hatalom magas fokára emelték, férfiasan megküzdve az akadályokkal amint ezt magas czélokkal bíró s e czélok megvalósítására komolyan törekvő emberek szokták tenni, s felemelik az aránylag csekély számú magyar faj által alapított államot az akkori államokkal egyenlő rangú hatalommá.

Szomorú idők is következtek ezután. Akkor is akadtak hatalmas emberek és pártok, kik önérekből ellenezték az állam hatalmának növekedését, az egyesek szétszórt erejének egyesítését az állam hatalma érdekében. — Amint ezek kerekedtek felül, azonnal beállt a hanyatlás, a pusztulás. De ezután ismét egy szebb dicső kor következett. — Az Anjouk és Hunyadiak kora büszkeséggel tölti el a magyar ember szívét ma is. A nemzet ismét tekintélyes és hatalmas lett hatalmas egyéniségei által, kik elég erősek voltak arra, hogy az állam szétdarabolásában s gyengeségében saját érdekek kielégítését kereső tényezőket leverjék s az államban meglevő erők összpontosítása által erejét fokozzák. — Amint a hatalmas egyéniségek letűntek a történelem színpadáról s az abban a korban az állam egységét képviselő királyság gyenge kezekbe jutott s a particularismus győzött, ismét sülyedés, majdnem végpusztulás lett a magyar állam sorsa.

Háromszáz évig tartó nyomorúság következett ezután. A magyar nemzetet halottnak hitték már legjobb fiai is s nem is merték többé reményleni feltámadását. — De az évszázados küzdelemben vért vesztett s kimerült test éledzni, melegedni kezdett. Megzendült a nagy költők lantja s dalokat énekeltek, a fájdalomtól és kétségbeeséstől kínzott szívvel, mások keserű gúnynyal ostorozva az élő nemzeték nyomorult voltát, ismét mások a mult nagyságán lelkesülve, majd ismét mások erős bizalommal a nemzet jövőjében, lelkesítve nagy tettekre a nemzet fiait. S a nemzet testében gyorsabban kezdett lüktetni a vér. — Nagy szellemek keltek a nemzetben. — Valamennyinek lelke előtt egy nagy ideál lebegett. Azt akarták, hogy a magyar éljen, emelkedjék fel a dicstelen tengésből, s éljen, mint erős, önálló nemzet erős önálló államban, legyen önmagának célja s minden ereje szolgáljon saját céljainak megvalósítására, legyen külön nemzeti egyéniség, de vegyen részt s játszik méltó szerepet az emberiség életében is.

S ez ismét szép és dicső korszak volt a nemzet életében. A nemzetnek ragyogó ideálja volt. S a nemzet nagy férfiai komolyan gondolkoztak ez ideál megvalósítására szolgáló eszközök felett. A nagy gondolatok és nagy elhatározások kora ez. Ez emelkedett hangulat áthatja az ország lakosságának legalsóbb rétegeit. — Az egész nemzet arcza idealis fényben ragyog, mely egy szebb jövő hirdetője. — A remény és önbizalom visszatér a szivekbe; a tespedést mozgás és komoly munka váltja fel, a nemzet megizmosodik, s az élet kialvó félben levő szikrája hatalmas lánggá lesz, melyet nem lehet többé elfojtani. — A nemzet élni akar; s midőn életét fenyegetik, fegyvert fog, hősieen védi életét s nem kiméli vérét, mert érzi, hogy életre való s az életre érdemes. Két nagyhatalom kell hozzá, hogy leverje a hős

nemzetet. Legyőzik, de e harcban a győzőé a gyalázat, a legyőzötté a dicsőség.

S a magyar nemzet nem esett kétségbe. Elnyomták, üldözték, de a nemzet tűrt, várt és remélt, s önálló nemzeti létének ideálja egy pillanatra se tűnt el lelke elől. — S reményében nem csalódott. — Tizennyolcz évi megpróbáltatás után a gondviselés visszaadta neki az ősei által alapított államot, hogy úr legyen benne s összes erőit saját fennállásának s jövőjének biztosítására fordíthassa. S a most élő nemzedéken volt a sor, hogy a nemzet nagy céljait szem előtt tartva, arra használja fel az 1867. évi kiegyezés által nyújtott kedvező helyzetet, hogy okos, tervszerű, a nemzet tényleges viszonyaihoz alkalmazott tevékenységgel megszilárdítsa a magyar államot, s hogy ezen belől a magyar nemzet nagy missióját fényesen betölthesse.

S mi a magyar nemzet missiója?

Voltak és vannak nemzetek, s ezek a legnémesebbek s a világtörténelemben legnevezetesebbek, melyek nem értek meg az általuk alapított államok határai között. Mint a tűzre tett edényből kifut a forrongó víz, úgy ez államok sem képesek magokban megtartani a nemzet pezsgő erejét, hanem szétfoly a világban az állam határain túl is s nem egyszer e fölösleges erő oly alkotásoknak volt szülője, melyek az anyanemzet államát messzé felülmúlták fényben és hatalomban.

Ilyen volt Hellas népe, mely kis államalból rajokat bocsátott a világba, s benépesítette a tengerek partjait, hellenizálja a Fekete- és Középtengert a partokat ellepő virágzó és hatalmas gyarmataival. Nagy Sándor hatalma hellenismus egyesített erejének nagyszerű expansiója. — S midőn a rómaiak a görögöket legyőzik, tudósaik, költőik, művészeik, szónokaik, kézműveseik hellenizálják a római

jó társaságot, anélkül, hogy a legesekélyebb hatalommal rendelkeznének. — A római birodalom két részre oszlása után a keleti birodalom görög. S miután Hellas népe rég elpusztult dicső alkotásaival s az európai nemzetek a xvi. században feltalálni s megösmerni kezdik a görög tudósok, költők és művészek feledésbe ment műveinek romjait, ez oly szellemi forradalmat idézett elő, hogy e kort ma is az emberi szellem ujjaszületése korának nevezik.

A rómaiak nem érve be Rómával, de még Itáliával sem, annyira terjeszkednek, oly birodalmat alapítanak s tartanak fenn évszázadokon keresztül, melyhez hasonlót se előtte, se utána nem látott a világ. — A hova e nemzet elhatott, ott hagyta nemzeti egyénisége nyomait, nemcsak területeket hódított, de meghódította az embereket is. — Francia-, Olasz- és Spanyolország sohasem fogja elveszíteni a nyomokat, melyet a rómaiak uralma hagyott rajta s midőn a rómaiak rég elpusztultak, nyelvök élt azoknál a nemzeteknél, melyek a római birodalmat megdöntötték, de sőt uralkodóvá vált a nyugati Európa nemzeteinél, valamint nálunk is, a vallás, a tudomány s a közélet terén s ma is azok közé a nyelvek közé tartozik, melyek sok tekintetben nélkülözhetetlenek.

Újabb időben nevezetes expansiv erőt mutat az angol nemzet. Északamerika egyesült államainak alapját angol gyarmatosok vetették meg, mely tömérdek idegen elem bevándorlása daczára is megtartotta az angol jelleget és nyelvet. A föld tengerein az angol uralkodik s a keletindiai óriási birtokokon kívül annyi birtoka van szétszórva a földgömb különböző pontjain, hogy az angol államférfiak, midőn az angol érdekeket meg akarják óvni, szükségkép az egész földgömböt körülfogó combinációikat kell csinálniok. Hogy a francia nemzet mikép uralkodott Európában esz-

méivel, irodalmával s nyelvével, s hogy a francia forradalom után hogy alakította át a nyugati államok állapotát, azt tudjuk; a németből nemcsak Németországnak, hanem minden világrésznek jutott, a nélkül, hogy a németiség azért gyengült volna. Különösen hazánkat nagy mérvben árasztotta el a németiség, s hogy mennyire germanizálnak bennünket, de a mi több, hogy germanizáljuk mi magunkat az ő kedvükért, azt nagyon érezzük.

Itt van Olaszország is, melynek kulturai hatásával, melyet évszázadokon keresztül az emberiségre gyakorolt, a most élő nemzetek között egy sem vetekedhetik. Az olasz állam ma sem meríti ki az olaszyságot s hogy e körülmény mily irányt ad Olaszország politikájának kifelé, arról is van tudomásunk. Egy szóval Európa nagy nemzetei közül egy sem fér bele saját államába.

Mi nem tartozunk e nemzetek közé. — Nemcsak hogy a magyar elem ki nem csordúl ebből az államból, hanem mondjuk ki nyíltan és őszintén, a magyar államot se tölti be. A mint a dolgok ma állanak, a magyar állam nagy nekünk s úgy lityeg-fityeg rajtunk, mint a megcsappant emberen a ruha, melyet kövér korában viselt. A nemzet teste s az ország határai között nagy hézagok tátongnak, melyeket nem képes kitölteni; az állam a miénk, de a magyar nemzet hatalma és befolyása nem terjed az állam határáig.

A mi missiónk nem az, hogy hódítsunk, terjeszkedjünk az országon kívül, a mi missiónk nem utal bennünket az ország határain túl. A mi missiónk az ország határain belül van s abban áll, hogy töltsük be ezt az államot legvégső határáig, foglaljuk el benne azt az állást, melyet elfoglalni számunk, vagyoni, erkölcsi és szellemi túlsúlyunk, történelmi jelentőségünknel fogva elfoglalni jogosítva vagyunk; hassuk át az egész országot a magyar nemzeti

szellemmel; a magunk s az emberiség érdekében, emeljük magunkhoz s nemesítsük meg az országban lakó idegen s elmaradt népfajokat; szilárdítsuk meg a magyar államot, biztosítsuk jövő fennállását, törjünk meg mindent, a mi a magyar államra nézve veszélyes lehetne s tartsuk fenn az állammal együtt e nemes magyar fajt, s ne engedjük elpusztulni, megsemmisülni mélyen alatta álló népfajok által, ne engedjük, hogy szolgaságba jusson ott, hol egy évezreden át uralkodott s uralkodhatott volna mindörökké. — A magyar nemzet missiója s legmagasabb célja: fenntartani magát uralkodó elemként az önálló magyar államban.

Ez a mi missiónk, mely nem oly fényes ugyan mint Európa nagy nemzeteié, de ránk nézve a legnagyobb, mert a magyar állam bukása a mi bukásunk, melyből nem emelkedhetünk fel soha többé. A magyar állam fennállása ránk nézve az élet, bukása a halál, melyből nincs feltámadás.

S mióta az állam egész hatalma rendelkezésünkre áll, módunkban van e nagy feladatok megvalósítása is. Annyi bizonyos, hogy államférfiaiink sokkal könnyebb feladatokkal állnak szemközt, mint például az angol államférfiak. Magyarország kis ország s könnyen áttekinthető, s nem szükséges, hogy a földgömböt körülfogó complicált combinatiókat csináljanak; elég itt egy kis komoly akarat, egy kis egészséges ész s e kis ország viszonyainak ismerete, hogy nagy eredményeket legyenek képesek felmutatni.

Hogy ez irányban mit tettünk s mily eredménnyel, érdekes és tanulságos lesz megtudni különösen a tót felvidék példáján, hol a viszonyok sokkal egyszerűbbek és kedvezőbbek, mint az ország bármely vidékén.

III.

„De miért kelljen elvesznünk, avagy kétségbe esnünk, míg esontjainkban való, ereinkben vér, míg isten menyországban az mi bizodalunk lehet, míg karunkban kőpját, markunkban szablyát szoríthatunk? Avagy különb compositióból vagyon-e az mi ellenségünk felépítve? vagy nem azoktól a vitéz magyaroktól származunk-e mi, kik kevés néppel sok ezer pogányokat kergettek?»

Zerinvári gróf ZRINYI MIKLÓS. U. o.

Magyarországban közel két milliónyi tót van s legnagyobb része az ország északi határait lepi el. Kétségtelen tehát, hogy e szláv lakosság hangulata és magatartása jelentékeny befolyást gyakorolhat a magyar állam sorsára. A magyar nemzet érdeke azt kívánja, hogy a felvidék tót lakossága a magyar hazához ragaszkodjék, az ország határainak megbízható hű őre legyen; feladatunk pedig az, hogy minden rendelkezésünkre álló erővel oda hassunk, hogy a felvidék tót lakosságát megtartsuk a magyar államnak s megóvjuk minden befolyástól, mely a magyar államtól elidegeníthetné.

Elszasz és Lotharingia példája legfényesebben bizonyítja, hogy egy öntudatos politika következetes tevékenysége mily nagyszerű eredményeket képes elérni. A francziák példátlan vandalismussal pusztítottak e tartományokban, nem kimélték a lakosság életét és vagyonát s kétségkívül a legnagyobb elkeseredést és gyűlöletet találhatták a lakos-

ságban, mikor e két tartomány birtokába jutottak. Azóta pedig, nem épen kiméletes eszközökkel kiszorították a lakosság nyelvét s leplezetlenül francziásították, s mégis mily erős kapcsolatok fűzték a franczia államhoz és nemzethez Elzász és Lotharingia német lakosságát, mely ragaszkodás nyilvánult e lakosság részéről a franczia nemzet iránt, s mely elkeseredést és gyűlöletet tanusított a vele fajrokon, a cultura és hatalom által nagy német nemzet iránt s mely nagy nehézségekkel kell a nagy eszközök felett rendelkező kormánynak küzdenie s mily akadályokat gördít elébe a német lakosság ellenszenve! Elzász és Lotharingia német lakosságának példája azt mutatja, hogy oly elem, mely nem uralkodó az államban, mely az uralkodó népfaj által meghódítottatott s elnyomatott, mely földrajzi helyzeténél fogva folytonos érintkezésben áll magas culturával bíró fajrokon elemekkel, a hosszabb együttélés folytán egy államban, a közigazgatási érdekek solidaritása, az iskola tervszerű szervezése és működése által oda juthat, hogy ragaszkodása az idegen uralkodó elem iránt erősebbé lesz a fajrokon elemhez való ragaszkodásnál, hogy ez utóbbitól, habár nyelvét megtartja, teljesen elidegenül, de sőt halálos ellenségévé válhatik.

Franciaországtól elvették Elzaszt és Lotharingiát, de azért nagyhatalom maradt; s az lett volna, ha e két tartományban lakó németek iránta ellenséges indulattal viseltettek volna is. Ez esetben is 35 millió francziát állíthatott szembe másfél millió némettel. De 6 millió magyarral szemben már nagyobb jelentőséggel bír a majdnem két millió tót oly államban, melyben a magyar kisebbségben van. A nem magyar ajkú honpolgárok ellenséges indulata végzetes következményeket vonna maga után a magyar fajra nézve. A nemzetiségi izgatás akadálytalan folytatása,

melynek célja a rokon fajok közötti érdekközösség tudatának felebresztése s a magyar faj elleni gyűlölet szítása, szükségkép a magyar faj majorizálását, hegemoniájának megdöntését s teljes megsemmisítését vonná maga után. Ha élni akarunk, szaporodnunk kell, és erősödnünk idegen elemek assimilatiója által; nekünk nem szabad engednünk, hogy a magyar államban lakó nem-magyar népfajokban a különállás, a rokon fajokkal való solidaritás érzete fejlesztessék; nekünk különösen a magyar állam területén lakó tótokat ki kell szakítanunk a szlávság testéből s magunkhoz forrasztanunk oly erősen, hogy azzá legyenek nekünk, a mi volt az elszaszi és lotharingiai német a francziának. S ha a tótot csakugyan magunkhoz forrasztjuk, ha ez sikerül, elszakítjuk a szlávóságtól örök időkre, s ha hozzáveszszük a német elemet, mely számra nézve annyi mint a tót s ragaszkodik a magyar elemhez s lassan-lassan assimilálható a magyar által, megnyugvással tekinthetünk a jövőbe. Nem hat, hanem tíz millió magyar lesz akkor az országban, mely a többi három millió nem-magyart könnyű szerrel ellensúlyozhatja.

S elérhető-e ez az eredmény?

E kérdésre a tények megnyugtató feleletet adnak.

Mikor a magyarok ezt az országot elfoglalták, úgy látszik, sokkal szelídebben bántak a legyőzöttekkel, mint a mai civilizált nemzetek ősei, ámbár ez nem akadályozta meg, hogy a legnagyobb kegyetlenség és vadság hírébe ne jussanak. Annyi tény, hogy se a történelem, se a legyőzöttek hagyománya nem tartotta fenn az itt talált szlávok kipusztítása emlékét s a mai felvidéki tótság létezése, a régi időkben rendkívüli szaporodása bizonyítja, hogy a magyarok nemcsak meghagyták az itt talált szlávokat lakhelyeiken, hanem őket egyenjogú társakul fogadták.

A szlávok, kiket a magyarok a felvidéken találtak, nagyon csekély számmal lehettek s a foglalók valóban alig találtak ellentállásra a szlávok részéről. A magyar királyok bizonyára azért telepítették ide a németeket, mert az ország e részében nagy területeken nem volt lakosság. Kétségtelen, hogy a felvidéken tót város nem létezett s minden jelentékenyebb városi község németek alapítása s ma is német jelleggel bír. — A pozsonymegyei sz. kir. városok, Trencsén, Zsolna, Turóczmegye nagyrészen, Zólyom egészen, Liptó, Bars és Nyitra nagy része, Szepes egészen, Sáros, Abauj és Gömör egy része német lakosoktól volt elfoglalva. A szláv népesség csekély s a fejlettség legalsó fokán álló volt. Azt lehet mondani, hogy a felvidék a xiv. században egész a németek elszlávosodásáig, mely a két utolsó században ment végbe, német volt inkább és nem szláv. E német lakosság azonban nagyrészen eltótosodott, néhány jelentékenyebb város kivételével s tótosodik ma is, s a felvidéki tót lakosság nagy részét a szlavizált németiség szolgáltatta. Ehhez járult a szlávsnak a hussziták és azután a cseh portyázók által szaporodása, úgy hogy a mai tótság, mint egy jeles tudósunk mondja, újabb nép s jövevény s nagy tömegében későbbi lakosa a honnak a magyarnál. *

S bizonyára e körülményeknek tulajdonítható az a sajátos jelenség, hogy a tótok között még emléke se maradt fenn Szvatopluk birodalmának, de még hagyományuk sincs arról, hogy valaha önálló nemzeti létök lett volna, sőt arról sem, hogy valaha a magyarok által meghódítottak volna. A mi történelmi emlék és hagyomány van, az mind a magyar történelem kiválóbb alakjaihoz fűződik, nagy ki-

* HUNFALVY Pál. Magyarország Ethnographiája.

rályaink és hőseink játszanak szerepet a tótság phantáziájában s annyira harmoniában vannak az ország köztudatával, hogy a legkisebb jel se árulja el azt, hogy valaha az érdekek ellentétesek voltak, s az ellentétes érdekek összeköztetésre vezettek volna.

De kétségtelen, hogy e feltűnő jelenség egyik főoka a magyar nemzetnek abban a sajátságában is rejlett, hogy mindig türelmes volt az országban letelepedett népfajok iránt, egyen se tett erőszakot azért, hogy nemzeti jellegéből kivetköztesse, egyet se pusztított ki azért, mert nem lett magyarrá, s mindnyájokat egyenlő jogban részesítette az általa alapított államban. E nemzeti sajátságot s a belőle fejlődött állapotot senki se jellemezte oly szépen mint IPOLYI* s egyszerűen idézem gyönyörű szavait:

„De történetünk legnagyobb s legdicsőbb korszakai nem ismerték soha a nemzetiségi meghasonlást, nem a hazafiatlan vagy nemzetellenes pártot.

„Míg a mai hatalmas, szabad és dicső Albion szigetén a legvéresebb faj- és nemzetiségi küzdelmek dúlták föl az államot, s az angolszász úgyarmatos irtotta ki a britt és ír, a celta és gael ős népet; — míg később a berohanó dán kalóz irtotta ki ismét az angolszászt, és a hódító normann a vele egy nemzetiségű mindkét népséget magának alávetette; e közt pedig századokon át folyt, mint a vad irokézeknél és mohikánoknál a törzs- és fajháború; míg az egyeredetű német, sváb és szász, a dán és friess vérengzve versengtek egykor a nemzeti hegemoniáért; — addig nálunk a magyar történetnek nincs egy adata, nincs egy sora, mely ama nagy művelt-

* IPOLYI Arnold, a magyar nemzetegység és államnyelv történeti alakulása. 1876.

ségű népek fajháborúi mellé idézhető volna és csak egy nemzetiségi villongást is jelezhetne.

«Ha villongott politikai pártokban és vallási kérdésekben, abban az egyben még egy volt, hogy mindenki azon egy ország és nemzet hívének, magyarnak és Magyarország hű s igaz fiának vallotta magát. Ezeréves történetünk százezernyi okmányai közül, melyeknek legnagyobb részét már átkutattuk és kiadtuk, soha senki sem mutatott föl, soha senki sem látott egyet is, mely ellenkező adatot szolgáltatna.

«Itt-ott lehetett és volt is egy és más és akárhány az ellenséghez átfutott hitvány pribék és áruló. Itt-ott a városokban a nyárspolgárok közt voltak összeütközések olykor a nemzetiségek közt kenyéririgységből, bírvágy- és féltékenységből. Hasonlón, mint például az egyes iparosok és czéhek egymással s ezek ismét együtt a deákokkal utczai zenebonákban összetűztek. De sehol soha senkinek sem jutott volna eszébe azért másnak tartania magát, mint magyarnak, Magyarország hű alattvalójának. Senkinek sem jutott volna eszébe e hazán kívül máshol, idegen nemzetiségében keresni a súlypontot; senkinek másfelé keresni segélyt, vagy éppen nemzetisége létgyökerét; senkinek kifelé gravitálni, vagy ezzel csak fenyegetőzni is. Történetünk soha a haza egyetlen nemzetiségét, egyetlen népét sem vádolta, egyikét sem bélyegezte meg a hazaárulás e rút vétkével. Tanúsága szerint is csak egy hazát, csak egy nemzetet ismert mindannyi.

«Hazánk, összes lakóit és nemzetiségeit mindig egy s azonjogú népeinek ismerte. A magyarok meghódítván az országot, nem állítottak föl különbséget, mint más nemzetek tevék, a hódító és hódított nép között. Nem

követeltek az uralkodó nemzetiség számára sem hegemoniát, sem kivált-ágot és külön jogokat. Nem emeltek válaszfalat a nemzetiségek közt, nem alkottak kasztokat. Nem voltak race-mauditejaik mint a francziáknak; nem elnyomottjaik, mint az angoloknak; nem helotáik mint Hellas szabad s művelt népének, vagy rabszolganepeik, mint a szabad amerikai köztársaság négerai s a törvényen kívül álló indiánjai.

«A perctől kezdve, hogy Árpád meghódítá e hon népségeit, hogy Géza és István s utódaik országukba fogadták és megtelepíték az idegeneket és jövevényeket, mindannyi azonnal a magyar állam s alkotmány jogával és szabadságával bírt; még ha előbb rabszolga volt is, ez által egyedül idővel fölszabadult. A hódító és hódított egy czímen, a megszállás és adomány czímén nyerte egyaránt birtokát. Mindenki a mint a magyar közjog szerint a magyar korona tagjává lett, volt legyen bármily nyelvű és nemzetiségű, annak egyformán minden szabadságában részesült s a nemzet uralkodó tagjává lön. S mindez talán valami amerikai vagy mai új cosmopolitismus, a nemzeti politika hiánya s gondatlansága volt! ? Nem !

«Tudjuk, hogy talán Rómát kivéve, alig volt a világnak nemzete, mely annyira ráütötte volna institutióira nemzeti jellegét. Kezdve a hét vezér ős vérszerződésétől, egész a keresztény egyházi magyar apostoli királyságig, a magyar sz. korona és állam eszméjeig és Verböczy tripartituma szokásjogáig, a «jus consvetudinariumig», minden, bár hogy is volt az máshonnét áthozva és kikölcsönözve, annyira magán viselte a magyar korona s állam, az alkotmány és szabadság specificus bélyegét, hogy köz- és magánjoga magyarázatára külön eltérő

theoriákat, új kategóriákat kellett fölállítani, midőn újabban tudományos elméletüket tárgyalni és magyarázni kezdék a jogászok.

«És mégis alig volt nemzet egyszersmind, mely az idegen fajú és nemzetiségű elemeket annyi liberalitással és vendégszeretettel látta volna el. A mint ezek elfogadták a magyar állam s alkotmány eszméjét, készséggel és loyaltással megosztá velök alkotmánya minden jogát és szabadságát. — Sőt még azon felül is, többet is adott nekik; városi vendégeinek oly helyhatósági jogot, minővel saját népe sem bírt mindenütt. Mert a középkori birtokjog fejlődésével csak úgy lett hazánkban a hódító nemzetiség, a magyar nemzet zöme, úrbéri kötelékű alattvalóvá és paraszt jobbágygyá, mint hasonló úri viszonyok között, bármily más nemzetiségű népe az országnak. S ellenkezőleg épen úgy juthatott minden idegen nemzetiségű egyéniség minden jog teljéhez, a birtokláshoz és a legfőbb hivatalok viseléséhez. Soha senkitől sem kérdezték: vajjon Árpád atyánkkal jött-e be, vagy Svatopluk marahán alattvalói nemzetiségének utóda-e, vagy Gelu oláh fejedelem pásztornépe sarjadéka-e? vagy a Tacitus által nevezett Tuisco német fél-isten szülte ivadék-e? És hogy ez így volt s így van, és hogy ezek a nemzet leghívebb és leglelkesebb tagjaivá váltak; hogy annak magas nemzeti föladatait nemcsak átérzették s átértették, de lelkesedéssel fölkarolták és védték: arra, úgy hiszem, nem szükség itt a történet tanúságára hivatkoznom. Az élet maga az, mely ezt hangosan beszéli. Elég, ha bárhol, kezdve legmagyarabb vidékeinktől, találomra legjelesebb hazafiaink csoportjának vezetékneveit fölolvassuk. Ezek nagyrésze világosan megmondja, hogy másfelől jöttek be mint a hét vezér

népe. De hazafiúi érzésük és tetteik, állásuk vagy birtokuk világosan beszélik egyaránt, hogy nemzeti érzetben a legtisztább magyar törzsek egyik ivadéka által nem engedik magukat legyőzetni. Míg ellenben a magyar nép legtörzsökösebb alakjait is, és legeredetibb neveit ott találhatjuk szintén az alsóbb osztály földműves népsége rétegeiben; mely hasonlóan hazánk többi alattvalói viszonyban levő népségeivel, a legújabb időkig nem bírt semmi kiváltságos joggal.

«De ennél semmi sem tanusít jobban az ország népségei egyenjogú és közös nemzeti intézménye és polgári helyzete mellett.

«Nem csoda azért, ha országunk minden népe és nemzetisége, minden jövevénye és polgára lelkesedéssel csüggött a neki édes és nem mostoha anya, a haza során. Lakói nem kíváncsoztak ki belőle. A bevándorlóknak pedig valódi Khánánja és Eldorádója lőn. Itt mindenki egyaránt használhatta nyelvét, megtarthatta nemzetiségét, szokását és vallását. Mindannyinak, a ki bejutott a nélkül hogy nemzetiségét levetköznie kellett volna, ez ország valódi hazájává lett. Szeretettel is és hűséggel viseltetett iránta mindegyik és csüggött rajta, mint fiú édes anyja emlőin. Gyermekai mint valóságos testvérek összeforrvá szellemben és érzetben, egygyé lőnek a magyar hazában és nemzetben.»

Ez valóban így volt. De vajjon jó volt-e ez ránk nézve, s nem volt volna-e jobb egy nyelvű, egy nemzeti jellegű országot hagyni az utódokra, ha ez eredményt erőszakkal és vérontással kellett volna is elérni? Nem maradt volna-e el számtalan baj, ha az assimilatio munkája századok előtt történt volna meg s habár szegényebbek azzal a tudattal,

hogy nem nyomtunk el senkit, nem volnánk-e ma nagyobbak és erősebbek?

Kétségkívül. De mi jelenleg nem változtathatunk a dolgon s adott viszonyokkal állunk szemközt, melyekkel számolnunk kell.

Itt van előttünk a majdnem kétmilliónyi tót, egy nem ignorálható tényező, egy el nem tagadható existencia, melylyel ezentúl minden komoly politikusnak komolyan kell foglalkoznia.

A tót nép jóindulatú, békés és szorgalmas, engedelmes, könnyen fegyvelmezhető. Szellemi tehetségeit tekintve inkább receptív, de nem productív. A tót a legszorgalmasabb magoló, de gyors felfogás, önálló, teremtető szellemi tevékenység nem kerül ki belőle; de nagyon használható mindenütt, a hol türelmet, kitartást igénylő gépszerű munkára van szükség. Önérzete nincs s rendkívül alázatos. Eből az általános szláv tulajdonságból bőven jutott ki a mi jó tótjainknak s nincs köztök egy sem, a ki büszkén fölemelt fővel tudna járni, még ha akarna is. Már a teste alkotása sem engedné, mert a tótnak a nyaka sajátságosan előrehajló, s még legönérzetesebb pillanatában is alázatosabbnak látszik a legalázatosabb magyarnál is. A magyar mikor kér, se tud oly alázatos lenni mint a tót, mikor parancsol. A tót egész alakja és magatartása az alázatosság megtestesülése, s hogy a magyar paraszt milyen úr, csak akkor tudja meg az ember igazán, mikor tót urat lát. Tulajdonkép kaputos embert kellett volna mondanom, és nem urat, mert a tót és az úr oly két fogalom, mely egymást kizárja még a tót nép tudatában is. A ki a felvidéken úr, az már magyar, de nem tót. Az a melancholikus vonás, melyet a szláv faj ösmerői a szlávokon észrevettek, megvan a mi tótjaink physiognomiájában is, s valószínűleg onnan

ered, hogy homályos sejtelmök van arról, hogy még se valami nagyon dicső dolog szlávnak lenni.

A mi tótjaink azonban, ámbár a szláv faj általános tulajdonságai bennök föltalálhatók, mégis jelentékenyen különböznek a többi szlávoktól, nevezetesen a morváktól, csehektől, lengyelektől s oroszoktól. A mi tótunk távolról sem oly szolgálai mint ezek; ezekkel összehasonlítva a magyar tót valóságos úr. Meglátszik rajta, hogy nem élt szláv uralom alatt, hanem alkotmányos szabadságban a magyar nemzettel együtt. Ha szláv uralom alá kerülnek, rabszolgákká lettek volna, mint a többi szláv, kik ma is képtelenek egy valóban szabad államot alkotni. Az összes szláv törzsek közül csak azok ízlelték meg a politikai szabadságot, a kiket a sors a magyar állam területére vetett. S ha a mi tótunk ma önérzetesebb, ethikaibb a többi szlávnál, ezt egyedül a magyarnak köszönheti. Itt részesült a legnagyobb kiváltságokban, melyeket az állam adhatott, s melyek akkor a szabadságot jelentették, a nemesi és polgári kiváltságokban, s valóban részesült is bennök bőven, mert némely felvidéki megyében a lakosság egy tizedrésze nemes. A tótokat a magyar emelte a többi szláv fölébe, ő biztosított nekik a magyar államban emberibb létet, milyenben a többi szláv ma is alig részesül. S hogy a tót faji jellegét oly nehezen veszíti el s hogy mindennek daczára se egyenesedett ki egészen, az valóban nem a mi hibánk.

De a tót nem is volt hálátlan hazája iránt. Nincs példa rá, hogy feltámadt volna ellene; de számtalan eset bizonyítja a hazához való hű ragaszkodását. A tót nem támasztott soha nemzetiségi igényeket, más szláv elemekkel sohasem állott solidaritásban. A morvát és csehet megveti, a horvát és szerb közönyös neki, az oroszról a forradalomig meg volt győződve, hogy kutya-feje van. S habár a véle-

mény téves voltáról a forradalomban meggyőződött, az ellenszenv az orosz iránt ma is él a tótok között. — A forradalom története bizonyítja, hogy a szabadságharcz legjobb katonái közé a felvidéki tót zászlóaljak tartoztak. — A Hurban csapatai nagyjából morva és cseh csőcselékből állottak s az a néhány tót, a ki csatlakozott az úgynevezett Hurbanistákhoz, kik a felvidéki tótokból toborzott honvédekből álló ellenséget nem is merték bevárni, hanem a hol a honvédektől nem volt mit tartani, loptak és fosztogattak, ma is gúny és megvetés tárgya a tótok között, míg az, a ki honvéd volt, büszkén emlegeti mai napig is.

De nemcsak a magyar hazához ragaszkodik a tót nép, hanem a magyar nemzetiséghez is. A tótnak ösztönszerűleg imponál és rokonszenves a magyar ember önérzetes, férfias és lovagias fellépése, a mi a tótban teljességgel hiányzik. Imponál neki a magyar faj ezredéves uralma, nagyobb gazdagsága, műveltsége s a tótnak nem ő maga, hanem a magyar az ideálja. A tót a magyarságra törekszik; ha teheti magyarul taníttatja gyermekét, dicsekszik vele, ha magyarul megtanult s nem kesereg, ha fia nem akar tót lenni s magyarnak vallja magát, hanem tökéletesebb embert lát benne, ha magyarrá lett. — S a tót anynyira nem becsüli saját nyelvét, hogy idegen vidéken inkább más nyelvet beszél, s ha csak lehet, eltagadja tót voltát; csak a ki más nyelven nem beszél s ez oknál fogva a műveltség legsalsóbb fokán áll, beszél tótul.

A magyar politikus szemében, a ki hozzá van szokva nem hazája viszonyaiból, hanem könyvekből meríteni tudományát, s a ki ennél fogva hozzá van szokva a tótságban a magyar iránt ellenséges indulattal viseltető nemzetiséget látni, mindez talán képtelenségnek fog látszani. — Pedig

a mit előadtam, nemcsak való, hanem könnyen megmagyarázható is.

A tótnak nincs külön történelme, nincs nemzeti hagyománya. Neki nincsenek nemzeti hősei, nemzeti nagy férfiai. Az ő hősei a magyar hősök, az ő nagy emberei a magyar nemzet kiváló egyéniségei. A tótságnak nincs nemzeti irodalma, mely az egyes szellemi fejlődését lehetségessé tenné; nincs központja, melyben erői, ha volnának, egyesülhetnének, s melyből az erők hatása kisugárzanék; nincs önálló gazdasági élete, hanem völgyek és folyók iránya a magyar piacokra, a kenyérkereset a gazdag magyar vidékekre vezeti; s így minden arra utalja a tótot, hogy a magyarra támaszkodjék, minden érdeke a magyar elemmel való érdekközösség érzetét erősíti meg benne, mert ösztönszerűleg érzi, hogy önmagában nincsenek meg az önállóság történelmi, szellemi és anyagi feltételei.

De még érthetőbbé válik a jelenség, ha a felvidék társadalmi viszonyait vesszük szemügyre. A felvidéki nagy számú nemesség, mely a felvidéki társadalom legmagasabb osztályát képezi, annak tudatában, hogy más nemes nincs az országban, mint magyar nemes, büszke e magyar nemességre, s annyira el van telve a magyar nemzeti öntudattal, hogy teljesen elveszett a tótságra nézve. — Ehhez járul, hogy a szellemi munkával foglalkozó osztályok, u. m. ügyvédek, mérnökök, orvosok, tanárok, hivatalnokok sat. a magyar középiskola befolyása által magyarosítatnak s kevés kivétellel magyar szelleműek. — A társadalom legmagasabb osztályai tehát nem tótok, s minthogy ezek adják az irányt s az alsóbb osztályok nem látnak maguk előtt nagyobb vagyont s műveltségű embert a ki tót volna vagy annak vallaná magát, nincs a honnan a nemzeti tudat lökést, a nemzeti törekvés erőt nyerhetne, s ez

osztályok példája adja meg az irányt a magyarosodásra az alsóbbaknak. — A kereskedő és iparos szintén nem tót, hanem leginkább német. A paraszt az egész világon egyforma, s a tót paraszt sem különbözik a többitől. Reális érdekekkel, nehéz physikai munkával van elfoglalva s nincs érzéke oly ideális érdekek iránt, melyek magasabb műveltséget feltételeznek. E mellett rendkívül conservatív s bizalma csak ahhoz van, a kiről tudja, hogy egy darab föld tulajdonosa s vele közös érdekei vannak. Azért a volt földesúr s birtokos nemes most is természetszerű vezetője a köznépnek, s a hol a birtoktalan ügyvéd, tanító vagy éppen semmi állással nem bíró izgató tért nyert, ott a nemesség hiánya vagy indolentiája volt az oka, de az izgatók ez esetben sem a nemzetiségi eszmével idéztek elő valami nagy hatást, hanem a nagy adó miatti panaszszal, vagy valami közvetlen érdekű helyi kérdéssel, melyet ügyesen használnak fel arra, hogy a nép bizalmát megnyerjék s kedélyét felizgassák.

Röviden, a felvidéki társadalom állapota azt mutatja, hogy a tótnak magasabb fejlődése a magyarság eszközeivel történik, hogy a tót ily esetben nem marad meg a tótság szűk körén belül, hanem szükségkép kinő belőle, s hogy a tótság magasabb fejlődési stádiuma nem ő benne magában, hanem a magyarságban van.

A nemzetiségi izgatás nemcsak hogy nem nyert nagy tért a társadalom magasabb osztályaiban s a köznép nagy tömegében, hanem a szláv nemzetiségi törekvések képviselői a tótság határozott ellenszenvével találkoznak. — E hangulat oly tényekben nyilvánul, melyek első pillanatra megfoghatatlanoknak látszanak, s melyek egyenes ellentétben állanak a nálunk divatos nemzetiségi elméletekkel.

A tót nép nagy tömege ellenszenvet, bizalmatlanságot,

megvetést és gyűlöletet tanusít azok iránt, a kik az ő nemzetiségi érdekei nevében lépnek fel. A ki a felvidéken a tót nemzetiségi igényekkel lép föl, nem választatik meg országgyűlési képviselővé, megyei tisztviselővé sat. Ha valaki e nemzetiségi igényeknek engedményeket tett, elveszti politikai hitelét, tekintélyét, népszerűségét. Ellenben a ki határozott magyar s határozott ellene a nemzetiségi törekvéseknek, rokonszenvben és tiszteletben részesül. S a mi a legnevezetesebb, a magyar nemzetiség érdekeit e vidéken nem magyar származású emberek védik, nem törzsökös magyarok küzdenek a magyar nemzetiségért, hanem a tótok.

A küzdelemről, a mely a felvidéken a magyar nemzetiség érdekében foly, a magyar nemzetiségnek s irányadó államférfiainak tudomása sincs, s minden szemrehányás, melylyel a külföldi sajtó a magyarságot a szlávság elnyomása miatt illette, teljesen alaptalan. A magyar elem nem gondol saját érdekeivel s nem igen hajlandó tevékenységet kifejteni nemzetiségi érdekei megóvására. Miatta és kormányai miatt most is taníthatnának a három panszláv gymnasiumban, most is állhatna a tót «Matica», s a nemzetiségi izgatók rég kitephették volna a ragaszkodást a haza iránt a tót lakosság kebeléből. A magyar nemzetiség érdekeiért a felvidéki szlávok és németek s ezek között számtalan oly ember, a ki magyarul sem tud, küzdenek, áldozatokat hoznak, s lelkesültebb bajnokai a magyarságnak magánál a magyarnál. Mig az alföldi magyar ember, nem is sejtve, hogy nemzetiségét komoly veszélyek fenyegetik, nyugalomban és indolentiában tölti napjait, addig a felvidéken a legérdekesebb küzdelem foly, a magyarság minden részvéte és támogatása nélkül. Itt, a hol nincsenek igazi törzsökös magyarok, itt él és küzd a magyarság, itt a fölvidéken van a «Hungaria militans».

A felvidék tót lakosságának e hangulatában a magyar nemzet oly kincset bír, melyet meg nem óvni s egy csoport izgatónak zsákmányul engedni, megbocsáthatatlan bűn volna. Azt lehet mondani, hogy a magyar elem nem találhat alkalmasabb és előkészítettebb anyagot az assimilatióra a tót elemnél. A nemzetiségi izgatás ez oknál fogva rendkívüli nehézségekbe ütközik a felvidéken. A legfőbb akadályok, a tótok hagyományos ragaszkodása a magyar államhoz, az ellenszenv a nemzetiségi izgatók iránt s a nemzetiségi öntudat teljes hiánya.

Ha nemzetiség alatt oly nagyobb számú népfajt értünk, mely nemzeti külön állásának tudatával bír, mely e külön állást érvényesíteni akarja, mely önmagának célja és ideálja s eszközökkel is rendelkezik fejlődése előmozdítására s ideáljának megvalósítására, akkor bizvást állíthatjuk, hogy tót nemzetiség nincsen, mert a tótságban mindezek fel nem találhatók.

A ki a felvidéki viszonyokat alaposan ismeri, arra a meggyőződésre kell jutnia, hogy *Magyarországnak vannak tót nyelven beszélő lakosai, de tót nemzetiség nincsen.*

A felvidéki tótok legerősebb szövetségeseink a nevökben támasztott nemzeti igények ellen s a magyar nemzetiiség érdekeinek érvényesítése mellett.

S ily körülmények között mily nagyszerű feladat megoldására nyílt alkalom államférfiainknak! Lehet-e szebb feladat, mint megtartani közel két millió idegen nyelvű lakosságot az országnak, úgy intézni a dolgot, hogy az iskola által értelmisége magyarrá váljék, alsóbb osztályai pedig megtartassanak a hazához való ragaszkodásban; hogy műveltségét a magyar irodalomnak köszönje, magyar költők művein lelkesüljön, a magyar nemzet hősei lebegjenek ideálként ifjúsága lelke előtt, s így, habár a köznép nagy

tömege, mely az értelmiség vezetése alatt áll, meg is marad tótnak, megmagyarosított értelmisége által a magyar elembe olvadjon, szaporítsa számát, növelje hatalmát, s a magyar elem uralkodjék ne csak külsőleg és névleg, hanem valóban bensőleg és szellemileg az ország legvégső határáig s megbízható hű és lelkesült bajnokai legyenek veszély idején a fenyegetett határszéleken.

Ily nagy cél elérése méltó tárgya lehet a legnagyobb államférfiú ambíciójának is. A ki oly nagy területet mint a felvidék, majdnem két millió lakossal, megtudna hódítani hazájának, neve örökké élne nemzete történetében. De mi már nem hódíthatunk, a mi feladatunk csak az lehet, hogy megtartsuk azt, a mink van, s ha ez sikerül valakinek okossággal és számítással ép oly nagy dicsőség, mintha fényes győzelmekkel hódításokat tett volna.

IV.

„Szánteon, vessen, baráncáljon, arasson és sok dolgot vigyen véghez a gazda ember ha élni akar cselédestül. Nam Dti laboribus omnia vendunt. Hát mennyivel inkább minékünk, kik veszedelemben vagyunk, az egész lelkünknek applicátióját, minden testünknek fáradtságát fordítanunk kell az mi utolsó veszélyünk eltávolztatására; mert egyéb iránt kinek szántsuunk, kinek vesünk, kinek arassunk, kinek neveljük édes magzatinkat, ha securitásunkra most gondot nem viselünk; majd a pogányé leszen az a mi most miénk, és csak őt esztendőtt avagy kettőt sem ígérhetek magunknak, ha nem provideálunk.»

Zerinvári gróf ZRÍNYI MIKLÓS. U. o.

Ez volt a felvidék állapotának fényes oldala; tekintsük meg már most a sötét részét is.

A felvidéki tótság ragaszkodásában a hazához nagy kincset bírunk, de vannak, kik e kincstől meg akarnak bennünket fosztani. A tót nép ragaszkodik a magyarhoz, de bizonyos, hogy meg van a törekvés, hogy ez érzelem helyét a gyűlölet foglalja el. Kétségtelen, hogy van a felvidéken egy szervezett párt, mely feladatául tűzte ki, hogy a tótokat elidegenítse a magyar államtól s a magyar nemzet-től, s a nagy szlávtságba olvaszsza, s hogy mint a nagy szláv faj egyik tagja gyűlölje a magyart s vesztére törjön a helyett, hogy szövetségese legyen.

E párt keletkezése ideális forrásokból ered, s mint minden politikai törekvés kezdete tiszta volt, mint tiszta szokott lenni a nagy folyamok vize míg szűk hegyi völ-

gyekben eredő csermelyek ágyában folydogál. A kik a szláv fajok egységét először érezték, ideális irányú, szellemes, derék emberek voltak, s vajjon ki veheti nekik rossz néven, hogy ez egységért rajongtak? Semmi se természetesebb ennél, valamint természetes az is, hogy a szláv nagyság eszméje itt-ott fogékony talajra talált hazánkban is.

A negyvenes években néhány protestáns tanár terjesztette az új eszméket tanítványai között Pozsonyban, Lőcsén és Eperjesen, tót társaságokat alakítottak s a tót tanulókat itt igyekeztek egyesíteni s bennök a szláv egység eszméjét felébresztteni. Ezek kilépven az életbe, mint papok és tanítók szintén igyekeztek proselytákat szerezni. Csakhamar megkezdődött az irodalmi tevékenység is, néhány költő az új szellemben írt költeményeket, mívelni kezdték a tót nyelvet, nemsokára a sajtó útján is terjesztetni kezdték ez eszméket, s a tótok közt valóban egész csendben s majdnem észrevétlenül alakult egy kis kör, mely még tiszta ideális célokat tartott szem előtt, s még politikai tényezőként nem szerepelt.

1848-ban lobbant fel először az új irány tótjaink között, a mikor is az osztrák kormány minden legkisebb tényezőt felhasznált ellenünk. Igéretekkel rábírta a szláv irány képviselőinek kalandokra vállalkozni hajlandó részét, hogy a magyarok ellen fegyvert fogjanak. Ez tényleg meg is történt, de semmi sem bizonyítja oly fényesen a magyar állam-eszme hatalmát, s a hazaellenes törekvések képviselőinek gyengeségét, mint a kísérlet. Nagyobbrészt morva és cseh csöcselék, e tótságból pedig csupán problematikus existenciák csatlakoztak a mozgalomhoz. S működésök valóban méltó volt hozzájuk. A honvédséget sehol sem merték bevárni, s ha hírért vették, hogy több mértföldnyi távolságra honvédek vannak, azonnal biztos helyekre futottak,

itt azután e gyáva csőceselék fosztogatott és lopott s oly embereket sanyargatott, a kik nem védhették magukat.

A forradalom megszűnte után sokat közülök jutalomban részesíttettek, s a kiket használhattak, hivatalba tettek. S különös, hogy azok a szláv érületti emberek, kiket a Bach-kormány hivatalokba helyezett, soha sem támasztottak nemzetiségi igényeket, sohasem panaszkodtak az általános germanisatio ellen, hanem maguk is germanizáltak a tót vidéken, a mennyire csak erejüktől telt. — A szláv nemzetiségi rajongókból prózai német bürokratakká lettek,

Igy tartott ez 1860-ig, s már ekkor kitűnt, mennyi pizsok vegyült ez eleinte ideális jellegű mozgalomba. Első stádiumában a tiszta meggyőződés dolga volt és senki sem várt érte jutalmat. A mint jutalomban részesült, igaz hogy terjedett, de oly elemek is csatlakoztak hozzá, melyek compromittálják s bepizskolják a legtisztább s a legszentebb törekvéseket is.

1860-ban a magyar nemzet sietett kiküszöbölni a gyűlölt Bach-kormány hivatalnokait, kiket a nemzet elnyomásának eszközeiül tekintett. Ez által természetesen szaporodott az elégtelennek s a magyar alkotmányosság elleneinek száma. A kik hivatalos tekintélyben és jó fizetésben részesültek s ez állapothoz egy évtized alatt hozzászoktak, állásaikból elűzettek s családjukkal együtt nyomorba jutottak. — Igen természetes, hogy semmit sem óhajtottak annyira, mint ennek az állapotnak a megszűnését s a magyar állam s alkotmány megdöntését. Mindazok tehát, a kik a magyar nemzet sorsának jobbra fordulása által veszteséget szenvedtek, szükségkép azokhoz az elemekhez csatlakoztak, melyekről tudták, hogy a magyar államiságnak ellenei, s ekkor a szláv mozgalom erősebben

indult meg mint valaha s 1861-ben, midőn a magyar országgyűlés még együtt volt, Turóc-Szt-Mártonban több száz tagból álló gyülekezetet tartottak, melyben a szláv érzületű tótok a felvidéken először formulázták a tót nemzetiségi igényeket az összes tótság nevében, s ez elemek ekkor alakultak politikai párttá a megállapított nemzetiségi program alapján.

A ki az e gyülekezetben résztvett tagokat ismerte, e gyülekezet nem kelthetett lelkében nagy aggodalmakat. — Sok hivatalból kiesett Bach-hivatalnok néhány ügyvéd, katolikus és protestáns lelkészek és tanítók, községi jegyzők, néhány kereskedő, kézműves, hentes és kocsmáros, ezekből állottak a túróc-szt-mártoni gyülekezet elemei. Semmiféle hatalom nem volt itt képviselve, se a vagyoné, se a műveltségé, se az öröklött tekintélyé, se a népszerűsége, csak a szellemi és anyagi szegénység s a tehetetlen düh a fennálló állapot ellen.

Ezek a derék urak egy programban állapodtak meg, mely a túróc-szent-mártoni memorandum nevezete alatt ismeretes a felvidéken. E program nemzetiségi egyenjogúságot követelt; de egyidejűleg követeléseinek legfőbbjeként állította oda, hogy az eddigi vármegyék szerinti politikai felosztás szüntettessék meg, s helyébe a felvidék tótok által lakott részeiből egy tót kerület alakíttassék. E kerületben a tót nyelv kizárólagos uralmát követelte a közéletben s az iskolában, s így ugyan akkor, midőn a maguk részére a nemzetiségi egyenjogúságot követelték, proclamálták a nemzetiségi elnyomást a felvidék nagyszámú nem tót lakosai ellen. De rendkívül jellemző volt az, hogy a hivatalokra kizárólag magukat kívánták alkalmaztatni. Már ebből is világosan kitűnik, hogy a vezetők szemei előtt folyvást a hivatal lebegett, melyet elveszítettek, s melyet vissza-

nyerni egyedüli céljok volt. A szereplés a nemzetiségi pártban csak eszköz volt e cél elérésére.

Midőn a nemzetiségi párt ezt az úgynevezett túrócz-szent-mártoni memorandumot közzétette s a magyar országgyűlésnek előterjesztette, a felvidéken a tót lakosságának tömege a legnagyobb ellenszenvet és indignatiót tanúsította e program iránt. A felvidék minden vidékéről a leghatározottabb tiltakozások tétettek közzé, melyeknek értelme az volt, hogy a Túróc-Szt-Mártonban összegyűlt csöcselék nem kapott megbízást arra, hogy a tótok nevében nemzetiségi igényeket formulázzon, hogy az a mi a nemzetiségi párt programjában foglaltatik, nem a tótok óhajása, hogy ők nem akarnak külön kerületet egy elkülönített tót nemzetiség számára, s nem is akarnak tót nemzetiség lenni, hanem békében és egyetértésben akarnak együtt élni e hazában a magyar nemzettel mint e hazának hű fiai.

Míg a tót nép a társadalom legmagasabb osztályainak vezetése alatt ily határozottan nyilatkozott a nemzetiségi igények ellen, addig a magyar államférfiak az országgyűlésen annyira tájékozatlanok voltak, hogy a nemzetiségi programot, melyet néhány ember elég merész volt az egész tótság nevében közzétenni, s melyet a tótság nagy tömege magáénak nem akart elismerni, valami rendkívül fontos okmánynak tekintették s hajlandók voltak a benne foglalt követeléseket komoly megfontolás tárgyává tenni.

Azonban az országgyűlés feloszlata folytán nem volt abban a helyzetben, hogy a nemzetiségi követelésekre nézve határozzon, s bekövetkezett a Schmerling-féle provisorium. A Schmerling politikája a magyarok elszigetelésére törekedett s meg akarta törni ellentállásukat, s nagyon természe-

tes, hogy nem kerülte el figyelmét a magyarellenes tót nemzetiségi párt sem. Ezt is fel akarta használni a magyarok ellen. S ez a nemzetiségi párt fejlődésében a legjelentékenyebb stadium, mert terjedésének és befolyásának semmisem nyitott oly nagy tért, és semmisem szolgáltatott annyi eszközt, mint az a négy évi uralom, melyet Schmerling idejében korlátlanul élvezett a felvidéken.

Ez volt a nemzetiségi párt fénykora. A magyarellenes érületre jutalom volt kitűzve, s e jutalmat sokan akarták megérdemelni. Az 1860-ban hivatalaiktól megfosztott emberek újra behelyeztetek az alkotmányos tisztviselők által elhagyott hivatalokba. E hivatalnokok utasítást kaptak, hogy hivatalos befolyásukat arra használják fel, hogy a köznépet a magyar nemzet ellen felizgassák, a magyar állam eszméjétől elidegenítsék. A hatósági pressió minden nemét felhasználták e célra, s most először történt meg az, hogy a szláv nemzetiségi törekvéseknek a hatóság hatalma s a kormány erős támogatása állott rendelkezésére.

A hatóságok mellett actióba lépett az egyház is. A katholikus papok, kik ez ideig nem voltak nagy számmal képviselve a nemzetiségi pártban, három püspökség területén a püspökök kiméletlen és erőszakos nyomása által szintén beletereltettek a nemzetiségi pártba. Mojzsés besztercebányai püspök, ki e püspökséget is hazaárulás jutalmául nyerte, állott e mozgalom élén, s egyházmegyéjében a szegény s a püspöktől függő tót papok között igen kevesen birtak annyi lélekerővel s szilárd jellemmel, hogy képesek legyenek az uralkodó áramlatnak ellentállni. A papságot követte a tanítók nagy része, kik ismét a papoktól függenek. A szepesi egyházmegyében ugyanez történt, hol szintén Zabojszky püspök egy különben jelentéktelen em-

ber, de az absolutismus teremtménye, állott a mozgalom élére. Nyitrában pedig Roskoványi püspök gondatlansága folytán, kinek nincs érzéke hazája politikai érdekei iránt, s kit az ájtatosság s a theologia teljesen absorbeál, az egyházi ügyek vezetése a kormány által támogatott szláv érzelmtű papok kezébe kerülván, az alsó papság s a tőlük függő állású emberek nagy része szintén a nemzetiségi párt számát szaporították. Mind a három püspökség székhelyén fennálló papnevelő intézetekben kizárólag a nemzeti-ségi párthoz tartozó s fanatizmusok által kiváló tanárok alkalmaztattak, a kiknek hivatásuk volt a vezetésükre bízott ifjúságot a nemzetiségi párt szellemében képezni. —

Ugyanez történt a tanító-képző intézetekben is oly célból, hogy az innen kikerülő fiatal tanítók útján az elemi iskolából is terjeszthessék a hazaellenes szellemet.

A protestánsok között a papok és tanítók már ugyis nagy számmal tartozván a nemzetiségi párthoz, nagyobb nyomás nem is volt szükséges az új irány terjesztésére; az a kézzel fogható tény, hogy a kormány támogatja s jutalmazza a nemzetiségi törekvéseket, s hogy most ez az uralkodó áramlat, teljesen elégséges volt arra, hogy itt is erősebb lendületet adjon a magyarellenés actiónak.

A nemzetiségi párt azonban belátta, hogy e tényező-kön kívül szüksége van még a középtanodára is, hogy értelmiséget neveljen magának, mely a nemzetiségi eszmékkel legyen eltelve s használható eszköze legyen a párt törekvéseinek. Ez időbe esik a nagyróczei gymnasium alapítása, később következett a túrócz-szt-mártoni és znyíói gymnasiumok felállítása. Ez intézeteknek célja az volt, hogy a tót ifjúságot elvonják a hazafias szellemű tanintézetek látogatásától, hogy alkalmat ne adjanak neki a magyar nyelv megtanulására s lehetetlenné tegyék azt,

a mit ők a nemzettől való elszakadásnak neveznek. S hogy az akkori kormány mennyire előmozdította e törekvésüket, legfényesebben bizonyítja az, hogy a besztercebányai gymnasiumból, mely a tanulmányi alapból tartatott fenn, a magyar tanárokat eltávolították s a gymnasiumot teljesen szlavizálták. Az elemi iskolákat elárasztották az e célra gyártott iskolai könyvekkel, melyekben a magyar történelem meg volt hamisítva s minden alkalom és eszköz felhasználva, hogy már a gyermekekbe csöpögtessék a gyűlöletet és megvetést a magyar nemzet iránt.

A nemzetiségi párt, mely a mint mind ezekből látható, tisztán felismerte az egyház és az iskola fontosságát politikai célok elérésére nézve, s így helyes érzéket tanusított a szellemi eszközök nagy jelentősége iránt, nem hagyta figyelmen kívül az időszaki sajtó, s az irodalom hatását sem. Mindenféle kis zuglapokat alapítottak, melyek izgatónak cikkeikkel nap-nap mellett prédikáltak a gyűlöletet a magyar nemzet ellen, s hogy ez a folytonos izgatás hatás nélkül nem maradhatott, az nagyon természetes, mert e lapok rendkívül olcsó ára, de sőt ingyen szétoztása a köznép között lehetővé tette, hogy a szegény ember is hozzájok juthasson, s mert tót nyelven nem jelent meg hazafias szellemű lap, mely a szláv irányú sajtó hatását ellensúlyozta volna.

Hogy a nemzetiségi párt képes legyen az irodalmi szükségleteket kielégíteni s a tótokat nevezetesen a magyar irodalom befolyása alól emancipálni, szükséges volt nagyobb mérvű irodalmi tevékenység kifejtése, az erre hivatott erők egyesítése által. Szükséges volt ez még azért is, hogy a szellemi erők tevékenysége egy irányeszmétől áthatott, egy irányban vezetett s teljesen a nemzetiségi törekvések szolgálatában álló legyen. E cél elérésére ala-

píttatott a tót «Maticza», mely tudományos és irodalmi intézet neve alatt szerepelt, de tulajdonképen nem volt egyéb a szláv törekvések egyik eszközénél, a nemzetiségi párt szervezetének központi organumánál, mely a jelszókat adta ki s megállapította a párt által követendő taktikát.

Nem kerülte el figyelmét a nemzetiségi pártnak az sem, mily nagy szerepet játszanak az anyagi érdekek a politikai küzdelmekben. Sok ember, a ki vagy azért, mert nézetei eltérők, vagy azért, mert nem foglalkozik politikával, nem nyerhető meg egy politikai pártnak, hozzá csatlakozik, ha azt látja, hogy egy párt anyagi érdekeit kielégíti vagy anyagi tekintetben a párttól függésbe jut. Mindenféle kölcsönös segélyegyleteket, takarékpénztárakat, hitelegyleteket stb. alapítottak tehát, s a szegényebb sorsú kölcsönvevőket a hitelező nem épen szelid nyomása által magukhoz kötötték s e viszonyt ügyesen kizsákmányolták. Alapítottak ezeken kívül különösen a kisebb városokban mindenféle más egyleteket is, hová az alsóbb polgárságot édesgették s ez egyletek összejöveteleit ügyesen arra használták fel, hogy pártjoknak népszerűséget s híveket szerezzenek.

S e minden irányba kiható tevékenységben a párt minden egyes tagjának jutott szerep állása szerint, s minden egyes a legszigorúbb párt-fegyelemnek rendelte magát alá. Mindenik buzgó ügynöke a pártnak. A pap a szószéken, a tanító az iskolában, a hivatalnok a hatóságok körében, az ügyvéd cliensei között stb. tartozott a párt érdekében működni, befolyását érvényesíteni, a sajtó termékeit, lapokat, könyveket, röpiratokat terjesztetni, a párt céljaira pénzt gyűjteni. A párt minden tagja a legszorosabb solidaritásba lépett egymással, s kölcsönösen előmozdították érdekeiket. A párt tagjai csak a pártjukhoz tartozó szabónál

csináltatnak ruhát, ennek meg viszont kötelessége a párt-hoz tartozó ügyvédet ajánlani, s mindnyájan csak a párt-jukhoz tartozó kocsmárosnál enyhítik szomjukat. A párt zuglapjai arra is szolgáltak, hogy dicsőítsék a párthoz tartozó embereket. Sokan közülök így lettek a tót közönség szemében nagy emberekké s a sajtó csakhamar annyi tót tudós, hős és államférfiu nevével árasztotta el a felvidéket, a kikről ez ideig senki se tudott semmit, s a kik valóban se az előtt se azután legkisebb jelét se adták kiváló képességeiknek. E sajtó különös hivatása volt még oltalmába venni a párt tagjait, a kik összeütközésbe jöttek a hatóságokkal. A kit közülök csalás vagy lopás miatt elítéltek, nemzetiségi martyrt csináltak belőle, s igyekeztek őt rehabilitálni a mennyire lehetett. Természetes, hogy az ily fajta embereknek jól esett oly párthoz tartozni, melyben oly könnyű volt dicsőséget szerezni s ünnepelt emberré lenni, s mely az elkövetett bűnökért oly könnyen adta meg az abszolutiót. A párt ellenségeit azonban kiméletlenül gyalázta a szláv sajtó s terrorizálni igyekezett őket. S valóban a zuglapok rágalmai s piszkos támadásai sokakat megfélemlítettek, a kiknek idegrendszere oly gyenge, hogy egy ujságcikk álmatlan éjeket okoz nekik. E nagy solidaritás a párt tagjai között, a szigorú pártfegyelem, az egységes irány és tervszerűség, mely működésében uralkodott, mind oly tényezők, melyek nem maradhattak hatás nélkül.

Azonban tévedés volna azt hinni, hogy e párt az általa követett ügyes és célra vezető taktikát, az eszközök gyakorlati megválasztását maga gondolta ki. Erre, tekintve a szellemi erőket, melyek felett a párt Magyarországon rendelkezik, maguk sohasem jutottak volna. Csak mióta a tótságon levő panszlávok összeköttetésbe léptek a szláv bi-

zottságokkal s ezek megtanították őket az általok már eddig követett s gyakorlatinak bizonyult eljárásra, tudták a panszlávokat szervezett párttá alakítani. Egyébiránt folytonos érintkezésben vannak most is a szláv bizottságokkal, tőlük utasításokat kapnak s nem jelentéktelen pénzsegélyben részesülnek, a mi annál szükségesebb, mert a felvidéki panszlávok sokkal szegényebbek, semhogy idegen segély nélkül fedezhetnék a szláv actió költségeit. Nevezetesen a felvidéki tengődő tót lapok e segély nélkül nem is állhatnának fenn.

Hogy a rubel, mely Túrócz-Szt-Mártonba Oroszországból kerül, nem a képzelem szüleménye, a mint azt a panszlávok elhitetni s a magyar államférfiak elhinni szerettek volna, bizonyítják a póstakezelési könyvek s hivatalos tudomása volt e pénzküldeményekről Szláv urnak miniszterelnök korában, természetesen a nélkül, hogy ily kicsiségeket további figyelmére méltatott volna.

Ezek az eszközök, melyekkel a nemzetiségi párt rendelkezett s részben rendelkezik ma is, s e röviden s csupán főbb vonásaiban előtüntetett tevékenységből világosan kitűnik, hogy itt egy öntudatos s tervszerűen működő párttal állunk szemközt, mely tisztán látja célját s a cél elérésére szolgáló eszközöket, s ezeket következetesen és kimélettlenül alkalmazza célja elérésére.

V.

«Olyan messze estünk mi mostani magyarok a régiektől, hogy ha elöjőnének mostan más világról, azok a mi vitéz eleink, sem mi őket, sem ők minket meg nem ismerhetnének. Mert nyelvünkön, szólásunkon kívül mivel hasonlítjuk mi magunkat? Csúfsága lettünk nemzeteknek és magunknak, ellenségünknek pedig, valahonnan jó, prédájává.»

Zerinvári gróf ZRINYI MIKLÓS. U. o.

Most, mikor már ösmerjük a szláv nemzetiségi párt fejlődését és eszközeit, érdekes lesz megtudni, mily állást foglal el jelenleg, mily elemekből áll, mely eszközökkel rendelkezik most s tevékenységének mi volt az eredménye?

Mindenekelőtt nagy tévedés volna azt hinni, hogy a szláv nemzetiségi párt tót. Igaz, hogy eleinte a párt jel-szava külsőleg a tótok nemzetiségi igényeinek érvényesítése volt. De csak külsőleg. Azt látták, hogy nyíltan nem volna jó hirdetni a panszlavizmust, mert a tótok erre igen kevés fogékonysággal bírtak s e tannal a hazafias tótokat elidegenítették volna maguktól. Ellenben a tót nemzetiségi érdekek hangoztatásával, melyek elérésére csupán törvényszerű s alkotmányos eszközökkel kellett törekedni, sok tótot megnyert, a ki irtózott a panszlavizmustól. — De óvatosságra volt szükség s nem volt szabad nyíltan bevallani a panszlavizmust azért sem, mert ez gyanússá tette volna őket a kormány előtt, mely őket támogatta.

De hisz már az is nyereség volt, ha valaki mint tót ellen-tétbe helyezte magát a magyarral; innét csak egy kis lépés volt még a panszlavizmusig. S valóban nemcsak az egyesek, hanem a vezetőket kivéve, kik már előbb is panszlávok voltak, az egész párt is ezen a fejlődési processuson ment keresztül. Eleinte tót, azután szláv. — S ez természetes is. Annak van értelme, hogy valaki orosz akar lenni, annak is van értelme, ha valaki magyar akar lenni; de annak nincs, hogy valaki tót akarjon lenni. Hiányzik hozzá minden lélektani indok, a dicső történelmi múlt s a jelenben a fény és hatalom, mely az önértetet s az önállóság jogosultságának tudatát felébreszti. — Ahhoz, hogy valaki komolyan tót akarjon lenni, megmérhetetlen korlátolttság volna szükséges. — S valóban, ma úgy áll a dolog, hogy a tótság túlnyomó többsége magyar akar lenni, egy kis töredék orosz vagy cseh akar lenni, de tót nem akar lenni senki. S a dolgot erről az oldalról tekintve is áll az, hogy tót nemzetiség nincs, mert még azok is, a kik látszólag a tótság érdekeiért küzdenek, nem önálló lételet akarják biztosítani, hanem csak előkészíteni s fogékonynya tenni arra, hogy minél könnyebben beolvadhasson a szlávság tömegébe.

S utóbbi időben valóban le is vetették az álarczot. Több éve már, hogy nyíltan hirdetik a solidaritást a tótok s a többi szláv fajok között. Természetes, hogy nagy a rokonszenv az orosz iránt. Minden sikere az ő sikerök, minden csapás, mely bennünket ér, az ő diadaluk; fenyegetnek is bennünket, természetesen az oroszszal. S mindennek eleje és vége az, hogy Oroszország fogja nekik megadni a szabadságot, melyhez Magyarországbán nem tudnak jutni. Plevna eleste óta ezt már nagyon közel állónak hiszik, s ha mernének, kétségkívül tüntetéseket is rendez-

nének. S valóban nem a magyar állam rendőrségétől félnek, mert e miatt ugyan tehetnének akármit, hanem a tótok hangulatától, mely határozottan oroszellenes. S a tót nép helyes érzéke elnevezte őket panszlávoknak első fellépésük alkalmával, s azóta is e név alatt ismeretesek a felvidéken.

E párt határozottan ellenséges állást foglal el irányunkban ép úgy, mint a panszlavizmus maga. Halálosan gyűlöli a magyart s nyíltan kitűzött célja a magyarság megsemmisítése s a felvidéki panszláv párt nem egyéb egy tagnál a panszláv propaganda organismusában s céljai is ugyanazok.

S e pártnak sajátyszerű physiognomiája van, melybe nem érdektelen beletekinteni.

Mindenekelőtt figyelmet érdemel itt a párt székhelye, hol nemcsak a párt főbb emberei laknak, hanem a Matica, a tót részvény-nyomda is el volt helyezve s a hol a párt közlönyei megjelennek. — Nem valami nagy város, de még egy kis provinciális városka se szolgál a panszláv párt főhelyeül, hanem egy tót falu, Turócz-Szent-Márton, melynek a népszámlálás adatai szerint 1844 lakosa van. S nem szabadon választotta e helyet a panszláv párt. — Mikor a Matica alapítását elhatározták, Besztercebányára akarták tenni, de e város hazafias lakossága indignatióval utasította el magától e kitüntetést. — Kerestek tehát más tisztességes várost, melyben letelepedhessenek, de nem találtak a felvidéken egyet sem, mely a Maticát kebelébe fogadni akarta volna. Kénytelenek voltak tehát egy faluban meghúzódni. Így lett Turócz-Szent-Márton a panszláv párt székhelyévé, a panszláv izgatás központjává a felvidéken.

Csak húsz évvel ezelőtt senki se sejtette, hogy Turócz-

Szent-Márton ily nagy szerepre lesz kivatva. Alacsony, két ablakos viskói közül impozánsan emelkedik ki a megye háza s a község kocsmája. A viskókban nyugalmas parasztok s kézművesek laknak, s ezek a sárral vagy porral telt utcák rendes közönsége. Csak mikor a megyei urak közgyűlésre jöttek, élénkültek meg az utcák s teltek meg tisztességesebb publicummal.

Egyszerre csak ide szorul a panszláv párt s mily változás áll be! — Pártvezérek, szerkesztők, munkatársak, nyomdászok, később tanárok stb. telepednek le s elhelyezkednek a kis két ablakos házakban. Csakhamar felépül a Matica egy emeletes háza s harmadik óriásként emelkedik az ég felé, mellette pedig a részvény-nyomda szerény, de nem kevésbé fontos épülete, melyben a sajtó a keletkezendő tót tehetségek szellemi termékeit volt hivatva sokszorosítani. A turóc-szent-mártoni posta fontos leveleket és pénzküldeményeket, a távirda nem kevésbé fontos sürgönyöket hoz a pártvezéreknek s a szerkesztőségeknek. Ide járnak azután gyűlésekre, értekezletekre a párt kiválóbb tagjai s a Matica házában nagy határozatokat hoznak, melyekről azok, a kik hozták, meg voltak győződve, hogy világtörténelmi jelentőséggel bírnak. Nem sokára Thaliának is emeltek oltárt, a Matica nagy termének egyik végében; a függönyön pedig bocskoros és széles kalapos geniusok csoportjai voltak láthatók. Mikor a függönyt felhúzták, a színpadon benszült tót ifjak és leánykák, egyelőre csak mint műkedvelők, játszottak mindenféle színdarabokat, s ez előadásokat rendkívüli műélvezetnek tartotta az eddig csupán marionette-előadásokhoz szokott közönség. Alakult azután egy dalárda is, mely kizárólag tót dalokat énekelt, s ezek között lelkesítőket is, melyeknek tartalma rendszerint oda megy ki, hogy még oly hős népe nem volt

a világnak, mint a tót, s hogy készüljön a harcra, a mikor is a magyart, a szabadság gyilkosát kell leverni. Alakult azután egy takarékpénztár. A Matica a szellemi, ez a pénzbeli szükségletek kielégítésére volt hivatva. Ott röpiratokkal, hirlapokkal, itt a váltók prolongatiójának megtagadásával igyekeztek capacitálni a kétkedőt, hogy minden tót mindennemű nyomorúságának csak a magyar az oka. Így nagy dolgok színhelye lett e kis helység s lakosai lassan-lassan elteltek önérettel s meg voltak győződve, hogy Turóc-Szent-Márton ha nem is nagyság, de fontosság tekintetében vetekedhetik Európa bármely nagy városával.

De különösen érdekes és ünnepi színezetet nyert Turóc-Szent-Márton, mikor a Matica nagygyűléseire a tótság legjelesebb egyénei gyűltek össze s ugyanekkor legkönnyebben lehetett áttekinteni az egész pártot s beletekinteni physiognomiájába is.

A párt nevezetességei közül többen laktak ugyan Turóc-Szent-Mártonban s itt volt a párt centruma, de kétségtelen, hogy a pártnak sok nagy embere lakott a világtól távol fekvő hegyi falukban, a ki onnan csak egyszer egy esztendőben bújti ki, s csak egyszer egy esztendőben volt Turóc-Szent-Mártonban látható. De e nevezetességeken kívül kijöttek a lakhelyökül szolgáló falukból s városkákból másod-harmadrangú egyéniségek is, s mindezek az ügy iránti buzgalmon kívül már azért is szerettek ilyenkor ide járni, mert nagy ovatiókban részesültek, a miben különben sehol a világon nem lehetett volna részök.

S a székhely, nemkülönben a párt tagjainak lakhelyei nem maradhattak hatás nélkül a párt jellegére nézve. — Az ember büntetlenül nem lakik állandóan falun. S azért

az egész pártot külső megjelenésében, eszejárásában s működésében bizonyos rusticitás jellemzi.

A ki valaha jelen volt a Matica nagygyűlésén, s ott maga előtt látta a nagy számmal egybegyűlt tót notabilitásokat, valóban sajátos látványnak volt tanúja.

A szlávok általában nem híresek arcuk szépségéről s szellemes kifejezéséről. — E gyülekezet tagjai sem tettek kivételt a szabály alól. Egyetlen arcz nincs a sok között, mely azt a kifejezést hordaná magán, mely a magasabb szellemi élet, az ember lelkének nemes egyensúlya vagy az ösöktől öröklött jelentékeny társadalmi állások, de mindenesetre az élet magasabb régióiba való emelkedés következménye szokott lenni, s a mit distinctiónak nevezünk. Csupa paraszt arcz a szó szoros értelmében, mert majdnem kivétel nélkül a legalacsonyabb származású emberek ezek, s arczukon majd a szenvedély, majd az elhátározottság, majd rajongás, majd a gonoszság és aljasság, majd a ravaszság, de valamennyien a nyersesség kifejezése ül. S ez valóban nem is csuda. A parasztfiu ha ügyvéddé vagy pappá is lesz, azért még mindig paraszt s csak a későbbi nemzedékek nemesednek meg külsőleg és belsőleg, ha kedvező viszonyok közé jutnak. — Azok, a kiket magunk előtt látunk, még az első nemzedékhez tartoznak. Szegény parasztok s kézművesek fiai, kik sohasem ismerték se a szellemi, se az anyagi fényűzést s életök nagyobb részét szellemet és jellemet ölé nyomorúságban töltötték. Nem szerezhettek magasabb műveltséget, finomabb modort, mert hisz sohasem éltek oly körökben, hol e tulajdonokat elsajátítani lehet.

Hogy közönséges emberek között vagyunk, mutatja már a párt toilette-je is. Egy politikai pártot látunk magunk előtt, mely még nem ösmeri az uralkodó divatot, a

tiszta fehérruha fényüzését s a kéz tisztán tartásának terhes kötelességét; mely egy évben nem fogyaszt három pár keztyüt s öt font szappant, s melynek ez egyszerű életmód daczára is több az adóssága, mint a mennyit meg bír fizetni. Nincs e pártban egyetlen ember, a ki a párton kívül jelentőséggel bírhatna. Nincs köztük egyetlen distinguált ember sem, s nem is képzelhető, hogy a distinguált ember ily társaságban megmaradhatna.

A párt tagjainak általános jellege az, hogy nincsenek rendezett viszonyok között, s hogy ezeknek az embereknek legnagyobb része nem tiszta indokból indította meg a háborút a magyar állam ellen. Annyi bizonyos, hogy a felvidék tót lakosságának csupán alja csatlakozott a magyarelleses mozgalomhoz, mert a rendezett viszonyok között élő elemeknek nincs okuk a magyar államnak megdöntését kívánni.

Legnagyobb szerepet játszanak e pártban a hivatalukból kiesett Bach-korszakbeli hivatalnokok. A párt vezetője is egy cs. kir. első megyei biztos volt egész haláláig. Azután következnek az ügyvédek, szegény falusi papok, káplánok, tanítók, egyháziak, kántorok, községi jegyzők, molnárok, hentesek, kocsmárosok, keresetnélküli elégedetlen kis városi iparosok és kézművesek.

Ezek, igen kevés kivétellel, mindnyájan saját sorsuk jobbra fordulását várják e politikai mozgalomtól, de nem a tótokét. Egyik rész visszavágyik a hivatalba, melyből nemcsak megélt, hanem melyben tekintélyt is élvezett, s melyben most a nemesség ül; másik része a nagyra-vágyókból áll, kik meg vannak győződve, hogy e mozgalomban nagy szerepre vannak hivatva, ha törekvéseiket siker fogja követni; s nem egy közülök tót vajdának képeli magát abban a tót tartományban, melyet az orosz fog

az ország e részéből alakítani; másokat ismét feltűnési viszketeg vezetett a pártba, mert másutt e szenvedélyöket ki nem elégíthették, míg itt e jelentéktelen emberek között vajmi könnyű volt jelentőségre vergődni; mások ismét közönséges szédelgők, a kik a tót nemzetiségi izgatásból kenyérkeresetet űztek oly módon, hogy mindenféle címek alatt pénzt gyűjtöttek nemzetiségi célokra; megjelenendő, de soha meg nem jelent műveikre, költeményeikre stb. előfizetést hirdettek, s a befolyt pénzzel elszöktek.

Annyi piszkos elem özönlött a pártba, hogy ezektől nyerte jellegét, melyet nem képes többé elveszíteni. Pedig kétségtelen, hogy a párt tagjai között ma is vannak emberek, a kik szellemileg korlátozottak ugyan, de becsület, tiszta lelkesedés és nemes áldozatkészség tekintetében tiszteletet érdemelnek. — De ez ritka kivétel s ezek az emberek oly jelentéktelen kisebbséget képeznek, hogy nem képesek magukat érvényesíteni, s a pártra rá van sűtve az aljasság bélyege; aljasság jellemzi egész tevékenységét s a hazugság, melyben szláv testvéreik módjára a legnagyobb virtuositást fejtik ki, az eszköz, melynek sikerök legnagyobb részét köszönhetik. Már a párt létele is egy nagy hazugságon alapszik s egész működése kizárólag hazudásból áll.

Hazudniok kellett, mikor azt állították, hogy a tót el volt s el van nyomva s meg kellett hamisítaniok a történelmet. Hazugság, hogy a tót nemzetiségi igények a tótság viszonyaiból nőttek ki, mert azok, a kik ez igényeket hangoztatják, s a gyűlöletet hirdetik a magyar ellen, a tótok legszentebb tradícióival s hajlamaival jönnek összeütközésbe. De a legnagyobb hazugság az, hogy azt, amit ők a tótok nevében követelnek, a tótok kívánják, hogy ezek az emberek a tótok érzelmeinek adnak kifejezést s hogy fel vannak jogosítva a tótok nevében beszélni, mert nap-

nap mellett tapasztalhatják a tótok ellenszenvét s megvetését. — S valamint nagyban úgy kicsiben is a községben egyes emberek ellen, kik tekintélyökkel és befolyásukkal útjokban állnak mindig a hazugság, gyanúsítás és rágalom eszközeivel élnek.

Hogy a hazugság, amennyiben a magyar történelem meghamisítását célozza, mily mérveket öltött, a Matica működésének jellemzésénél fogom elmondani. Itt egy eset elbeszélésére fogok szorítkozni, mely legjobban világítja meg a panszláv párt eljárását.

1873-ban a cholera iszonyuan pusztított Trencsén-megye legszegényebb vidékén. Száz számra maradt apátlan-
anyátlan árva, kikről nem volt kinek gondoskodnia. — A megye derék főispánja Kubicza Pál kezébe vette a dolgot s arra a gondolatra jött, nem lehetne-e e szegény árvákat a gazdag magyar vidékeken vagyonos és gyermektelen embereknek elhelyezni s a kormányhoz fordult. — A kormány intézkedései sikerre vezettek s a Jászságban sok ember nyilatkozott hajlandónak a tót árvák elfogadására; nem-sokára 400 árvát lehetett az Alföldre szállítani s Szapáry Gyula grófot, az akkori belügyminisztert annyira érdekelte a dolog, hogy nemes szíve sugallatát követve, maga is elment az indóházba, mikor az első szállítmány Pestre érkezett.

Azt tehette fel mindenki, hogy e nemes tettel szem-közt el fog némulni még a panszláv párt is. Azonban e föltevés nem volt alapos. — Még soha oly dühvel nem támadták meg a magyar nemzetet mint ép ez alkalomból. Leírták, hogy a kis gyermekeket hogy ragadták el anyjok kebeléről, mint Herodes király idejében; hogy a tót gyermekeknek a magyar vidékekre való erőszakos szállítása azt jelenti, hogy a tótok számát ily módon akarják keves-

bíteni, a magukét pedig szaporítani; azt mondták, hogy a magyarok így akarnak segíteni a szaporaság hiányán s a meddőségen, melylyel isten a magyar nőket megverte; s hogy a magyarok poshadt véröket az egészséges szláv vérrel akarják felfrissítani. — Azt mondták továbbá, hogy a magyar azért mégis el fog pusztulni s száz év múlva egy vas ketreczben fogják végig hordozni s mutogatni az egész szlávzágon az utolsó tatár-magyart a nagy Szlávia utcagyermekének nagy gyönyörűségére és mulatságára. — Egy szóval e nemes tett is alkalmat adott nekik arra, hogy minden ördögi gonoszságra képes szörnyetegekkül tünetsenek elő s Szapáry gróf is kikapta a magáét, mert rab-szolgakereskedőnek nevezték el.

E tény azt hiszem mindenkit meggyőzhet arról, hogy e párt vak fanatikusokból s hidegen számító gonoszokból áll, kikkel kiegyezni, vagy kiket megnyerni lehetetlen s kik ellen az egyedüli célravezető eljárás a megsemmisítés.

De csak az igazság lelkesíti s nemesíti meg az embert igazán. A hazugság, még ha nagy célok érdekében történik is, demoralizálja azt, aki sokat él ezzel az eszközzel. S ez az örökös hazudozás rányomta bélyegét a párt tagjainak physiognomiájára is. Valamennyinek valami sajátoszerű «rendőrellenes» kifejezés van az arczában, már távolról feltűnnek s a nép maga, ha azt akarja kifejezni, hogy valaki gyanus kinézésű, azt mondja, hogy panszláv areza van.

S mindez annyira megvetetté és utálttá tette e pártot a felvidéken, hogy tagjai különösen a patentalis mozgalom, s a túrócz-szent-mártoni memorandum megjelenése után nem mertek kimenni az utcára, bujkálniok kellett s csak éjjel látogatták egymást, nehogy a felbőszült tótok által bántalmaztassanak.

S ez volt ezeknek az embereknek legnagyobb keserű-

sége. Azt a szégyent kellett s kell most is megélniök, hogy a tót nép, melynek nevében beszéltek s melynek érdekében látszottak föllépni, megvetette s üldözte őket. Gyűlölik a magyart, de talán jobban gyűlölik a hazafias tótokat, s nem tudják megérteni, hogy aki rendezett viszonyok között él, mint az emberek nagy többsége, s azért az elégedetlenség főoka rájuk nézve nem létezik, mért nem osztozik hangukatukban, mért nem elégedetlen s mért nem gyűlöli a fennálló viszonyokat s mért nem vállalkozik felforgatásukra. *S valóban rendkívül érdekes tény az, hogy a tót nemzetiségi pártot s tagjait még sohasem üldözte a magyar elem, hanem csupán a tót, s küzdött ellene, mikor a magyar ember nem is tudott semmit a panszláv párt létezéséről s küzd ellene ma is, mikor a közoktatási miniszteriumban most sem akarnák hinni e párt létezésében s valóban majdnem hihetetlen s mégis igaz, hogy mindazokat a sérelmeket, melyek miatt a panszláv párt panaszkodik a magyar nemzet ellen, a tótok maguk követték el rajta, a magyar kormány hozzájárulása nélkül, de sőt a magyar kormány akadályozása ellenére.*

E párt azonban a legnemesebb jelszavakkal lépett az actio terére. — A tót «nemzetet» fölemelni a szolgaság és tespedés állapotából, művelni nyelvét, ápolni irodalmát, a magasabb culturában részesíteni, de csupán a tótság eszközeivel, mindent elkövetni, hogy a tót «nemzet» önálló fejlődése minden feltételének birtokába jusson, ez volt a kimondott cél.

Hogy ily elemek mily mértékben voltak képesek e programnak megfelelni, azt mindenki elképzelheti. Azok akarták a culturát s műveltséget terjesztetni, akik maguk sem birtak culturával s műveltséggel. S valóban ahová csak befolyásuk terjedt, a tudatlanság, nyersesség és demoralisatio uralma kezdődött. — A tótosításnak ez volt szük-

ségképi következménye, mert tót irodalom nincs, s néhány tót költő versein s a zuglapok lázító cikkein kívül nem voltak képesek más szellemi táplálékot nyújtani. — Nincs egyetlen tót könyv sem, mely szakismereteket tárgyalna. Még a középtanodákban szükséges könyveket se tudták megírni s cseh könyveket *használtak*.

De nem is a cultura volt itt a cél, hanem a politikai propaganda. Három papnevelő-intézet jutott hatalmukba, a nyitrai, szepesi s besztercebányai s ez intézetek növendékei kitűntek teljes tudatlanságuk s nyerseségük által s az orosz pópák színvonalára süllyedtek alá. Ép így volt a tanítóképezdékek is, melyekben szintén nem a tanulás s a tanítás, hanem az volt a főcél, hogy fanatikus izgatókká képezzék őket. — A protestans papság, mely kitűnt német műveltsége által, melynek elérését magyar nagy urak alapítványai tették a szegényebb sorsuakra nézve lehetővé, szintén jelentékenyen hanyatlott műveltség tekintetében, s ma nyers és tudatlan mint a többi. A panszláv nem műveltséget s a jellem nemes voltát keresi a lelki pásztorban, hanem a fanatikus, akit politikai ügynökkül lehet használni. A panszlávok három középtanodája az ifjúság szellemi kiképzésének teljes elhanyagolását mutatta, ellenben tanították őket szláv dalokra, a magyar gyűlöletére s felébresztettek bennök minden aljas szenvedélyt s már maga az a körülmény, hogy távol tartottak tőle minden idegen, nevezetesen magyar irodalmi terméket, megérthetővé teszi, hogy ily eljárás csak a szellemi hanyatlást, de nem a fejlődést mozdíthatta elő.

A Matica, melyet tudományos és irodalmi intézetnek neveztek, legfényesebben bizonyítja a panszláv párt szellemi tehetetlenségét. A párt tagjai között egy sem volt, aki egy tudományos könyvet írni vagy solid irodalmi műkö-

dést kifejtteni képes lett volna. Nagyon természetes tehát, hogy az intézet maga sem mutathatott fel tudományos és irodalmi termékeket.

A Maticát 1862-ben alapították s alapszabályainak első szakaszában a tótok szellemi emelése, a tudomány és szépművészetek ápolása volt czéljául kitűzve, a második szakasz pedig kizárja a vallási és politikai ügyek tárgyalását.

A Matica tulajdonképi jelentősége azonban abban állott, hogy a panszláv irány külső megtestesülése és fő-organuma volt s köztudomású dolog volt, hogy a Matica politikai tevékenységet fejtett ki s majdnem kizárólag politikával s nem a tudományos és irodalmi érdekekkel foglalkozott.

A magyar kormány azonban mindezekről nem tudott semmit s különben sem volt disponálva az erélyes intézkedésekre. — Nagyon feltűnő tényeknek kellett volna előfordulni, hogy a kormány a Matica ellen, melyet ő is művelődési intézetnek tartott, döntő actiót kezdjen meg.

Azonban a Matica vezetőinek elbizakodottsága s az a feltevés, hogy nálunk politikai téren büntetlenül lehet elkövetni mindent, mert a kormány se figyelemmel nem kíséri, se nem bünteti a hazaellenes tetteket, a kellő óvatosság hiánya részökről gondoskodott arról, hogy a kedvező alkalomra ne kelljen sokáig várni.

A zágrábi egyetem megnyitásánál ugyanis a tót Matica is képviseltette magát három kiküldött által.

A zágrábi ünnepélyen egyik közülök tót nyelven a következő beszédet mondotta el:

«A magas Táttra aljáról jövök, mint a Matica megbizottja s testvéri üdvözlét hozok nektek a tót Matica által képviselt három milliónyi tót nemzettől. Az bizonyos,

hogy a horvát nemzetnek a szláv népek között nincs odaadóbb, őszintébb barátja a tót nemzetnél; ha csapás ért benneteket, érezte a tót nemzet is, ha kedvezőtlen sors nyomott benneteket, ez megsebezte a mi szíveinket is. Szerencsétlenségek nagy bánatot okoztak nekünk; jóléteket boldogokká tesz bennünket is. Nem tagadhatjuk el tehát örömünket oly fontos pillanatban sem mint egyetemetek megnyitása. Ez az egyetem nemcsak a tiétek, hanem a mienk is s az egész szlávságé. — Igaz, hogy sok egyetem van, de ezek nekünk idegenek; a szláv ifjuság szerezhethet ott tudományt, de gyakran megtörténik, hogy elidegenedik nemzetiségétől. A zágrábi egyetem nem lesz ilyen; az édes anyanyelven fogja tanítani növendékeit, s a tudomány mellett tanítani fogja őket nemzetök szeretetére, megemlékezve a dicső Strossmayer elveiről. — A ti egyetemetek az első szláv egyetem délnyugaton, mely hivatva van a felvilágosodást terjeszteni kelet felé, melynek nyers ereje ellen megvédte a horvát ifjuság a keresztény Európát.

A mai nap azonban záloga a szebb jövőnek ránk tótokra nézve is; mert ha ti, kedves testvérek, legyőztetek annyi akadályt, mely lehetetlenné tette törekvéseink valóítását: ez ránk nézve a remény csillaga, hogy ránk virrad még az a nap, midőn mi is anyanyelvünkön fogjuk tanítani ifjuságunkat a tót nemzetnek».

E beszéd, mely a Matica közlönyében közöltetett, kelően megvilágítja a Matica politikai működését. E beszéd már nem is titkolja azt, hogy a Matica a «tót nemzetet» képviseli s hogy annak nevében politikai enuncziációkat tehet. — S ha már ez magábanvéve oly tény, melyet következmények nélkül hagyni nem lehetett, még inkább büntetésre méltó az a szellem, mely e beszédet átlengi s

fennen hirdeti a szláv törzsek solidaritását, melyet a tót nép eddig nem ismert, s hogy ismerje és érezze valóban nem állhat érdekünkben.

A magyar sajtó méltán megütközött a Matica küldötteinek föllépésén s e megütközésnek kifejezést is adott. Feltűnhetett az is, hogy míg a magyar intézetek küldöttei botrányosan udvariatlan, de sőt ellenséges indulattal fogadtattak, a tót Matica küldöttei a legszívélyesebb fogadtatásban s kitüntetésben részesültek. Erre a Matica közlönye a következő cikket közölte, mely még világosabban fejezi ki a Matica magatartását. — A cikk így hangzik: «A tót Matica küldöttségnek jelentése a zágrábi ünnepélyen nagy zajt idézett elő a magyar sajtóban. S hogy is ne? Hiszen a magyarok már majdnem hozzá szoktak ahhoz, hogy ők képviselik egész Magyarországot, mintha itt más emberek, mint magyarok, nem is volnának. S azért Zágrábban is úgy akartak előtűnni, mint egész Magyarország képviselői. S íme egyszerre csak felszólalnak a három milliónyi tót nemzet képviselői! Ezt nehezen viselik és sokat adnának érte, ha otthon maradtunk volna.

De hát mi ott voltunk s felszólaltunk képviselőink által. Kifejeztük őszinte örömünket a horvát testvérek haladása felett; határtalan odaadásunkat fejeztük ki a közös tudományos tűzhely iránt, s kimondottuk azt is, hogy nem vagyunk oly szerencsések, hogy saját haladásunkkal dicsekedhessünk, mert élveznünk kell a magyar szabadság keserű gyümölcseit.

S mindaz, a mit ott küldötteink szájával mondtunk, a részvét és kölcsönös ragaszkodás hangos kifejezéseit idézte elő testvéreinknél.

S ez nem tetszik a sógornak (már t. i. a magyarnak).

.

Most szemökre vetik egyrészt küldötteinknek, hogy provocative viselték magukat, másrészt a horvátoknak, hogy magunktartását helyeselték.

De hát miben állott küldötteink provocativ fellépése?

A szónok kifejezést adott annak a természetes érzelmenek, hogy a zágrábi egyetemet a magunkénak is jelentette ki, s egyszersmind kifejezést adott annak a reménynek is, hogy ránk is jobb idők fognak virradni. — Igen a zágrábi egyetem a miénk is, a mi kincsünk és talizmánunk s a «szláv» igazság győzelmében úgy hiszünk, mint az isten igazságában. Hogy az nektek nem tetszik, arról nem tehetünk, de nem is gondolunk vele.

Örvendünk tehát szívünk mélyéből, hogy a tót nemzet is képviselve volt a zágrábi ünnepélyen. Küldötteink méltóan s meggyőződésünknek megfelelőleg képviseltek bennünket. Mi teljesen meg vagyunk velök elégedve s meg vannak elégedve azok is, a kiknek meglegedésére súlyt fektetünk.

Végre biztosíthatunk mindenkit, hogy jövőre is azt fogjuk tenni a mi nekünk tetszik, akár tetszik az valakinek akár nem.»

Ily vezércikkkel kísérte a Matica közlönye a Matica által képviselt három milliónyi tót nemzet küldötteinek föllépését Zágrábban, s e hang, e nézetek jellemzésére nem szükséges bővebb magyarázat. Az eddigi büntetlenség folytán nagyra nőtt elbizakodás, hetvenkedés, s a magyar elem elleni gyűlölet és megvetés nyer minden szavában kifejezést.

Mindezekre talán azt lehetne mondani, hogy még nem képeznek oly tényrt, melynek alapján bebizonyított-nak lehetne tekinteni azt, hogy a Matica nevében küldöt-

tei által s a Matica közlönyében kifejezett nézetek a Matica nézetei. Mert hisz nem lehet tudni, vajjon a küldöttek a Matica helyeslésével s jóváhagyásával tették-e az ismeretes nyilatkozatokat, s így nem is lehetne e nyilatkozatokért a Maticát felelőssé tenni.

Azonban ezt a kétséget is eloszlatja maga a Matica, a mennyiben legközelebbi gyűlésében tárgyalván a Zágrábba kiküldött képviselői által előterjesztett jelentést, ez alkalommal hozott határozatában kijelenti, hogy a küldötteknek, a tót Maticának a zágrábi ünnepélyen *méltó képviseléseért* köszönetét fejezi ki. E határozata által a Matica helyeselte küldötteinek föllépését Zágrábban, azt magáévá tette, s így nyilván átlépte a határokat, melyek között alapszabályai értelmében mozognia kellett, mint irodalmi egyesület egy nyilvános ünnepélynél egy nemzet képviselőjeként szerepelt s politikai enunciatiókat tett; s ez oly tény, melyet egy rendezett országban sem tűrnek meg.

Igy a Matica maga szolgáltatta a fegyvert saját megsemmisítésére. Annyi bizonyos, hogy ily kedvező alkalom még nem nyílt a panszláv izgatás fészkének feloszlatására.

Én figyelmeztettem a kormányt e körülményre s Szapáry gróf csakugyan elrendelte a vizsgálatot.

A vizsgálatból nagyon érdekes dolgok tudomására jutottunk.

A mi az irodalmi tevékenységet illeti, kiderül, hogy a Matica kiadott 16 évkönyvet, 2 kötet tót olvasókönyvet, mely azonban még 1868-ban báró Eötvös József által eltiltatott lázító tartalma miatt; továbbá a kertészet, a számvitel, a gyümölcsenyésztés és méhészet kézikönyvét; két népdalgyűjteményt, régi cseh - tót okiratok gyűjteményét két füzetben, egy asztaloslegény utazását Törökországból a szent földre, egy szomorú játékot, s végre Zrinszky Szu-

bich Mikulás (ez alatt Zrínyit a szigetvári hőst értik) emlékezetét.

Ennyit volt képes felmutatni egy tudományos és irodalmi intézet 11 évi fennállása után, s ez a legmeggyőzőbb adat, melyet a panszláv párt kulturai működése jellemzésére felhozni lehet. E meddőség a szellemi productio terén oly nagy, hogy még az iskolai könyvtárak se szerelhetők fel a megfelelő tót könyvekkel, hanem cseh könyvekkel igyekeztek elárasztani a felvidék tót iskoláit, s a cseh nemzetiségi párt ezer számra küldte a könyveket a felvidékre a tót nemzetiségi párt ágenseinek. E cseh könyvek használatát azonban Tisza Kálmán miniszterelnök azonnal eltiltotta.

Azonban ha a Matica irodalmi tevékenysége a párt szellemi szegénységének s tehetetlenségének bizonyítéka, a Matica vagyonának kezelése legundorítóbb színben tűnteti elő a panszlávok erkölcstelenségét.

Általános feltűnést okozott már az a hír, hogy a Matica kis éremgyűjteménye, mely néhány ezer forintnyi értékű arany- és ezüstpénzekből állott, elveszett. A vizsgálat megejtetett s az derült ki, hogy csak a házban lakó lophatta el e pénzeket, a ki a kulcsokkal is rendelkezett. S a mi tótjainknak ma se veri ki a fejéből senki, hogy az arany- és ezüstpénzeket maguk a panszlávok lopták el.

De még feltűnőbb adatok jutottak a közönség tudomására. A számadásokból kiderült, hogy írói díjak fejében kiadtak 6512 frtot, nyomtatási költségek fejében 15,289 frtot s az évkönyvek szerkesztéseért az alelnöknek és titkárnak 11,678 forintot. Ez az irodalmi semmi kiadásának összes költsége tett tehát 32,879 frtot; került tehát egy-egy átlag hetven lapra terjedő kiadvány 1095 frtba, a mi megfoghatatlan volna, ha a közönség nem ismerte volna a

mély demoralisációt, mely az intézet vezetői körében uralkodott, s a kik visszaélve a bennök helyezett bizalommal, a vezetésökre bizott intézet vagyonát saját czéljaikra zsákmányolták ki. Az intézet tőkét a párt főembereinek adták kölcsön s ezek a mily buzgók voltak a kölcsön felvételében, ép oly késedelmeseek voltak a kölcsönök és kamatok visszafizetésében.

E gazdálkodás, valamint az a terv is, hogy a Matica pénzeit a párt képviselő jelöltjeinek megválasztására fordítsák, ellenzésre talált a párt tisztességesebb elemeinél, azonban hallgattak, mert a párt érdekében nem akartak botrányt előidézni, mely a pártot súlyosan compromittálta volna.

A mi a Matica irodalmi működésének irányát, szellemét és tárgyát illeti, arra nézve bő felvilágosítást adtak a Matica alelnökétől átvett évkönyvek.

A Matica évkönyveiben összesen 108 cikk jelent meg 11 év alatt. E közül 70 a magyar történelemmel foglalkozik. — A többi jelentéktelen, minden tudományos jelleget nélkülöző primitív közlemények. A fősúly a hazai történelemre van fektetve, és pedig egyedül és kizárólag a hazaellenes agitatio érdekében. E cikkek a magyar történet tendentiosus meghamisítására irattak, belőlök a határtalan gyűlölet szól a magyar nemzet ellen, minden sor kiszámított fogás a történelemben járatlanok félrevezetésére, szenvedélyek felébresztésére. Lapokat lehetne idézni e cikkek-ből, vagyis inkább valamennyit le kellene fordítani, hogy fogalmat nyerjen valaki a vakmerőségről, melylyel néhány még a történelmi kutatás elemeiben sem jártas egyén, a Matica évkönyveiben a magyar történelmet meghamisította, hogy a jelenben folytatott nemzetiségi izgatás jogsultságát igazolja.

A Matica irodalmi tevékenysége eredményének kétharmadát e történelmi közlemények képezik, s céljok szerint következőleg osztályozhatók:

a) azok, melyek a magyarok bejövetele előtti időkre vonatkoznak s a magyarok akkori állapotát rajzolják, a magyarokat vérszopó embertelen vadakként állítják elő oly célból, hogy irántok megvetést és gyűlöletet ébreszsenek föl; a tótokat azonban nemes jellemű, magas culturával bíró embereknek festik, kiknek legnagyobb szerencsétlensége az volt, hogy a barbár és félvad magyarok által leigáztattak;

b) azok, melyek a magyart a culturára alkalmatlan fajként tüntetik elő, mely Európába jövetele után csakis a tótoktól nyerte a művelődés elemeit;

c) a harmadik osztályba azok tartoznak, melyek leplezetlenül hirdetik a szláv fajok solidaritását, mely ha megéri, szükségkép a magyarok megsemmisítését fogja maga után vonni;

d) a negyedik osztályba azok tartoznak, melyekkel azt igyekeznek bizonyítani, hogy a mai tótság nem hódította meg a magyarok által Árpád bejövetelekor, hanem önálló hercegség volt Szt.-Istvánig és pedig 1025-ig; hogy azután is külön hercegek alatt állott; hogy Imre herceg, Aba Sámuel s több királyfi tót hercegek voltak, de sőt hogy Trencsényi Csák Máté tót nemzeti hős, a ki a tót szabadságért harczolt a magyar király ellen, s hogy a tót szabadság Rozgony mellett bukott el. Mind e czikkek célja az, hogy felébreszsze a tótokban a nemzet különállás érzését, mely tényleg nem létezik; hogy a magyar állam egységes történetét, mely külön tót történetet nem ismer, szétbontsa; hogy meggyengítse az ezeréves közös történelemből eredő solidaritást a magyar állam polgáraiban,

mely a magyar állam fő erejét képezi, s hogy hamis adatokkal igazolja a panszlávoknak a túróczt-szt-mártoni memorandumban kifejezett azon igényét, hogy egy külön tót kerület alakíttassék.

e) Végre az ötödik osztályba sorozhatók azok, melyekkel azt igyekeznek bizonyítani, hogy a tótok és magyarok között sohasem volt béke, hanem folytonosan meg volt a nemzetiségi viszály s a tótokat mint rabszolgákat állítják elő, kik túrtak ugyan, de folytonosan panaszkodtak a magyar elnyomás és zsarnokság ellen.

Röviden jellemezve e körülményeket, inkább izgató vezércikkek, mint történelmi értekezések.

A Matica tevékenysége tehát határozottan politikai jellegű s minden kiadványa kétségtelen bizonyítéka annak, hogy célja a tót lakosság elidegenítése volt a magyar nemzettől és államtól. Ha e kiadványok hatása általános volna, ha sikerülne a bennök uralkodó hangulatot általánossá tenni, Magyarország majdnem két millió tót lakossága el volna veszve a magyar államra nézve, s a tót volna legelkeseredettebb s legdühösebb ellensége.

S a párt e hangulatot csakugyan általánossá akarta tenni. Az évkönyveiben megjelent cikkek, melyek politikai célokra oly szemtelenül hamisították meg a magyar történelmet, kiszivárogtak a párt tagjai közé s most az agitátor ezekből agitált, a pap ezekből predikált, a tanítók ezekből adta elő a magyar történelmet az iskolában.

Ez volt a Matica működésének szelleme és iránya s azért szenteltem ez intézet jellemzésének több tért, mert a panszláv párt működésének szellemét és irányát, erkölcsi és szellemi mivoltát semmi se jellemzi úgy, mint a fennállott Matica, mert a párt minden eleme itt volt összpontosítva.

A Maticát mindezek alapján Tisza Kálmán miniszterelnök oszlatta fel, s ez intézkedés a legjobb benyomást tette a felvidék tót lakosságára, mely undorral nézte a Matica embereinek garázdálkodásait.

Néhány hónappal előbb feloszlatta a kormány a három panszláv gymnasiumot s így a párt 1875 óta három nagy tényezőtől lett megfosztva: a kormány egyenes támogatásától, a politikai izgatás központjától s a közép-tanodától.

De befolyást gyakorol a bécsi Pazmaneumban a párt-hoz tartozó aligazgató által; kezében van Magyarország primásának nagyszombati tanítóképző intézete, a papság nagy része, a felekezeti népiskola, a közigazgatásban a községek jegyzőinek jelentékeny része, sok kis város és nagyobb községek előljárósága; a sajtó, mely minden ellenörködés nélkül lázít a magyarság ellen, s a mi a földolog, rendelkezésére áll a mi könnyelműségünk és indolentiánk, mely megengedi, hogy akadálytalanul működjék s rontson és pusztítson büntetlenül.

S mi volt a párt eddigi tevékenységének eredménye? Az, hogy elhitette a világgal, hogy ő képviseli a tótok nemzetiségi igényeit, s hogy a tótok ellenséges indulattal viseltetnek a magyar nemzet iránt; hogy sajtójával sok ember fejét megzavarta; hogy a népiskolákat elárasztotta fanatikus tanítókkal s hazaellenes iskolai könyvekkel; hogy az egyházban jelentékeny állást vívott ki s nevezetesen a protestáns egyházban a dunáninnen és bányai kerületben túlsúlyban van, a tisztaiban pedig nagy szerepet játszik; hogy sok kisebb városban és sok nagy községben korlátlanul uralkodik, s a párthoz tartozó választott tisztviselők által befűrakodott a közigazgatási organismusba is; hogy mindenütt vannak ügynökei, kik a párt érdekeit képviselik

és megvalósítják; hogy sok eszköz áll rendelkezésére híveinek megjutalmazására, s hogy sok ezer magyar állampolgárt idegenített el a magyar államtól s tette a magyar nemzet elkeseredett ellenségévé.

Ez kétségkívül igen szép eredmény s később számokban fogom kimutatni a részletes adatokat*.

S most az a kérdés, komoly veszély-e reánk nézve ez a párt?

Ha e pártot s egész szellemi és anyagi szegénységét szembeállítjuk a magyar állam hatalmával, fényes és hatalmas társadalmával s a nagy eszközökkel, melyek a magyar nemzet államférfiainak rendelkezésére állnak s az erős szövetségest, melyet e párttal szemben a többség nagy tömegében s művelt és vagyonos osztályaiban bír, a legtöbben szánakozó mosolylyal fognak tekinteni a kérdezőre.

S valóban mélyen kellett sülyednünk, hogy e kérdés lehetséges legyen közéletünkben. S mégis felelnünk kell rá. — A felelet pedig az, hogy veszély is nem is, a mint mi akarjuk. Veszély, ha megmaradunk a tétlenség és indolentia eddigi politikája mellett. Megszűnt veszély lenni, a mint elhatározzuk magunkat a megsemmisítésére szolgáló eszközök alkalmazására.

Mert a párt nem azért veszély ránk nézve, mivel erős, hanem azért, mert mi vagyunk gyengék. — A legkisebb

* A panszláv párt mostani állásának jellemzésére szolgáljanak a következő adatok a felvidék tíz megyéjéből: E megyékben a panszláv pártban van 268 rk. és 99 ev. lelkész; 730 rk. és 263 ev. tanító; 1 mérnök, 5 orvos, 68 ügyvéd; 4 megyei tisztviselő; 98 községi jegyző; 30 egyén a bíróságoknál bírói s más minőségben; 2 kir. közjegyző; 1 kir. adófelügyelő; 8 gymnasiumi tanár; 4 képezdei tanár; 10 távirász; 11 póstamester stb. Összesen a lakosságnak legfeljebb 4 százaléka.

tényező is erősebb a magyar államnál, melyet államférfiainak bölcsesége úgy szervezett, hogy teljesen tehetetlen. — Ez az állam nem rendelkezik semmi eszközzel, hogy érdekeit hathatósan megóvja, hogy magát a támadások ellen sikeresen megvédje.

S hogy a magyar állam ennyire süllyedt, hogy a magyar nemzet, mely oly hatalmas volt az elnyomatás idejében, oly gyenge most uralma korszakában, midőn egy egész állam eszközei állnak rendelkezésére, s hogy tekintélye annyira csökkent, hogy nincs a ki tartana tőle s a legkisebb nyomorútt ellenség is oly bátran meri megtámadni s a támadás ott, hol az állam önkéntes védőinek ereje és buzgalma nem elégséges, mindig a magyar állam vereségével végződik, mindezt megmagyarázza államférfiaink eddig követett politikája.

VI.

«Ó isten! mért hoztál ki minket Scitiából, holott
ottan avagy nem bomlottunk volna meg annyira az
Campaniában, avagy ha bomlottunk volna is, nem lá-
tott volna ennyi világ minket magunk roszasága miatt
veszni.»

Zerinvári gróf ZÁINYI MIKLÓS. U. o.

Az 1867-iki kiegyezés megkötését azért nézték oly
rosz szemmel a monarchiában lakó szlávok, mert azt tar-
tották felőle, hogy az a magyarság és németiség szövetségét
jelenti a szlávok ellen. — Különösen a magyarokról meg
voltak győződve, hogy az új kedvező helyzetet s a rendel-
kezésekre álló állami eszközöket nemzetiségi érdekeik ki-
méletlen és okos megvalósítására fogják felhasználni. Ez
volt az a jó idő, mikor a magyar államférfiakról még jó
véleménynyel voltak az emberek s valóban azt hitték róluk,
hogy nagy politikai czélokat tűztek ki maguknak s e czélok
megvalósítására okosan és kiméletlenül képesek törekedni.

A magyar közönség túlnyomó többségében emelkedett
ünnepi hangulat uralkodott. A nemzet tisztelettel és ra-
gaszkodással tekintett államférfiaira, kik a kiegyezést sok
akadály legyőzésével létrehozták. — A nemzet föltette
rólok, hogy ha megtudták szerezni állami létünk s nem-
zeti önállóságunk alapját, képesek lesznek ez alapon tovább
építeni s biztosítani e javakat a jövőben is, s képesek lesz-
nek megvalósítani a nemzet ideálját s a magyar nemzetet

a hatalom és virágzás oly fokára emelni, mely a magyar nemzetnek súlyt és tekintélyt fog szerezni nemcsak a monarchiában, hanem Európában is.

A kiegyezésben súlyos terheket vállalt magára az ország, s nem kételkedett senki, hogy e nagy áldozatokat azért hozatták meg a nemzettel irányadó államférfiai, hogy megnyerjék a kiegyezés által a nagyszabású nemzeti politika lehetőségét, egy állam nagy eszközeit, melyek a magyarnak évszázadok óta nem állottak rendelkezésére oly nagy mértékben, mint a kiegyezés után.

E legfőbb szemponton kívül azonban szükséges volt a legnagyobb figyelmet fordítani az ország lakosságának egyéb érdekeire is, melyeket a német abszolút kormányzat elhanyagolt. A magyar államférfiak nem győzték eléggé kárhoztatni a megbukott rendszer közigazgatását, mely nehézkes, absolutistikus irányú s a mi viszonyainkhoz nem illő volt; igazságszolgáltatását, melyet lassúnak s költségesnek mondtak; pénzügyi politikáját, mely már elviselhetetlen adóterhet rótt a lakosságra s csak a nagy adósságcsinálás által tűnt ki; közoktatási politikáját, melynek a germanizálás volt főcélja s egész iránya magyar-ellenes. Ezen a téren is be kellett bizonyítani államférfiainknak, hogy a nemzet jobban tudja kielégíteni saját érdekeit, mint az ország viszonyait nem ismerő idegenek, s hogy államférfiaink jobban értenek a dologhoz a Bach-korszak megvetett burokratáinál. Az ország lakossága reális érdekeinek kielégítése különösen a gazdasági élet terén, párosulva a jó közigazgatással s igazságszolgáltatással egyike lett volna a legerősebb tényezőknek a magyar állam megszilárdítására.

Államférfiaink átvették az országot s a parlamenttel együtt hatalmukban állott megvalósítani a nemzet missió-

ját a magyar államban s a nagy közönség a legnagyobb bizalommal várta a nagy actio megkezdését.

Eleinte azonban nehezen ment a dolog. Programm volt akármennyi, telve a legszebb elvekkel és ígéretekkel. De megvalósítva nem lett egyelőre semmi. A jó közönség belátta, hogy a kormány és parlament a kezdett nehézségeivel küzd s minden nagy dolog létesítésére idő is kell. Azután a közjogi harcz is elkeseredelten folyt, mely nagy akadálya volt az ország egészséges fejlődésére és szervezésére irányzott tevékenységnek.

A Deák-párt, mely többségben volt az országgyűlésen, kiváló feladatul tekintette a közjogi alap védelmét az ellenzék támadásai ellen. S a Deák-párt helyesen cselekedett, midőn a közjogi kiegyezést egész erejével védte, nemcsak azért, mert az ő műve, hanem mert valóban a nemzeti politika alapfeltétele s lehetősége volt. A nemzet higgadtan gondolkodó része tehát elnőző volt a kormány s pártja iránt s türelmesen várta az időt, mikor az ország felvirágzására s a magyar állam megszilárdítására s a magyar nemzet hegemóniájának biztosítására irányzott tevékenység meg fog kezdődni.

S erre valóban nagy szükség volt. A közjogi kiegyezésbe, melynek az udvarnál sok ellensége volt, kétségkívül abban a feltevésben egyezett bele a dynastia, hogy Magyarország compact egész, melyre támaszkodni lehet s mely nincs úgy szétszakadozva s a particularismus által elkülönített részekre oszolva, mint a monarchia tulsó fele. Magyarország kétségkívül tömör egységével imponált, a magyar faj pedig az által nyert nagy súlyt, hogy az általa képviselt politikai irány és hangulat általános volt az egész országban, túlsúlya kétségbe vonhatatlan, mert a legkiméletlenebb elnyomásnak sem sikerült a magyar nemzetet elszigetelni

s a nem-magyar népfajok felizgatása által ellensúlyozni. A magyar faj, habár kisebbségben van is, vitte a szót Magyarország nevében, s nem volt számba vehető tényező, mely mellette szerepelhetett volna. A dynastia, midőn a kiegyezés megtörtént, a magyar nemzettel egyezett ki s midőn az új politika Magyarországra fektette a súlypontot, ez annyit jelentett, hogy a magyar nemzetre támaszkodik.

A magyar nemzetnek érdekében állott tehát bebizonyítani, hogy csakugyan meg van benne az erő uralmát fentartani a nem-magyar népfajok felett; hogy képes fentartani s megszilárdítani a magyar államot; hogy a kiegyezés alapján képes az államot rendezni s a mit az idegen uralom nem akart vagy nem tudott, ezt az országot a virágzás és jólét magas fokára emelni; a rendet, a biztosságot és szabadságot meghonosítani; a fejlődés általános feltételeit létesíteni; egy szóval szellemi és hatalmi túlsúlyunk s az ország összes lakossága reális érdekeinek kielégítése által imponálni az ország határain belül, ez által imponálni a dynastiának s ellenségeinknek, kik azt akarták a dynastiával elhitetni, hogy ily nagy feladatok megvalósítására képtelenek vagyunk s nem alkalmasak arra, hogy a dynastiának erős támaszul szolgáljunk.

E cél elérése kiváló fontossággal birt ránk nézve a szláv elemre való tekintettel is. A szlávság nagyon szereti emlegetni, hogy a monarchiában tizenhat millió szláv van, s hogy ennél fogva a monarchia szláv jelleggel bír. E számban természetesen fel vannak véve a magyar korona országainak területén lakó szlávok is s nagy szerepet játszanak a szlávság politikai combinációiban. De sőt azt is tudjuk, hogy az udvari körökben van egy nagy párt, mely üdvösnek tartaná a dynastiára nézve, ha a németiség és magyarság elejtésével, a szláv elemre támaszkodnék.

E politikai irány érveket nyer minden oly jelenségben, mely azt bizonyítja, hogy a magyarországi szlávok ellenséges viszonyban állnak a magyarokkal, s minden tény, mely azt bizonyítja, hogy Magyarországon szláv nemzeti törekvések vannak, s hogy nem vagyunk képesek uralkodni e mozgalom felett s megsemmisíteni tényezőit, gyengéknek tüntet fel bennünket. — Látja mindenki, hogy uralmunk nem áll szilárd alapokon, hogy összes állami eszközeinkkel nem vagyunk képesek uralkodni csekély számú gyenge, műveletlen népfajokon. S ez megingatja tekintélyünket s a dynastia bizalmát, s ellenségeinknek könnyű bebizonyítani, hogy ránk nem lehet támaszkodni s ez szükségkép előmozdítja a szláv áramlatot. — Azért úgy kellett szervezni az államot, hogy itt meg ne mocsanjon senki, itt ne hallassa magát más hang mint a mienk; meg kellett mutatnunk, hogy van erőnk és hatalmunk, mert csak az erőseké és hatalmasoké a tekintély, csak a hatalmasokkal kívánatos a szövetség.

Mindezek egyszerű logikai következményei voltak a közjogi kiegyezésnek s egész értéke épen abban állott, hogy mindezeknek lehetősége volt. E nélkül nem volt érdemes küzdeni fenntartásáért, nem volt értelme a súlyos áldozatoknak, melyeket a nemzet a kiegyezésben magára vállalt. Azoknak tehát, kik a kiegyezést létrehozták, szigorúan kellett a kiegyezés consequentiáit vonni, hogy igazolják a dynastia s a nemzet előtt.

S a kiegyezés létrejötte óta egy évtized múlt el. E hosszú idő alatt láttunk az országban nagy választásokat, melyek lázas izgalomban tartották az egész ország lakosságát, láttunk parlamenti küzdelmeket, vereségeket és diadalokat; láttunk szenvedélyes támadásokat és hideg számítással finoman szőtt intriguákat; láttuk államférfiak

bukását, másoknak fölemelkedését, láttunk nagy tehetségeket föltűnni s ünnepeltetni sajtó és közönség által, láttunk providentiális embereket, kikről azt hitte az ország, hogy a siker talizmánját hordják maguknál; végre láttuk a pártok ellenségeskedésének megsztűnését, politikai ellenfelek ölelkezését s egyesülését, hogy a haza minden fia vállvetve munkálkodjék az ország felvirágoztatására.

S mindennek mi volt az eredménye az országra nézve?

Szakférfiak azt állítják, hogy pénzügyi politikánk adósságcsinálásból, adófelemelésből áll s hogy soha, mióta Magyarország áll, oly kiméretlen adóvégrehajtás nem volt, mint most; hogy közlekedési politikánk az ország érdekeinek meg nem felelő volt; hogy közgazdasági politikánk az ország anyagi fejlődését bénítja meg. E téren tehát azok, a kik hozzá értenek hanyatlásról és süllyedésről beszélnek.

De meglehet, hogy a nemzet államférfiai, minthogy hosszú ideig ki voltak zárva az ország ügyeinek vezetéséből, nem bírtak elegendő gyakorlati routine-nal, hogy az érintett szakokban nagy eredményeket mutathassanak fel. Azonban bizonyára nagyszabású tevékenységet fejtettek ki más irányban. A szakszerű állami ügyekben kissé hanyatlottunk, de lehet, hogy emelkedtünk mint nemzetiség, s lángoló fajszeretettel szívünkben és egy nagy politikai eszmével fejünkben a magyar faj hatalmát, tekintélyét és méltóságát emeltük az állam közigazgatása s a közoktatás oly szervezése által, hogy ellenállhatatlan eszköze legyen a magyar faj életérdekei megvalósításának.

Azonban a ki a magyar országgyűlés munkásságának tíz évi eredményeit áttanulmányozza, azt fogja találni, hogy egyetlen törvényben, egyetlen intézkedésben sincs

nyoma annak, hogy a magyarság saját érdekeinek megővésére, jövőjének biztosítására törekedett volna.

A közigazgatás szervezete, melyet megállapított, nem lehet hatalmas eszköze a magyar nemzet érdekei megvalósításának, e szervezet lehetetlenné teszi a nagyszabású tervszerű nemzeti politikát; e szervezettel nem lehet fenntartani a rendet, nem lehet kielégíteni a honpolgárok érdekeit; e szervezet megsemmisíti az egyéni szabadságot, anélkül, hogy az állam hatalmát növelné; e szervezet az állam kormányát megbénítja s tehetetlenségre kárhoztatja, s lehetségessé teszi azt, hogy ép a magyar állam legveszélyeztetettebb pontjain a haza ellenségei választathatnak meg tisztviselőkké, hol ép a leghívebb emberekre volna szükség, hogy az állam érdekeit megvédjék.

A népoktatás szervezetében ép oly kevés nyoma van a nagy politikai alapeszmének és semmi sem árúlja el, hogy államférfiaink az elemi iskolát nemzeti céljainkra akarják felhasználni vagy hogy lehetetlenné akarják tenni, hogy az iskola az államellenes tényezők eszközévé lehessen. A népiskolai törvény bármely országba illet inkább, csak a mienkbe nem, s az eredmény valóban az lett, hogy a népiskolák többsége az államellenes izgatás eszközévé lett, de sőt a magyarság eltöltetésére is szolgál.

Csak egy törvény árulja el, hogy Magyarországon a magyaron kívül más népfajok is vannak, s hogy e körülményt államférfiaink figyelembe is vették s ez a nemzeti-ségi törvény. S e törvényben a magyarság abdicatiója foglaltatik, e törvényben a magyar nemzet lemond vezérszerének, uralkodó állásának külső jelvényéről, lemond a magyar állam magyar jellegéről.

E törvény legsötétebb bizonyítéka államférfiaink tájékozatlanságának s gyengeségének. E szerencsétlen törvény

kifejezése volt már annak a szerencsétlen politikának, mely nem a küzdelemben, nem az ellenség megsemmisítésében kereste a dicsőséget, hanem az egyezkedésekben, az engedményekben a magyar nemzet érdekeinek rovására. Ez a politika azon a fictionon alapúlt, hogy az országban vannak nemzetiségek, melyek ellenséges indulattal viselkednek a magyar iránt s melyeket engedményekkel meg kell nyerni. A való pedig az volt, hogy voltak a különböző nem-magyar ajkú lakosok között egyesek, a kik elég szemtelenek voltak egy úgynevezett nemzetiség nevében minden megbízás nélkül nemzetiségi igényeket formulázni, melyről az illető nemzetiség többsége vagy nem tudott semmit, vagy ha tudott, tiltakozott a nevében formulázott nemzetiiségi igények ellen s maga sújtotta ez igények szóvivőit, a mi a mint láttuk a tótok között valóban történt. A nemzetiségi törvényt például a tótok nagy tömege nem kívánta, sőt a vármegyék útján felirt ellene; a törpe kisebbséget pedig ki nem elégítette, mert ennek céljai olyanok voltak, melyek csak Magyarország bukásával valósíthatók meg.

A nemzetiségi törvény tehát csak ártott minden irányban. A magyar állam híveit lehangolta, ellenségeit le nem fegyverezte, hanem gyengeségünk láttára, bátorította újabb támadásokra s kezökbe szolgáltatta a fegyvert, melyel a támadást ellenünk intézik.

A magyar nemzet pedig mindent túrt. Minden apró népcsoportban akadtak emberek, a kik fontosságra, hírnévre akartak szert tenni a nemzetiségi izgatás útján. A magyar nemzet mindent jogosúltnak ismert el. Sértették szóval és tettel, a mint csak nemzetet sérteni lehet, s ez a nemzet, melynek egyes egyénei oly büszkék, mint nemzet gyáván meghunyászkodott. Nem is ébredt fel benne a méltóság érzete s nem volt államférfiai között egy sem, a ki a

nemzet méltóságát és életérdekeit erős kézzel védte volna meg, ámbár az állam összes eszközei állottak rendelkezésére. Tekintélyünk folytonosan csökkent s végre annyira süllyedtünk, hogy természetesnek kezdtük találni ezt a szégyenletes állapotot, melyet egy önérzetes nemzet se tűrt volna. Ha elnyomott nemzet volnánk s rajtunk az állam eszközeivel egy hatalmas ellen uralkodnék, még menteni lehetne a megadást, mely a jelent nem tartja alkalmasnak az iga lerázására s jobb időkre vár, mikor több kilátás van a sikerre. De mint uralkodó nemzet az állam hatalma felett rendelkezve ily nyomorúlt szerepet játszani az országban s tétlenül tűrni nemzeti méltóságunk s érdekeink lábbal tapodását oly ellenségtől, kit kezünk egy mozdulatával megsemmisíthetünk, ez megfoghatatlan s oly aggasztó symptoma, mely a legszomorúbb diagnosist is indokolja.

Közeletünk e szomorú jelenségei két okra vezethetők vissza. Az egyik az állami tudat hiánya, a képtelenség azonosítani magát az állam eszméjével, mely államférfiainknál tapasztalható s melynél fogva nem lehetnek képesek az állam méltóságát és érdekeit képviselni. A másik a képtelenség az adott viszonyokhoz alkalmazkodni s eszméiket s törekvéseiket a viszonyok változása szerint módosítani. Olyanok ők, mint az a sakkjátékos, ki egy előre meghatározott formula szerint játszáná a parthiet, tekintet nélkül az ellenfele által tett húzásokra. S valóban államférfiaink oly eszmekörben élnek ma is, melynek a reális viszonyokban alapja már nincs s ma is egy rég megállapított formula szerint csinálnak politikát tekintet nélkül arra, hogy azóta új factorok és viszonyok keletkeztek, kiktől, a régi formula szerint játszva, sohasem fogjuk a parthiet megnyerhetni.

Ez a merevség, a mozgékonyság és hajlékonyság e hiánya ügyetlennek, gyámoltalannak tünteti elő a magyart a nemzetek között, melyek nagy célok elérésére törekzenek s mindent ügyesen felhasználnak e célok megvalósítására. Mi magyarok nem vagyunk se idealisták, se realisták a politikában. Politikánknak nincs kimondott nagy célja, nincs ragyogó politikai ideálja, melynek elérésére törekednék. Ép ép kevésbé tudjuk számba venni a reális viszonyokat s gyakorlatilag megválasztani az eszközöket hatalmunk és jövőnk biztosítására.

Csak Magyarország mutatja fel a történelemben azt a példát, hogy egy nemzet nem képes intézményeit legfőbb céljainak s szükségleteinek megfelelőleg alkotni s hogy e nemzet ellenségeinek céljait ép azok az intézmények mozdítják elő legjobban, melyekhez a magyar államférfiak legszívósabban ragaszkodnak. S hogy az állam, a közigazgatás, az egyház s az iskola szervezetének hiányait mily ügyesen tudják gyenge elleneink saját előnyükre s a mi kárunkra felhasználni, azt mindenki láthatja, a kinek szeme van, hogy lássa.

S mégis a magyar nemzet államférfiai a régi formulák szerint csinálnak politikát ősi intézményekkel s a nemzet oly benyomást tesz a figyelmes szemlélőre, mintha a múlt annyira lekötne, hogy nincs érzéke a jövő iránt. S valóban a nemzet physiognomiájában hiányzik az a sajátos vonás, mely a jövővel bíró népek tulajdona. A chauvinismus, a nagyság maníája kis nemzeteknél, melyek világtörténelmi szerepet akarnak játszani, talán nevetséges sokak előtt, de többet ér ennél a fásultságnál, a merészség és lelkesedés hiányánál, mely retteg a küzdelemtől s minden kis ellenségnek megadja magát, melyet a magyarnál tapasztalunk. S a kiméletlenség, melyet a jövővel bíró népek

czéljaik megvalósításában tanúsítanak, a nélkül, hogy sokat válogatnák az eszközöket, többet ér a scrupulositásnál, mely nálunk nem az okos számítás, higgadt megfontolás, hanem a tájékozatlanságból, a sötétben tapogatódzásból eredő félénkség következménye.

Azért kis államok, melyek Magyarország tizedrészét teszik, jelentőségre jutottak Európában s jövőjük van, terjeszkednek s erősödnek. Mi pedig nagy eszközeinkkel tehetetlenek vagyunk s tért veszítünk saját államunkban. Kifelé nincs tekintélyünk és hitelünk; itthon gyengék vagyunk. Annnyira sülyedtünk a lefolyt tíz év alatt, s e sülyedés annyira átment a köztudatba, a lakosság legalsóbb rétegeibe, hogy itt oly nagy, mindenki szemébe ötlő ténynyel állunk szemközt, melynek lételét eltagadni nem lehet.

S e sülyedés oka nem rejlik talán kívülről eredő meg-rázkódásokban, szerencsétlen háborúban. A lefolyt tíz év ránk nézve a béke korszaka volt és senki se akadályozott belpolitikánknek saját érdekeinknek megfelelő vezetésében. — Csak mi magunk vagyunk a hibásak s a kiegyezés megkötése óta lefolyt tíz év eseményei azt bizonyítják, hogy a magyar államférfiak nem valósították meg a nemzet politikai ideálját s nem vonták a kiegyezés consequentiáit.

A kiegyezés által nyújtott kedvező helyzet felhasználására alig volt valakinek oly tere, mint gróf Andrásy Gyulának, kit a kiegyezés emelt a miniszerelnöki székbe.

Andrásy gróf birta a király bizalmát, a nemzet rokonszenvét, nagy többsége volt az országgyűlésen s a kisebbség is respectálta s komoly államférfiak gondviselésszerű embernek tartották. Nagy része volt a kiegyezés létrehozásában s a buzgóság, melylyel e cél elérésére törekedett, azt sejtette, hogy a kiegyezés nagy jelentőségének teljes

tudatával bír s hogy senki sincs annyira hivatva a kiegyezés szigorú consequentiáit vonni, mint éppen ő.

Andrássy gróf öt évig volt Magyarország miniszterelnöke s ha a történetíró a kiegyezés létrejötte óta lefolyt tíz évben nem tud nyomára jutni egy politikai alapeszmének s a magyar állam fenntartására s a magyar nemzet jövőjének biztosítására irányzott tervszerű tevékenységnek, természetes, hogy ez az Andrássy grófra jutó öt évben sem lesz felfedezhető.

Magyarországnak aligha lesz valaha miniszterelnöke, a ki több szellemmel s jó ötlettel rendelkezne a parlamenti életben; de az is bizonyos, hogy minden utódját el fogja homályosítani az ország részletes viszonyainak nem-ismerésével, mely tulajdonsággal aligha fog valaki ezután annyira tündökölni mint ő.

De államot nem lehet kormányozni csupán eszrit-vel és ötletekkel, hanem csak megfeszített, következetes munkával, küzdelemmel, nagy politikai eszmékkel s az állam viszonyainak részletes ismeretével. S azért mindenki meg fogja érteni, hogy Andrássy gróf sikert aratott eszrit-jével, jó ötleteivel a parlamentben, de nem mutathat fel sikert az országban. Hanyatlást, sülyedést látunk a nemzet életének minden ágában, melyben a haladás és emelkedés kizárólag a kormány tevékenységétől függött, — Andrássy gróf nem hagyott maga után az ország viszonyaiból merített tervet Magyarország regeneratiójára, nem egy életrevaló intézményt, mely a nemzet hatalmának, jövőjének biztosítására szolgálhatott volna.

Sokáig azt hitték az emberek, hogy Andrássy gróf nagy dolgokkal van elfoglalva s nincs ideje foglalkozni a részletekkel. S a mulasztásokat az ország kormányzatában megbocsátották neki, ámbár tudta mindenki, hogy

I. Napoleon nagy államférfiú volt s a mellett még nagy hadvezér is, s mégis foglalkozott a legkisebb részletekkel. De ép azért volt nagy férfiú, mert szelleme kiterjedt a legkisebb részletekre is s az az államférfiú, a kinek politikai eszméje van s komolyan meg akarja valósítani, ép a részletekre fekteti a súlyt, mert minden nagy eszme csak is a részletes keresztülvitelben nyer életet s e nélkül realis értéke sincs; e nélkül a legszebb politikai eszme csak annyit ér, mint a szép álmom s ép oly kevésbé valóság, mint ez.

De évek jöttek, évek mentek s a nagy dolgok nem jöttek. S most már kimondhatjuk, hogy ha Andrássy gróf, mint a helyzet korlátatlan ura, nem alkotott semmit öt év alatt, nem alkotott volna akkor sem, ha a gondviselés még száz évig hagyta volna meg a minisiterelnökségben.

S a nagyszabású alkotás teljes hiányát, mely Andrássy gróf államférfiúi tevékenységében nyilvánul, megmagyarázza a nemes grófnak egy mondása, mely egész lényét megvilágítja s melyet egy életírója sem fog mellőzhetni, a ki őt híven akarja jellemezni.

Minisiterelnöksége korában figyelmeztették őt a nemzetiségi izgatásra s a szigorú intézkedések szükséges voltára. — A mint mondják, felelete az volt: hogy hagyni kell őket, majd lejárják magukat. Máskor ismét az ország közigazgatása átalakításának szükséges voltára figyelmeztette valaki, s hangsúlyozta, hogy a megyékkel rendet kellene csinálni. — Azt mondják, hogy felelete az volt: hogy hagyni kell őket, majd lejárják magukat.

E politikai maxima, mely szerint a legbölcsebb eljárás bevárni, míg valamely kártékony vagy ellenséges tényező lejárja magát, a nélkül, hogy az ember átalakítaná vagy megsemmisítené, mindenesetre az eredetiség színében tűnőti elő Andrássy grófot az államférfiak között, mert nagy

államférfiú ehhez hasonló maximát nem állított fel soha. — A világtörténelem nagy alakjai tehát közönséges járt útakra léptek, midőn egytől-egyig abba helyezték ambíciójukat, hogy nagy küzdelmekkel győzzék le az akadályokat s hazájok ellenségeit, s azt hitték, hogy csak nagy küzdelmekkel lehet nyerni nagy diadalokat és nagy dicsőséget. Ime egy új tan, mely fölöslegessé teszi a küzdelmet s fáradság nélkül szerzi meg a sikert és a dicsőséget.

S Andrásy grófnak bizonyos tekintetben igaza volt. Minden lejárja magát és semmi se tart örökké a nap alatt. — Nézzük a történelmet. Egyptom birodalma évezredek óta állott fenn s végre mégis lejárta magát. Róma mily hatalmas volt s mily hosszú időn át, mégis romba dőlt. — Nagy Károly birodalma is nagy volt és hatalmas s mégis lejárta magát. I. Napoleon is nagy ember volt s mégis az volt sorsa, hogy lejárta magát. — Ha ily erős hatalmak lejárták magukat, hogy ne járná le magát a kis nemzetiségek mozgalma, hogy ne járná le magát a vármegye?

Kétségtelen, hogy le fogja magát járni mind a kettő, mert minden lejárja magát és semmi se tart örökké a nap alatt.

S idáig nincs is hiba az okoskodásban. — De most jön a bökkenő. Az a kérdés támad ugyanis, hogy mi járja le magát a magát lejáróval együtt? A cholera lejárja magát, de kérdés, mennyi áldozatot ragadt el? Nincs oly tűz, mely örökké tartana, de az a kérdés, mit emésztett fel? Nincs az az árvíz, mely le ne folyna, de az a kérdés, mit temetett hullámai alá?

S ime kisül, hogy minden kártékony tényező nagy pusztítást okoz, mielőtt lejárná magát s az okosság a magán- és közéletben épen abban áll, hogy megóvjuk magunkat a kártól, melyet ellenséges befolyások okozhatnának.

— A ki azért nem biztosítaná házáat a tűz ellen, mert a tűz nem tart örökké, a ki azért nem védné birtokát az árvíz ellen, mert valamikor csak le fog folyni, arra mindenki azt mondaná, hogy nem komoly ember, hogy könnyelmű individuum, a kinek előbb-utóbb, de biztosan tönkre kell mennie.

S Andrássy gróf akadálytalanul hagyta dűlni a magyar állam elleneit a hazában, abban a reményben, hogy majd csak le fogják magukat jární. Azt azután nem kérdezte, hogy ez alatt a megyékben mennyi millió érdek van megsértve, mennyi kárt okoznak az államnak, mennyi árvavagyon fog elveszni a lelkiismeretlen kezelés által. Azt se kérdezte, hogy a nemzetiségi izgatás mennyi községet rontott meg, mennyi iskolát ragadott el tőlünk, mennyi ezer állampolgárt tett az állam ellenségévé. A főczél el volt érve; volt egy mot, melylyel el lehetett ütni a részletekkel való foglalkozást, az égető kérdések megoldására szükséges alapos tájékozottság megszerzését.

S valóban Andrássy gróf nem is oldott meg egy kérdést sem, nem háritott el egyetlen akadályt, nem tett ártalmatlanná egyetlen ellenséget sem az országban. Megkerült minden nehézséget, került minden küzdelmet s mert megkerülte s nem akarta látni, azt hitette el magával s el akarta hitetni másokkal is, hogy nem is létezik.

Ennek a politikának azután az volt a következménye, hogy nyakunkra nőtt minden legkisebb tényező, a ki másutt nem is mert volna mozdulni s pusztította kedve szerint ősi birtokunkat, mert látta, hogy gazdája nem védi. Leghűbb szövetségeseinket a nem-magyar népfajok között támogatás nélkül hagytuk; de mindig hajlandók voltunk az egyezkedésekre ellenségeinkkel s feláldoztuk nekik szövetségeseinket, kiket csakhamar elnyelt az ár s elvesztek ránk nézve örökre. — E politika által több barátot veszítettünk,

mint a mennyi ellenségünk támadt. Barátainkat nem tudtuk magunkhoz csatolni, ellenségeinket nem tudtuk sujtani.

S midőn az ország valamelyik részében a nemzetiségi mozgalom gyengeségünk s gondatlanságunk folytán oly nagy sikert tudott felmutatni, hogy kénytelen volt bevallani Andrassy gróf is, hogy el van veszve a magyar államra nézve, ismét azt mondotta, hogy nem kell vele foglalkozni, mert már úgy is «elveszett positio».

S így kell következni e politikából egyik elveszett positiónak a másik után. — A szerbek után az oláhok, ezek után a rutének, a tótok stb., míg azon vesszszük magunkat észre, hogy az egész ország, nemzeti és állami létünkkel együtt egy elveszett positio. — A nemzetiségi izgatás lejárja magát, mert nem lesz ki ellen izgatni s minden bajunk megszűnik, mint megszűnik a betegsége annak az embernek, a ki meghalt.

Így sülyedtünk fokról fokra s Andrassy gróf nem vonta a kiegyezés consequentiáit, de sőt egész politikája olyan volt, hogy saját művét veszélyeztette, s midőn Bécsbe ment külügyministernek, államférfiaiink tovább is az ő nyomdokain jártak. Ki hagyott volna fel a politikával, melylyel Andrassy népszerűséget szerzett? Ki kezdett volna küzdelmeket, melyekre Andrassynak nem volt bátorsága?

S ment minden a régi módon. Kormányok változtak, pártok szövetkeztek, de politikánk új irányt nem kapott s mi folyton csúsztunk a lejtőn lefelé, míg oda jutottunk, a hol most vagyunk.

A sors államférfiaiink elébe tette azt a hatalmas kardot, az állam hatalmát, melylyel nagy hőstetteket lehet végbe vinni, melylyel örök dicsőséget lehet szerezni.

De még csak nemis nyult utánna egyik sem.

nyoma annak, hogy a magyarság saját érdekeinek megővésére, jövőjének biztosítására törekedett volna.

A közigazgatás szervezete, melyet megállapított, nem lehet hatalmas eszköze a magyar nemzet érdekei megvalósításának, e szervezet lehetetlenné teszi a nagyszabású tervszerű nemzeti politikát; e szervezettel nem lehet fenntartani a rendet, nem lehet kielégíteni a honpolgárok érdekeit; e szervezet megsemmisíti az egyéni szabadságot, anélkül, hogy az állam hatalmát növelné; e szervezet az állam kormányát megbénítja s tehetetlenségre kárhoztatja, s lehetségessé teszi azt, hogy ép a magyar állam legveszélyeztetettebb pontjain a haza ellenségei választathatnak meg tisztviselőkké, hol ép a leghívebb emberekre volna szükség, hogy az állam érdekeit megvédjék.

A népoktatás szervezetében ép oly kevés nyoma van a nagy politikai alapeszmének és semmi sem árulja el, hogy államférfiaink az elemi iskolát nemzeti céljainkra akarják felhasználni vagy hogy lehetetlenné akarják tenni, hogy az iskola az államellenes tényezők eszközévé lehessen. A népiskolai törvény bármely országba illet inkább, csak a mienkbe nem, s az eredmény valóban az lett, hogy a népiskolák többsége az államellenes izgatás eszközévé lett, de sőt a magyarság eltótosítására is szolgált.

Csak egy törvény árulja el, hogy Magyarországon a magyaron kívül más népfajok is vannak, s hogy e körülményt államférfiaink figyelembe is vették s ez a nemzeti-ségi törvény. S e törvényben a magyarság abdicatiója foglaltatik, e törvényben a magyar nemzet lemond vezérszerrepének, uralkodó állásának külső jelvényéről, lemond a magyar állam magyar jellegéről.

E törvény legsötétebb bizonyítéka államférfiaink tájékozatlanságának s gyengeségének. E szerencsétlen törvény

lyessé a szabadságra nézve. Még a hatalomnak azt a mértékét se követelték maguknak a törvényhozástól, mely nélkül a kormány nem felelhet meg feladatának, de sőt azzal a csekély hatalommal se éltek, melyet a magyar institutiók engedtek nekik.

Másutt a kormány adja meg az új irányt az ország viszonyainak s intézményeinek átalakítására. — Nálunk nem lehet megélni, hogy egy kormány szakítson az előítéletekkel s oly intézményekkel, melyek a kormányt tehetetlenné teszik s az egész ország közvéleménye sem tudja arra bírni, hogy állami életünknek új irányt adjon s szerezze meg a hatalmi eszközöket, az új törekvések megvalósítására. — Másutt panaszkodnak, hogy a kormány mindenbe avatkozik s nagyon sokat is tesz. Nálunk arról panaszkodik mindenki, hogy kormányaink nem gondolnak semmivel s nem tesznek semmit. — Másutt az irányadó kormányférfiak lelépése s egy másik párt felülkerekedése megérezhető a kormányzat egész organismusában, az ország legkisebb falujában. — Nálunk a kormányváltozás, új pártalakulás stb. nem vonja maga után a legkisebb változást sem, s minden a régiben marad; nálunk a legellentétesebb irányú kormányférfiak ugyanazon az úton járnak, ugyanazokkal az intézményekkel kormányoznak mint elődjeik. — Másutt a kormány a többséget arra használja fel, hogy hatalmi eszközöket szerezzen, nálunk arra, hogy oly törvényeket szavazzasson meg, melyek gyengítik s megbénítják. — Másutt a kormányok ellenzéke küzd a hatalom terjeszkedése ellen; nálunk a kormány azokat tartja a legveszedelmesebb embereknek, a kik a kormány erejét és hatalmát akarnák növelni.

Valóban kormányférfiaink közül egy se ambitionálta azt a hatalmat, mely nélkülözhetlen nagy célok elérésére,

mely nélkül az államot megszilárdítani, a magyar nemzet érdekeit és méltóságát megővni lehetetlen s így természetes, hogy e nagy czélok megvalósítása egynek se sikerült, mert nincs az a hatalmas lángész, mely az ország mostani intézményeivel nagyobb szabású actiót megkezdeni és sikerrel befejezni képes volna.

És semmi se bizonyítja oly világosan az állami tudat hiányát még kormányférfiainknál is, mint e jelenség. Kormányunk és parlamentünk nem bír azzal a határozott állami jelleggel, melyet csak oly testületek bírnak, melyek minden ízükben államiak, melyeknek minden tagja át van hatva az erős állami tudattól. Kormányaink és parlamentünk, mi tagadás benne, még mindig inkább megyei mint állami jelleggel bírnak. Az ország tulajdonkép egy nagy vármegye. Ő felsége benne a főispán, a ministerium a tisztkar, az országgyűlés a bizottság csupán azzal a különbséggel, hogy a választottak a virilistáktól elkülönítve tanácskoznak. A parlament még nem volt az igazi nagy állami törekvések színhelye, a kormány és a parlament még mindig nem *par excellence* az állam érdekeinek és méltóságának képviselője. Bizonyos megyei szellem uralkodik benne, mely annyira elütővé teszi közéletünket más államok közéletétől. Abban hazánk hasonlít más országokhoz, hogy a kormánynak itt is, ott is van oppositioja. De a miben lényegesen különbözik más országoktól az, hogy kormányaink és parlamentünk határozott oppositiot csinálnak az államnak.

S hogy az állami tudat hiánya s az oppositio az állam ellen mily naiv módon nyilvánul néha kormányférfiainknál, bizonyítja a következő kis igaz történet, mely valóságos gyöngye a naiv nyilatkozatoknak, melyek egy egész korszakot a legtalálóbban jellemeznek.

Egy kis városban a protestánsok nem voltak képesek egy gymnásiumot fentartani s átadták az államnak. — De mindenféle differentiák voltak még elintézendők s a protestánsok küldöttséget menesztettek Budapestre a miniszterekhez, hogy kedvező elintézést eszközöljön ki. Egyik miniszter, a ki protestáns volt, hallva a küldöttség előadását s az ügy mibenállását, haragosan mondá a küldöttségnek: «Hogyan, önök mint protestánsok átadtak egy protestáns gymnásiumot az államnak? Ugy kell önöknek, miért adták át az államnak!»

Ez már csak oppositio az állam ellen, s ha az ember tudja, hogy ezt miniszter teszi, a kire az állam érdekeinek képviselője van bízva, azonnal megérti, hogy ez a magyar állam mért oly gyöngé.

S a hatalomban és tekintélyben, melyet kormányférfiaink nem ambitionáltak az országban, nem is volt részök, mert ez csak munkával, küzdelemmel érhető el. Voltak és vannak államférfiaink, kik hatalmasok a parlamentben, a pártclubban, de nem volt olyan, a ki hatalmas volt volna az országban. Erős akarattal, szigorú pártfegyelemmel uralkodtak pártjuk felett, de nem az országban.

Alig képes az ember megérteni, mi gyakorolt tulajdonkép vonzerőt a magyar ministerségben? A magyar miniszter ki van téve minden támadásnak, keserűségnek s tán nagyobb mértékben, mint más országokban. De e keserűséget egy perczig se enyhíti a hatalom édes tudata, melylyel erős szellemek, áthatva a kezökre bízott állam minden rétegét, úgy, hogy minden legkisebb falu érzi erős akaratuk hatását, rányomják nemzetök történelmének valamely korszakára hatalmas egyéniségök bélyegét.

Különben kormányaink nagy többségei, valamint a szigorú pártfegyelem fenntartására fordított fáradság nem

állottak semmi arányban az eredményekkel. — A magyar államnak legalább nem volt haszna belőle. E nagy többségeket mindenre használták, csak nagy dolgok kivételére nem. Egy hadsereg volt, melyet nem vezettek az ellenség ellen, hogy fényes diadalokat arasson, hogy részese legyen nagy eredményeknek s a nagy siker és dicsőség önérzettel töltse el, hanem kis, lealázó dolgokra használták fel, minden magasabb politikai cél nélkül, oly módon, hogy a legutolsó mameluknak is arczába kergette a vért.

S kormányférfiainkat annyira absorbeálta a parlament s a pártelubb, hogy teljesen megfeledeztek az országról. Nagyobb sikert nem ismertek a parlamenti diadalnál. S ebben megerősítette őket a sajtó is, mely a kormányférfiak szép beszédeiben valóságos politikai tényt látott.

Jelentékeny államférfiak enunciatíói kétségkívül nagy fontosságuk s politikai tények jelentőségével bírhatnak, ha actiót jelentenek.

Az országgyűlésen nagy beszédeket hallottunk, melyekkel több napig foglalkozott a közönség, de e beszédek nem változtattak semmit az ország állapotán, nem ártottak a légynek sem, nem mozdítottak el egy jegyzőt a községből, egy tanítót a falusi iskolából, a kinyílt ellensége az államnak; nem szűnt meg egyetlen visszaélés sem, melyet nyíltan követtek el a közigazgatás terén, egy szóval államférfiaink nagy beszédei nem mozdítottak meg egy szalmaszálat sem az egész magyar állam területén.

Hogy államférfiaink nemcsak nem törekedtek a hatalom oly mértékének elérésére, mely az állam nagy céljainak megvalósítására mellőzhetetlenül szükséges, bizonyítja a közigazgatási organismus, melyet kormányférfiaink eddig csak a pártjokra gyakorolt erős nyomás s terrorizmus által birtak fentartani.

S ez egyike a legnevezetesebb jelenségeknek. *A minis-
terek állásukat kötötték az olyan közigazgatási szervezet fen-
tartásához, mely az államot tehetetlenné tette, a kormányt
pedig nullifikálta az országban.* Annyira mentek, hogy a
fennálló rendszert dicsőítették s eltagadták a visszaéléseket,
melyek uralma alatt az egész országszemeláltára követték
el; eltagadták azta tény, hogy az ország jelentékeny részeiben
az állam nyílt ellenségei kezében van az állam közigazgatása.

Az ország lakosságának nagy tömege sejt, a mit az
öntudatos politikus tud, hogy közigazgatásunk szervezeté-
nek átalakítása az egyes állampolgárra nézve a rend és
személyes szabadság, — a magyar államra nézve a meg-
szilárdulás és fennállás, — a magyar nemzetre nézve a
hatalom és uralom kérdése.

S itt ismét a tisztviselők kinevezésére alapított köz-
igazgatási reform kérdése merül fel, melyet arra az ala-
csony színvonalra akartak leszorítani, hogy nem egyéb a
hivatalok betöltése módjánál, melynek ép annyi árnyoldala
lehet, mint a választásnak.

Akármelyik államban beszélhetnek így, csak a magyar
államban nem. Itt a kinevezés nemcsak a hivatal betölté-
sének egy módja, hanem a magyar állam megszilárdításá-
nak, a magyar nemzet jövője biztosításának egyik nélkü-
lözhetetlen feltétele. — S ha kormányférfiaink a legutóbbi
tisztújítások után se látják ezt be s tovább is tétlenül nézik
azt, hogy a közigazgatás a legveszélyeztetettebb pontokon,
megint az állam nyílt ellenségei kezébe jutott s a mai
aggasztó viszonyok között is ragaszkodnak a municipális
rendszerhez, melylyel lehetetlen megvédeni a magyar
nemzet érdekeit, most, midőn e kérdés meg van érve s a
nemzet minden belátással bíró tagja kívánja a municipa-
lizmus elejtését, akkor nem lehet kifejezést találni, mely

maguktartását megfelelően jellemezze s a történet ítlő székére kell bízni, hogy ítéletet mondjon felettök.

De kormányférfiaink nem vették igénybe azt a hatalmat sem, melyet a fennálló rendszer adott rendelkezésekre, s nem vonták saját rendszerök consequentiáit sem. S ez a legnagyobb hiba, melyet elkövettek.

Ha államférfiaink őszintén lelkesültek a municipális rendszerért, kötelességük volt komolyan örködni a felett, hogy a municipiumok működése olyan legyen, hogy az intézményt ne compromittálja.

A kormánynak ugyanis van annyi hatalma, hogy ha belenyúl a municipális életbe, sok visszaélés elejét vegye, s némi rendet és pontosságot hozzon be a törvényhatósági közigazgatásba. A tisztviselőket ugyan a közönség választja, de ennek nem szükségképi következménye az, hogy a fizetett tisztviselő ne nézzen hivatala felé, hogy a felek ne találhassák a hivatalban, hogy a közmunkaváltság milliói elpocsékoltsanak, hogy sok megyében százvezrek sikkasztassanak el az árvák vagyonából, kiknek sorsa az államra van bízva. Ha a kormányférfiak csakugyan annyira lelkesültek a municipális rendszerért s csakugyan oly kegyelettel csüggték ez ősi intézményen, gondoskodniok kellett volna arról, hogy ez az intézmény lehetőleg megfeleljen az ország lakossága szükségleteinek s az állam érdekeinek, hogy fenntartása fényesen igazoltassék a nemzet előtt. Kétségtelen ugyanis, hogy a municipális közigazgatással is sokkal nagyobb eredményeket lehetett elérni, ha kormányaink komolyan érdeklődnek az állam s a közönség érdekei iránt.

De kormányaink nem gondoltak a municipiumokkal. A municipális élet a legnagyobb botrányok és visszaélések színhelye lett. A kormánynak kétségtelen joga van meg-

vizsgálni a megyei közigazgatást, meggyőződni arról, hogy mi történik a több millió értéket képviselő közmunkával, a megyékre bízott árvavagyonnal. De soha nem tette. Annyi bizonyos, hogy a municipális közigazgatás hitelének sülyedését nagy részben a kormányok gondatlansága okozta s a kárért, a mit a municipális közigazgatás az egyeseknek s az országnak okozott, nagyobb részt a kormány felelős, mert nem élt azzal a joggal, melyet számára a törvény biztosított.

A kormány nem is árulta el a legkisebb kíváncsiságot sem a megyei közigazgatás eredményeit illetőleg. A történet botrányokról csupán a hírlapokból, de nem hivatalos uton, értesült, csak úgy, mint minden más újságolvasó az országban. Nem ismerte a megyei tisztviselőket és sejtelve sem volt arról, vajjon az illetők magyarok-e vagy a haza nyílt ellenségei? A községi közegekkel foglalkozni meg már egyenesen a kormány méltósága alatt álló dolog lett volna. A községi jegyzők pedig fontosabb közegei az államnak a szolgabírónál. De soha se kérdezte a kormány, hogy hát ezek miféle emberek. S valóban csak e gondatlanság magyarázza meg azt a jelenséget, hogy a felvidéki megyék közül csupán tízben 98 panszláv agitator visel községi jegyzői hivatalt, kik ezt az állást a magyar állam ellen való izgatásra használják fel.

S talán azt fogja mondani valaki, hogy a megyékben ott vannak a főispánok, s a kormány közvetlen rendelkezésre álló, általa kinevezett közegek, a kik által ellenőrizi a municipiumok tevékenységét a közigazgatás terén. S bizonyára ezek nem teljesítik kötelességöket.

De igazságtalanok volnánk a főispánok iránt, ha a municipiumokban tapasztaltakért őket tennők felelősekké, és semmi se bizonyítja oly fényesen, hogy kormányaink nem élnek a számukra biztosított törvényes jogokkal a kor-

mányzat terén, mint a viszony, melyben a főispánokhoz állnak.

A törvényhatóságban a kormánynak egyedüli közege, bizalmi férfia a főispán. Törvény szerint alá van rendelve a kormánynak s akkor bocsáthatja el, a mikor akarja s még indokolnia se kell az elbocsátást.

Azt hihetné tehát az ember, hogy a kormány csak-ugyan rendelkezik a főispánnal, utasításokat ad neki s hogy kijelöli neki a politikai irányt, mely szerint működnie kell s hogy a legszorosb solidaritás áll fenn a kormány s főispánja között.

De a ki ezt hiszi, nagyon csalódik. A kormány nem áll solidaritásban ez egyetlen közegével sem, nem ad neki utasítást a követendő politikai irányra vonatkozólag. — A kormány saját közegének legfeljebb nevét ismeri, de jelleméről, működéséről nem bír bővebb tudomással. — Magukra hagyja őket, tehetnek a mit akarnak, s nem is kér számot sáfárkodásukról.

S a kormány egyedüli közege a törvényhatóságokban valóban nem érzi magát solidaritásban saját kormányával s nem támaszkodik reá, hanem keres magának támaszt ép úgy, mint a megye más választott tisztviselője. Főispán, kinek nagy pártja, többsége nincs a megyében, alig képzelhető. S azért a főispánok közül azok, a kik állomásukhoz ragaszkodnak, pártot keresnek, melyre támaszkodhasanak, mely megvédje őket a bizalmatlansági szavazat ellen, melyet oly sikerrel alkalmaztak már a kormány közegének megbuktatására ott, a hol a főispán nem tetszett.

S a népszerűség keresése, a pártra való tekintetek, oly áldozatokba kerülnek, melyeket a főispánok csupán az állam tekintélyének s a közügyeknek rovására hozhatnak

meg. A főispán egy párttal állván solidaritásban, a pártjából kikerült tisztviszlők irányában elnézőnek kell lennie és sok helyen elismítője a legnagyobb visszaéléseknek. Állami tudattal nem bír, mint kormánya sem, de még kormányi tudattal sem, s nem igen echauffirozza magát kormányaiért. Mert ha kiméletlenül járna el az állam vagy a kormány érdekében, sok embert idegenítene el magától s elveszítené pártját s népszerűségét. Azt pedig tudja, hogy ha népszerűségét elveszíti, akkor állása tarthatatlan, mert a kormány csak népszerű főispánokat kíván. Azt tudja, hogy ha egyszer néz egy évben megyéje felé, ha mulasztásokat követ el, ha elhanyagolja az állam érdekeit, azért a kormány nem fogja elbocsátani. Azonban azt is tudja, hogy egy zajos közgyűlés, egy botrány, melyet ellenségei előidéznek s melyből kitűnik, hogy nincs többsége vagy népszerűsége a megyében, alkalmat adhat elbocsáttatására.

Igy a főispáni állás, a magyar kormányok gondatlan-sága s fonák eljárása által, ki van vetköztetve természetéből. Ez az állás, mely oly fényes, tekintélyes és fontos lehetne a mi viszonyaink között, ha a kormány a legszorosabb solidaritásban állna a főispánnal, ha megmutatná, hogy a megyei cliquek tüntetési s botrányai miatt el nem ejti, ha intencióinak tevékeny eszköze volna, ha a megyei pártok fölé emelné, ép ellenkezője lett annak, a mivé a kormány tehette volna, s a mivé a törvény tenni akarta. Most a főispán is megyei pártember, nem áll a pártok felett, a pártjától függ, közönséges kortesfogásokhoz kell nyulnia, hogy állását biztosítsa. Az állam egyedüli közegét, a ki kiválóan lett volna hivatva a törvényhatóságokban szigorúan örködni a közigazgatás s a magyar állam érdekei felett, s a kivel a kormány egyedül gyakorolhatott befolyást a törvényhatóságokban, a kormány fel nem hasz-

nálta, hanem megrontotta, állami jellegéből kivetköztette, kiejtette kezéből s most a megyei kicsinyes pártérdekek hullámai között magára hagyatva küzd a létért, csak úgy mint a többi.

S a kártékony következmények nem maradtak el különösen a felvidéken.

Mindenik főispán saját kezére csinált politikát, egyéni belátása s hajlamai szerint. Az egyik nagy ur volt s csak a rendes közgyűléseken jelent meg a megyében, a mikor is bőségesen megvendégelvén a tisztikart s a bizottsági tagokat, ismét eltávozott. Nem is volt sejtelve, hogy megyéjében a magyar államot nagy veszély fenyegeti s hogy rendszeresen lopják az árvák vagyonát, úgy hogy mai napig se tudják megállapítani, hogy voltakép mennyi maradt még meg az árváknak.

Egy másik békét és nyugalmat akar a megyében minden áron. Azért jó viszonyban igyekszik lenni mindenkivel, igyekszik lekötelezni mindenkit s transigál minden párttal és érdekkal, csak hogy csend legyen a megyében. A kormány tájékoztatlanságában bizva, a csendet és nyugalmat úgy tünteti elő, mint befolyásának s hatalmának eredményét, holott nem egyéb a gyengeség compromissumánál a legellentétesebb tényezőkkel, a legfontosabb állami érdekek feláldozása árán megvásárolt látszólagos nyugalom, mely csak arra szolgál, hogy a kormányt félrevezesse s elhitesse, hogy a megyében minden rendben van. S a kormány valóban elhiszi. Pedig ez alatt panszlávot választat be a közigazgatási bizottságba, panszlávot választat meg szolgabírónak, megyei és községi jegyzőnek; a kormány által pedig panszlávot neveztet ki járásbíróvá, postamesterré stb., azzal indokolva eljárását, hogy ezeket az embereket le kell kenyerezni s ártalmatlanná tenni.

Azonban ezek az emberek ha nyilvánosan nem is lépnek fel a magyar állam ellen, azért nem szűntek meg ellenségei lenni. A hivatalt is a panszláv párt határozata folytán fogadják el s megkapják az engedélyt, hogy passive viselhessék magukat s felmentetnek a nyilvános tüntetések kötelezettsége alól. De kötelezik magukat, hogy kémkedni fognak s elárulnak mindent, a mi a hatóság körében történik. Így fizetünk mi árulókat a magyar állam pénzével, a kik ha mint egyesek meg is vannak akadályozva abban, hogy a magyar állam ellen nyíltan izgassanak, nem szűntek meg tagjai lenni a pártnak, mely Magyarország vesztére tör s mint e pártnak tagjai minden alkalommal ennek érdekében használják fel hivatalos tekintélyöket és befolyásukat.

Egy másik főispán ismét másként jár el. Alapelve családjának érdeke. Egész befolyását ez érdekek kielégítésére fordítja a legnagyobb cynismussal. Semmi eszköz se rossz a cél elérésére. Ha a megsértett nemesség opponál, szövetkezik a panszlávokkal, panszláv képviselő-jelölteket támogat magyar emberek ellen, s megront egy egész vármegyét s átszolgáltatja a panszlavizmusnak.

Mások ismét igazi hazaszeretettel örködnek hazájok s nemzetök érdekei felett, küzdenek, a mennyire hatáskörük engedi, a haza ellenségei ellen, nem egyezkednek velök, perhorrescálnak minden engedményt s inkább meghalának, minthogy egy panszlávot engednének bejutni a megyei tisztikarba.

S lehetséges-e, hogy ezek mind egy és ugyanannak a kormánynak a közegei? Lehetséges-e, hogy ily ellentétes irányú tevékenységet egy és ugyanannak a kormánynak közegei fejthessenek ki? Lehetséges-e, hogy a kormánynak megállapított terve és célja legyen s komoly akarata

megvalósítására, melynek kormányzata alatt ez lehetséges?

Mindez hihetetlennek látszik s mégis úgy van; itt vannak az eltagadhatatlan tények az egész megbotránkozó közönség szeme előtt. S e tényekből mindenki azt következteti, hogy a kormány saját közegeinek se adott irányt, saját közegeit se utasította következetes s a haza érdekeivel összhangzó tevékenységre, hogy nem gondolt velök s nem is tudta mit művelnek; mindenki látja, hogy kormányainknak nem volt megállapított céljok és tervök az állam és a magyar nemzet érdekeinek megvalósítására s még azokat se használták fel e célra, a kik közvetlenül tőlük függtek s rendelkezésükre állottak. Különös látvány valóban, midőn két szomszéd megyében merőben ellenkező elvek szerint járnak el a kormány közegei, s a mi jót az egyik tesz az egyik megyében, százszor annyit ront a másik a szomszédban.

A kormánynak pedig mind a kettő egyforma főispánja, egyformán bánik velök, de sőt egyforma kitüntetésben is részesíti; s nyoma sincs annak, hogy akár az egyiknek, akár a másiknak működésével nem volna megelégedve.

De azokért a károkért, melyet néhány főispán működése a magyar államnak okozott, nem lehet egészen a főispánokat felelősekké tenni. Nem minden ember bír azzal a képességgel, hogy a helyes utat magától tudja eltalálni s így a főispánoknak se lehet rossz néven venni, hogy magasztos hivatásuknak megfelelőleg nem tudtak működni. Sok ember nagyon használható, ha jó irányt kap, s jó vezetés alatt áll; míg magára hagyatva tévútra kerül s elvész. A kormány közegét nem figyelmeztette s nem követelt tőle semmit. A kormány soha sem adta neki a legkisebb utasítást sem, mely szerint eljárjon, sohasem tűzött ki neki

magas célzt, hogy elérésére törekedjék; sohasem mutatott elégedetlenséget eddigi eljárása felett. Csuda-e tehát, ha a saját iniciatívával nem bíró ember eltéved s a saját tehetségének s jellemének megfelelő eljárást követi nyilvános működésében? Az az ember, a ki magára hagyatva a kormány által, kárt tett az államnak, ha a kormány által utasítatik s vezettetik, mint eszköz igen jó szolgálatokat tehetett volna a kormánynak s a magyar államnak; s minden kárért, melyet közegeinek magatartása folytán a magyar állam szenvedett, első sorban a kormány a felelős.

De a gondatlanság és tervtelenség s az állam érdekeinek figyelmen kívül hagyása mindenütt nyilvánul, a hol a kormányainknak volt befolyása.

A magyar kormány panszlávok közül nevezett ki közjegyzőket, a törvényszékekhez bírákat s a kezelő személyzet tagjait, de sőt postamestereket és táviráshozokat és vasúti hivatalnokokat is. Az oroszok még idegen országban, Romániában is csak a maguk embereit alkalmazták a postáknál, távirdáknál és vasutaknál. Mi a saját országunkban ellenségeinket alkalmazzuk e fontos állomásokra.

A felvidéken a legfontosabb távirda-állomáson 5 hivatalnok közül egyik német, három nyílt panszláv s csak egy magyar érzelmű ember van. A tótságon levő 39 állomáson 10 panszláv távirász van alkalmazva.

De még feltünőbb a posta, melyre a kormány alig fordított figyelmet, s a gondatlanság jellemzésére szolgáljon a következő mulatságos eset.

A turóczt-szt-mártoni postahivatal kétségkívül megérdemelte a figyelmet politikai szempontból s szükséges lett volna ide megbízható embereket alkalmazni. Ez azonban nem történt, sőt ellenkezőleg e postahivatal évekkel ezelőtt egy panszláv kezében volt, a ki minden levelezést, mely

Turóc-Szt-Mártonban feladatott, vagy oda érkezett, a kiadás előtt a panszláv bizottsággal közölt. E postamester halála után egy nyugalmazott katonatiszt neveztetett ki postamesterré. Ez az egyén azonban nem tudván magyarul, egy postakezelőt rendeltek melléje, a kinek pénzzavarát a panszláv comité arra használta fel, hogy havi 25 frtnyi díjjal megvesztegette s ez a kormánynak a főispánhoz s a megyéhez intézett összes rendeleteit kiadta áttekintés s lemásolás végett. A panszláv bizottság nem egyszer tette meg azt a tréfát, hogy a lapjában közölte a kormánynak oly rendeletét, melyet a főispán vagy alispán még meg sem kapott. A közönség azt hitte, hogy a panszláv pártnak egy tagja a belügyministeriumban van alkalmazva, s ez követi el a hivatalos titok elárulását. A panszláv comité kétségkívül sokkal többet várt, s azt hitte, hogy nagyon fontos rendeletek tartalmáról fog tudomást nyerni. Azonban csalatkozott, mert e rendeletek oly ártatlanok s rájuk nézve oly kevésbé veszélyesek voltak, hogy másfél év múlva megszüntették a kezelő subventióját; a ki is e jövedelmi forrástól megfosztva, pénzsikkasztásra adta magát, mi felfedeztetvén, a vizsgáló bíró előtt bevallotta a fent előadott tényeket is. A turóc-szt-mártoni posta egyébiránt oly rossz hírben állott, hogy például a kir. ügyész, ha bizalmas közléseket akart tenni a kormánynak, más megyében tette fel leveleit a postára, hogy a turóc-szt-mártoni panszláv comité cabinet noir-ját elkerülje. S valóban semmi sem bizonyítja annyira tehetetlenségünket mint ez az adat. Nem hogy a magyar állam hatóságai gyakoroltak volna felügyeletet a panszláv agitátorok levelezései fölött, s ezek bujkáltak volna a hatóság előtt, hanem a magyar állam hatóságai állottak a panszláv comité policialis felügyelete alatt s azok bujkáltak ez utóbbiak előtt.

De ha a kormány saját közegeinek se parancsolt, a tőle függő embereket se alkalmazta s használta fel tervszerű módon, nagyon természetes, hogy ez még kevésbé történhetett a vármegyével, melynek pedig legtöbb teendő jutott az állami közigazgatás terén.

A kormány csakugyan, ha a felvidéki megyékben simán folyt le a képviselő-, tisztviselő- s mindenféle más választás s a pártérdek nem volt veszélyeztetve, nem volt kíváncsi a többire, abból az igazi magyar felfogásból indulván ki, hogy a nemzet közéletében a választás a legmagasabb functio, hogy az eredmény a választásoknál, eredmény a nemzet politikai életében is, s hogy a többség, melyet a választásoknál nyerünk, igazi politikai túlsúly és hatalom jele.

Kétségtelen, hogy a választások kedvező eredménye nagyon megnyugtató symptoma minden államférfiúra nézve; de csakis symptoma, s nem az egyedüli cél, melynek elérésére törekednie kell.

Az igazán nagy dolgok, az igazán nagy eredmények mélyebben fekszenek a választások komédiáinak s apró fogásainak színterénél. Az a sphära mélyebben fekszik, hol a nagy államférfiú szelleme, ki ismerve minden legkisebb erőt s mélyen átgondolt terv szerint összefoglalva s felhasználva egy nagy cél érdekében, egész impozáns nagyságában tűnik elő s azt a nagy csendes munkát végzi, mely az állam nagy hatalmánál fogva ellenállhatatlan s szükségképp nagy eredményekre vezet.

A felvidék példája fényesen bizonyítja, hogy a választások lehető legkedvezőbb eredménye mellett az állami érdekek terén mikép szenvedünk nap nap mellett vereséget.

Az országos képviselők magyarok, a megyei tisztviselők, nehányat kivéve, kiket a főispánok csúszttattak be,

szintén magyarok, a megyei bizottsági tagok, valamint a választók túlnyomó többsége magyar érzelmű.

De ne feledjük, hogy még az őszöktől ránk szállott örökségen élösködünk s hogy a mai nemzedék, melyre a tótságon támaszkodunk, még abból az időből való, mikor még a pap nem prédikált gyűlöletet a magyar nemzet ellen, mikor a tanító az iskolában nem tette az ifjúságot a haza ellenségévé, mikor még nem rontotta a népet rendszeresen az izgatók szervezett serege; az a nemzedék ez, mely nem is sejtette, hogy lehet más politikai érzület, mint a ragaszkodás a magyar hazához.

Ez az örökség azonban szemlátomást fogy; annyira gondatlanok vagyunk, hogy nem vagyunk képesek szaporítani, de még csak meg se tartani azt, a mit örököltünk. Iskoláink nagyobb részében hazaellenes szellem uralkodik, s a most élő nemzedék helyére irántunk ellenséges indulatot tápláló nemzedék fog jönni, s ha megmaradunk eddigi indolentiánkban s e végzetes processust meg nem akasztjuk, néhány évtized múlva a hazafias értelmiség elveszti a talajt, a köznépet, lába alól. Az alapnak, melyen állunk, aláásása már meg van kezdve, a választások színjátéka aláásott téren foly le, melynek nem sok idő kell hogy beszakadjon s az eddig a választásoknál gondtalanul és vígan szereplő elemeket a mélységbe rántsza.

A választások sikere által tehát ne hagyjuk magunkat félrevezettetni. Nem azé a jövő, a ki ma a választásoknál győz, hanem azé, a kinek azok az eszközök állnak rendelkezésére, melyekkel a nép következő nemzedékeinek politikai érzületét lehet megcsinálni. — A most élő nemzedék elfogy, kihal, de a jövő a következő nemzedéktől függ. Ha ez a mienk lesz, élni fogunk, ha ellenünk lesz, elveszünk.

De kormányaink megnyugtatta a választások ered-

ménye által s nem pillantva az élet mélyebben fekvő rétegeibe, azt hitték, hogy itt «minden jól megy» s nem gondoltak a megyékkel sem. Pedig mennyi hazafiúi érzület van a felvidéki nemességben, mely ma még a megyékben uralkodik! Ha a kormány irányt adott volna, ha a megyékkel közvetlen érintkezésbe lép buzdítva és lelkesítve, ha egy nagy politikai cél elérésére kívánta volna közreműködésüket, ha a kormány megmutatta volna, hogy benne a hazafias elemek erős támaszra találhatnak, mennyire felvilágyozta volna őket s jó vezetés alá helyezve, mennyire értékesíthette volna a bennök rejlő erőt az állam érdekében, a közigazgatás szervezetének hiányai mellett is.

De mindez nem történt. A megyékkel csak a legközségesebb burokratikus érintkezést tartják fenn, a helytartótanácstól örökölt szellemben és formákban. S a ki tudja, hogy e nagy apparatust mire lehetne felhasználni, s mily szellemet lehetne beléje lehelni legalább a felvidéken, valóban keservesen comicus benyomást tesznek azok a feladatok, melyeknek teljesítésére tényleg felhasználtatnak.

Először a szerb tövis irtását kívánták nagyon szigorúan; azután jött a phylloxera vastatrix, melyre a közigazgatási organumok figyelmét különösen felhívták; azután következett a burgonya-rovar; anután a mezei egerek pusztítása s végre a hörcsögök kutatása. Mindenféle kártékony állatra felhívták a megyék figyelmét s elrendelték pusztítását, csak azt nem kívánták pusztíttatni, a mi a legkártékonyabb.

A kormányt se a megyékben, se saját közegei körében nem érezte senki. Elvesztette tekintélyét, mert a kinevezéseket kivéve, nem volt reális tényezőnek tekinthető az országban. Az erő hiánya, a tervtelenség és gondatlanság

következményei kézzelfogható tényekben nyilvánultak. Az alsóbb hatóságok körében megszűnt minden fegyelem és tekintély, s a hol a kormány közegei oly megvetőleg nyilatkoznak felőle, a mint ez az országban történik, ott már nincs távol a dissolutió.

A kormánynak minden téren mutatkozó közönye és tétlensége rendkívül leverő és bénító hatást gyakorolt a felvidék hazafias elemeire. Mindenki látta, hogy a kormány nem foglalkozik a vidéki viszonyokkal, nem törekszik e viszonyok kedvezőbb alakulására s az állam nagy hatalmát, nem használja fel az állam érdekeinek megóvására, a hazafias elemek támogatására s erősítésére s a hazaellenes tényezők megsemmisítésére.

Csuda-e tehát, ha a hazafias érzelmű embert, látva hogy ez az állam nem áll a háta mögött, s őt nem támogatja és védi, az elhagyottság érzete fogja el? S ha két évtizeden át kitartással küzdött saját körében a magyar nemzet érdekeiért s híven teljesítette kötelességét hazája iránt, de látja, hogy a küzdelem sikertelen, mert az állam nem védi magát s maga rontja meg azt, a mi üdvöset az egyes szűk körében tett, csuda-e ha felhagy a küzdelemmel, mely neki elkeseredett ellenségeket csinál a nélkül, hogy az állam védelmére számíthatna? A felvidéki nemes-ség, melynek nem lehet elhagyni birtokát s arra van kényszerítve, hogy ott éljen, a panszláv sajtó nyílt lázítása, az orosz invázióval való fenyegetés, a panszlavismus akadálytalan terjedése s a kormánynak mindezekkel szemben tanusított megfoghatatlan tétlensége által meg van félemlítve. Egy kis tényezőt lát ugyan maga előtt, mely semmi az állam hatalmával szemközt. De a kis tényezőtől biztos veszély fenyegeti, az óriástól pedig nem várhat segítséget. Azért a nemesség, e fő támasza, e legnagyobb kincse a

magyar államnak a felvidéken, lassan-lassan visszavonúl elkedvetlenedve s elkeseredve.

Ott, hol az állam önmagát elhagyja, saját érdekeivel nem gondol, magát nem védi azokkal az eszközökkel, melyekkel csak ő rendelkezik, ott a gyenge egyes ember vagy testület nem segíthet az államon.

A felvidéki megyék hazafias nemessége s összes hazafias elemei, melyek a megyékben igyekeznek megóvni a haza érdekeit, nem képesek határozott és tervszerű működésökkel meggátolni a panszlavismus terjedését, mert a bajok, melyek a felvidéket elárasztják, oly forrásokból erednek, melyeket bedugni csak az államnak van megfelelő hatalma.

A megyének nincs befolyása a papnevelő intézetekre, melyekből a panszláv papok kerülnek ki; nincs befolyása a tanító-képző intézetekre, melyek panszláv tanítókkal árasztják el az iskolát; nincs befolyása a középtanodára, és az elemi iskolára; nincs hatósága a panszláv sajtó felett, mely évek óta lázit ellenünk. Mindezek oly tényezők, melyeket csak a kormánynak van hatalmában ártalmatlanná tenni.

S itt különös figyelmet érdemel a panszláv sajtó, melynek szereplése nagyon jellemző hazánk viszonyaira nézve.

A panszláv sajtó legnagyobb közlönye, nem jelenik meg minden nap, hanem hetenként háromszor egy kis íven. Nyolczszáz példányban küldik szét, de előfizetője nincs több négyszáznál. A többi négyszáz példány hitelbe megy vagy ingyen. — Ez a tót lapoknál kivétel nélkül szokás s az év végén a tót lapok fel szokták szólítani azokat, a kik a lapot hitelbe kapták, hogy tartozásokat fizessék meg. Már ebből is látható, mily közönsége van a tót lapnak.

A tót sajtó hangja és irmodora egészen a közönségnek megfelelő. Bizton építhet olvasói tudatlanságára, s azért telve van ferdítésekkel s valótlanosságokkal, hogy olvasóit felizgassa, s bizton számíthat olvasóinak nyerseségére, hogy a nyers hangot rossz néven nem fogják venni.

E politikai lapon kívül vannak olcsó s rendesen papok, tantiók és jegyzők által a nép között ingyen szétoztott néplapok, melyeknek minden sora a legnagyobb számítás-sal van írva; s ezek prózában, egy szépirodalmi lap pedig kötött beszédben izgatnak ellenünk. — Valamennyi tengődik, s pénzsegély nélkül nem állhat fenn, mert a panszláv párt szegény emberekből áll s ezek sincsenek sokan s nem képesek ennyi lapot fenntartani.

Hogy e lapok mily színvonalon állnak s milyen hangon írnak, azt magyar vagy német lapok olvasója nem képes elképzelni sem. De ehhez semmi közünk. De a fő az, hogy lázítanak a magyar nemzet ellen.

S erről a magyar kormány, ámbár volt sajtó-irodája, nem tudott semmit, de sőt annyira nem gondolt ezekkel a dolgokkal, hogy 1872-ig egy Pesten megjelent tót lapot subventionált, mely nyíltan a kormány ellen írt s ép úgy izgatott ellenünk, mint a többi panszláv lap. Ez még Andrássy gróf minister-elnöksége alatt történt, mikor a kormány csupa nagy dolgokkal foglalkozott.

Azóta megtörtént, hogy egyik-másik tót lap ellen sajtó-pert indított a közvádoló. De soha se tudott elmarasztaló ítéletet nyerni. Ennek oka pedig abban rejlik, hogy a panszláv lapok a pozsonyi sajtóbíróság területén vannak, a pozsonyi esküdtszék tagjai pedig a jó német polgárokból vétetnek, a kik nem nagyon ismeretesek rokonszenvékről a magyar nemzet iránt, de sőt szívesen látják, ha egy kicsit piszkolnak bennünket. S így a magyar nemzeti érzület nél-

küli, de sőt magyar-ellenes érzelmű emberek ítélnék a felett, vajjon a magyar nemzet érdekei szempontjából valaki bűnös-e? S ezek az emberek, a kik egy pozsonyi panszláv ügyvéd információja szerint járnak el, fölmentik a vádlottat bár mit írt is a magyarság ellen.

Így a kormány s a közvádlo már le is mondott a sajtóvétségek üldözéséről, mert a panszláv sajtó ellen nem lehet semmire se menni s ily körülmények között természetes, hogy a panszláv sajtó vérszemet kapott hozzáférhetlensége tudatában.

De hát hol van az állam érdeke? Hol van az állam, melynek csak van hatalma megvédeni érdekeit? S ha már a sajtótörvényhez nem mernek nyúlni, mért nem intézkedik a kormány, hogy a sajtóbíróság Pozsonyból más helyre tétessék át? S vajjon mit mondana Bismarck herczeg kormányunkról, ha ezeket az állapotokat valaki elbeszelné neki s látná, hogy mily csekélységek képeznek legyőzhetetlen akadályt kormányainkra nézve ott, hol az állam legfőbb érdekeinek megvédéséről van szó?

Mindenütt gyengeség, tervtelenség, mindenütt a magyar állam veresége.

Pedig mily lelkesült, reményteljes volt a hangulat a felvidéken 1867-ben, mikor a magyar ministerium átvette az ország kormányzatát. Azt hitték az emberek, hogy kormányaink erélyes, öntudatos nemzeti politikát fognak követni. Egy évtized folyt le azóta s ez évtized keserű csalódásai levertséget és elkeseredést szültek a kedélyekben s ez évtized alatt sikerült a magyar kormányoknak, az ország legfontosabb érdekeinek figyelmen kívül hagyása, az okszerű kormányzat elhanyagolása s minden magasabb irány és törekvés hiányára mutató közönye és tétlensége által kiirtani a magyar állam legerősebb támaszát képző néposztályokból a

hitet és bizalmat ennek az államnak a fenállásában. A helyett hogy felvillanyozta s lelkesítette volna híveit, lehangolta s leverte, s a helyett, hogy nagy actióval előidézett nagy eredményekkel megfélemlítette volna a haza elleneit, tehetlensége által gúny tárgyává tette ezt az államot a haza ellenségei előtt. A kormány nemcsak hogy a földből nem varázsolt elő hadsereget, melylyel a haza érdekeit megvédje, hanem ellenkezőleg a meglevő s küzdelemre kész hadsereget se használja fel, de sőt lehangolja s képtelenné teszi a küzdelemre.

Mindezek tények, melyek azt bizonyítják, hogy államférfiaink nem tanusítottak érzéket az állam méltósága s érdekei iránt, s erős akaratot e nagy érdekek tervszerű megvalósítására. — Nem gondoltak az országgal, hanem csak a parlamenttel s azt hitték, hogy a nagy eredmények maguktól teremnek. Pedig a nagy eredmény az országban csak megfeszített munka, következetes és tervszerű tevékenység által érhető el, csakúgy mint az emberi élet bármely ágában. Még a legtermékenyebb föld is csak szorgalmas és okszerű művelés által termi meg azt, a mire az embernek szüksége van s a ki ezt elmulasztja, azonnal meglátszik földjén s a roszt gazdát már messziről elárulja birtoka külső jellege.

A mi országunk is úgy néz ki, mint a roszt gazda biroka s meglátszik rajta, hogy nem viselik gondját. Szabadon nő rajta a dudva, mert nem gyomlálja, nem irtja senki; vetéseit szabadon tőrja, legeli idegen jószág, de senki onnan el nem hajtja; legszebb ültetvényeit, melyek még őseitől maradtak rá, rontják, pusztítják s a mi megmaradt az is hervad és szárad, mert nincs a ki öntözzé, nincs a ki ápolja.

VIII.

«Nincsen-e istennek hatalmában Hunyadi győzdelmeit, Mátyás király dicsőségeit kezünkben is még ujjonnan megvirágoztatni? De úgy, hogy minnyájan egy szívvel lélekkel segítségül híván istennek szent nevét, körmösen nyúlunk a magunk dolgához és fáradunk, vigyázunk, tusakodunk az mi életünkért.»

Zerinvári gróf ZÁINVI MIKLÓS. U. o.

A ki Bars felől Nyitrába utazik, csupa tótságot lát maga körül. A magyar ember az ilyen vidéken elhagyottnak érzi magát s kétségkívül feltűnhetik neki, hogy milyen furcsa ország ez a Magyarország, hol a magyar ember napokig utazhatik s ép oly idegennek érzi magát, mintha a legidegenebb országban volna.

De egyszerre csak falut ér, s a mint az emberek beszélgetve mennek el mellette, magyar hang üti meg fülét. Nem hiheti, hogy itt magyarok lakhatnának. Megállítja kocsiját s kérdezősködik. S ekkor azt tudja meg, hogy itt tótságtól körülvéve hét magyar falu van; hogy e hét magyar falu szomorú maradványa egy egész magyar vidéknek, mely virágzó vagyonos faluival s derék magyar lakosságával Nyitra körül terült el. Ekkor azt is megtudja, hogy azt a harminczhat szép magyar községet sok ezer magyar lakosával nem a török pusztította el, nem is a föld nyelte el, hanem — eltótosodtak.

Tudod-e nyájas olvasó, hogy mit jelent az a magyar

emberre nézve, ha eltótosodik? Ez nemcsak annyit jelent, hogy elveszett a magyar nemzetre nézve, mely úgy sincs nagy számmal a világon, hanem azt is, hogy egy magasabb faj romlik meg s olvad bele egy mélyen alatta állóba. Ha a tót magyarrá lesz emelkedik, ha a magyar lesz tóttá süllyed; az előbbi nyereség, az utóbbi nagy veszteség nem csak a magyar nemzetre, hanem az emberiségre nézve is.

Azonban e jelenség nem csak itt fordul elő. Pozsonymegyének egész vidéke, mely Nagy-Szombattól kezdve a Vág s az úgynevezett érsekújvári vagy Kis-Duna közt terül el, egykor teljesen magyar volt, ma pedig tiszta tót. Sáros-megye nagyobb része szintén magyar volt egykor s ez is tóttá lett. Vannak községek, melyekben az eltótosodás processusa ép most a jelenleg élő nemzedék szeme előtt megy végbe. Ugyanezek a jelenségek tapasztalhatók az egész vonalon, a hol a magyar elem a tóttal érintkezik.

Nevezetes jelenség ez, mely bizonyítja, hogy ott a hol a magyarság a tótsággal érintkezik az előbbi nem csak nem erősebb, hanem hogy nem bír ellentállni a tót elem behatásának.

Hogy e jelenségnek mi az oka, nem tudom, de oly tény, melylyel számolni kell. A magyar faj minden tekintetben magasabban áll a tótnál. Szellemi képessége nagyobb, erkölcsi érzülete erősebb, önérzete megvetetté teszi előtte a meggörnyedt szolgai tótot. S még is nem ő alakítja át a tótot, s nem ő emeli magához, hanem ő száll le hozzá, ő alacsonyodik le s válik tóttá.

Sok községben, melynek neve magyar, hol minden dúlőnek magyar neve van, hol a lakosok csupa magyar nevet viselnek, csak az öreg emberek tudnak már magyarul, gyermekeik és unokáik már tiszta tótok, s néhol a pap és tanító befolyása által dühös panszlávok. Ebből magya-

rázható meg az a feltűnő jelenség, hogy a panszláv apostolok között, a kik mint papok és tanítók működnek, annyi magyar nevű ember található.

Az ember szíve vérzik, midőn a felvidéken tartózkodik s e viszonyokat közvetlenül maga előtt látja. Aggodalom és a szégyen érzete szállja meg az ember lelkét, midőn tényként áll előtte, hogy annyi magyar község sok ezer magyar lakossal elveszett a magyar nemzetre nézve, midőn elvesztette nemzeti jellegét, s még nagyobb a szégyen, ha meggondoljuk, hogy a magyar államban ezer év óta uralkodó állást elfoglaló népfajjal történik ez, s hogy e nemes fajt egy mélyen alatta álló népfaj assimilálja.

Kétségtelen, hogy a magyar fajban nemes tulajdonságai daczára kevés az ellenálló képesség, s a fölvidék magyar községei eltótosodásának története szomoruan bizonyítja ezt.

E községeket tót papok és tanítók tótosították el, s az utolsó három évtizedben már egészen tervszerűleg a szláv-ság érdekében. Az egyházi előljáróság tót papot és tanítót küldött a községbe egyenesen azzal a missióval, hogy a magyar lakosságot eltótosítsák. A pap csak tótul prédikált s a tanító csak tótul tanított az iskolában, s a lakosság, mely a tótság közelsége folytán gyakori érintkezésben lévén tótokkal, már értett s beszélt is valamit tótul, néhány évtized alatt csakugyan eltótosodott. S különös, hogy míg a tót pap képes egy magyar községet eltótosítani, a magyar pap, ha tót községbe jön, nem képes azt megmagyarosítani, sőt ellenkezőleg, ha 20—30 évig lakik tót községben, maga is eltótosodik.

S még is nekünk vetik szemünkre, hogy mi erőszakkal magyarosítjuk a tótokat, holott ők tótosítanak bennünket kiméretlen eszközökkel. S ily körülmények között nem ne-

vezetes jelenség-e az, hogy míg se Német- se Oroszország nem áll abban a hírben, hogy erőszakos eszközökkel vetközteti ki nemzeti jellegökből az idegen népfajokat, ámbár tudjuk, hogy ez a nevezett államokban a legnagyobb brutalitással történik, addig mi Európában a legerőszakosabb nemzetiségi elnyomók hírében állunk. De sőt a magyar államférfiak is meg voltak győződve, hogy mi vagyunk azok, a kik a nem-magyarokat elnyomjuk, s tájékozatlanságukban komolyan azt hitték, hogy ellenünkben a többi nemzetiségnek van szüksége biztosítékokra, s nem is sejtették, hogy ezek bennünket assimilálnak, hogy ők szaporodnak a mi rovásunkra, s hogy ebben az országban csak mi fogyunk és veszünk.

S midőn e tényeket látjuk, nem kellene-e komolyan foglalkoznunk a kérdéssel, vajjon a magyar faj e hiányát nem kellene-e pótolni állami eszközökkel, tervszerű és következetes tevékenységgel, míg a magyar állam hatalmi eszközei a magyar nemzetiség rendelkezésére állanak?

A magyarság eltótosodásának okait tudjuk. Míg a magyar nemzet hatalmas államférfiai s megyei notabilitásai egymással vitatkoztak, a választásoknál egymás ellen küzdöttek, nagyszerű hazafias beszédeket tartottak s parlamenti diadalokat arattak, az alatt szerény tót papok szép csendeszen eltótosítják a magyart s nagyobb munkát végeznek szerény körükben, mint a legnagyobb magyar államférfiu. Mert míg e szegény pap és tanító, kinek lelke el van telve egy nagy politikai eszmével, csekély eszközökkel ugyan, de öntudatosan s tervszerűleg működik s diadalmasan mutathat művére, midőn sikerült neki fogyasztani ellenségét, az úgy is csekély számú gyűlölt magyar fajt, addig nincs magyar államférfiu, a ki az egész állam hatalmával kezében azt mondhatná, hogy, hogy csak egyetlen

egy kísérletet tett volna egy tót falu megmagyarosítására s a magyar fajnak idegen elemek beolvasztása által való szaporítására, de sőt kis ujját sem mozdította meg, hogy megvédje nemzetiségét s megakadályozza a magyarok eltótosodását s a szlávság szaporodását.

Nem kellene-e tehát ugyan azt tennünk, a mi a szlávság apostolai tettek? Ha ők a pappal és tanítóval eltótosították a magyart, nem tehetné-e a magyar állam, hogy tervszerűleg a pappal és tanítóval vissza magyarosítsa azokat a vidékeket, melyekben még él annak emléke, hogy magyarok voltak? Avagy képtelen volna-e a magyar nemzet az állam összes eszközeivel keresztül vinni azt, a mit a szegény és gyenge szláv párt oly fényes sikerrel vitt végbe?

Ha a nemzet föl nem háborodik ily csúfos fogyásán s államférfiai túrik ezt az állapotot a nélkül, hogy megszüntetésére a célra vezető eszközöket alkalmaznák, s tovább is hideg vérrel fogják nézni a magyarság fogyását s a ránk nézve veszélyes szlávság szaporodását s a nemzet jobbjai annyira el volnának tompítva, hogy nem volnának többé képesek érezni a gyalázatot s a veszélyt, mely a magyarság eltótosodásában rejlik, akkor a nemzet nem lehet életképes, akkor napjai meg vannak számlálva.

S mit mondanak a doctrina politikusai e tényekhez? Ők, midőn arról volt szó, hogy lehetőleg magyarosítsuk az országban lakó népfajokat, azt mondták, hogy ez teljesen fölösleges. A magyarosítás csak ellenszenvet ébresztene s ellenállásra ösztönözné a nem-magyarokat s a magyarosodás ezzel is több akadályba ütköznék. A magasabb cultura megteszi hatását magában is mesterséges eszközök alkalmazása nélkül, s a mi magasabb culturánk természetszerűleg elő fogja idézni a csekélyebb vagy semmi culturával nem bíró népfajok magyarosodását is.

Ez igen szép doctrina s mindenen felett nagyon kényelmes is. Azonban a tények megczáfolják, mert ime látuk, hogy a cultura alacsonyabb fokán álló népfaj asszimilálja azt, mely magasabb culturával bír, s e tényekkel szemközt kinek volna még bátorsága hangoztatni az üres phrásist a cultura hódító hatásáról, minden egyéb eszköz támogatása nélkül?

Kétségtelen, hogy a cultura hódít, s hogy a mívelt népfaj könnyebben asszimilál, mint az, melynek culturája nincsen. De a cultura magában nem képes ez eredményt előidézni, ha a terjesztésére szolgáló eszközök nem állnak rendelkezésére ép oly kevésbé, mint a gőz, mely magában nagy erő ugyan, de a legkisebb tárgyat sem lehet vele elkészíteni, ha a megfelelő géppel nem áll összeköttetésben. A cultura egy nemzet magasabb fejlettsége eredményeinek összessége s magában véve nagy erő, de ha az iskola nem áll szolgálatában, hogy terjeszsze mindenfelé, hatása különösen idegen népfajok között nem lesz érezhető. S ekkor megtörténhetik, a mi nálunk tényleg megtörtént, hogy a magasabb culturával bíró magyar nem gondolva a leghatalmasabb eszközzel, az iskolával, magasabb culturája dacára nem csak, hogy nem asszimilált, hanem őt asszimilálja a majdnem semmi culturával nem bíró tót, csak azért, mert a szlavizmus ügynökei elég eszélyesek voltak felhasználni az iskolát, melyben a céljaik elérésére vezető hatalmas eszközök felismerték. Nem a cultura magában gyakorol tehát hódító hatást, hanem a terjesztésére irányzott tervszerű és következetes tevékenység, s a magasabb culturával bíró népfajjal szemben, mely indolens előnyöket vívhat ki a cultura alacsonyabb fokán álló népfaj, ha tevékeny s tevékenységében tervszerű s kitartó.

A phrasis a cultura hódító erejéről azonban sokkal

jobban tetszett államférfiainknak, mert szépen is hangzik, azon felül még felmenti az államférfiút, a ki nálunk csak nagy dologgal szeret foglalkozni, apró-cseprő viszonyok és részletek tanulmányozásától.

Pedig, hogy e látszólag kicsinységek elhanyagolása mily nagy következményeket von maga után, azt láttuk az előadott tényekből. Addig foglalkoztak államférfiaink csupa nagy dologgal, hogy észre sem vették, hogy saját fajukat egy mélyen alatta álló fogyasztja és assimilálja.

Sokkal nagyobb nemzetek, sokkal erősebb államok államférfiai nem tartják méltóságuk alatt álló munkának behatóan foglalkozni az ily részletekkel s nem tartózkodnak igénybe venni az állam eszközeit, nemzetiségük terjesztésére s nagyságuk épen abban áll, hogy e kicsiségeket nem hagyták figyelmen kívül, s hazájok viszonyainak minden legkisebb részletét ismerik s szellemök átalakítólag hat a kezökre bízott állam legkisebb zugába is. Általánosságokkal nem lehet kormányozni; az igazi kormányzat a megállapított elvből kiinduló részletes tevékenységben áll.

Mennyivel inkább szükséges mi nálunk az állam eszközeinek felhasználása a magyar nemzetiség terjesztésére s erősítésére ebben az országban. A magyar nemzet társadalmának nem minden osztálya magyar, s nincs abban a kedvező helyzetben, mint Európa nagy nemzetei, hol az állam lakosságának minden rétege organicus tagja a nemzet testének s a nemzet egyéniségének jellegével bír. Nálunk a kereskedelemmel s iparral foglalkozó néposztályok nagyobb részt nem magyarok; a katonaság a mennyiben a közös hadsereghez tartozik nemcsak nem nemzeti, hanem germanizálja a magyar ifjúságot s még az ország fővárosa sem magyar jellegű s könnyebb benne megtanulni németül mint magyarul; legmagasabb arisztokrátiánknak is,

ámbar részt vesz a nemzet életében, kedvesebb a lerchenfeldi dialectus a magyar nyelvénél; s most vegyük még mindezekhez a sok millió nem-magyart, a ki ebben az országban lakik, s kikkel szemben, ha magára hagyjuk, csekély ellenálló erejénél fogva, mindig a magyar a vesztes.

Ily körülmények között nem venni igénybe az állam eszközeit a magyarság terjesztésére vagy legalább megvédésére s a cultura hódító erejének abstract elvére bízni az idegen elemek assimilálását s ölbe tett kézzel várni a jó eredményt valóságos esztelenség. Itt is, mint mindenütt csak a megfeszített, következetes tervszerű munka biztosíthatja a sikert. Nam dii laboribus omnia vendunt.

IX.

«De ha az okatlan állatok a magok barlangjoknak bántódásért, a magok kölyköknek elviteleért készek a halált szenyvedni, mennyivel minékünk inkább, kik dicsőséges magyar vérnek maradéki vagyunk, az mi atyáinkfiaiért, atyáinkért, feleségünkért, gyermekünkért, hazánkért meg kell mordulnunk, halálra is ha kíváztatik mennünk, mégis legalább boszút ezen a dühődt eben állnunk.»

Zerinvári gróf Zrínyi Miklós. U. o.

Hogy az elemi iskola rendkívül nagyfontosságú tényező az államra nézve, azt ma már nem szükséges bővebben bizonyítani; igazságán nem kétkedik senki s oly közhely, mely komolyan elmondva, már majdnem komikus hatást idéz elő.

Államférfiaiink nem egy ízben komolyan hangoztatták programjaikban s országgyűlési beszédekben, s ha az elemi oktatás állapotára e fényes enunciációkból vonnánk következtetést, azt kellene hinnünk, hogy itt a leglelkismeretesebb gondoskodás történt arról, hogy az elemi oktatás a magyar állam viszonyainak és legfőbb céljainak megfelelőleg szerveztessék. S ha még hozzá vesszük, hogy a közoktatási ministeriumnak az országgyűléshez intézett jelentései évről évre nagy haladást tüntetnek elő, s hogy legutóbbi időben Németország hatalmas császára is megelégedését fejezte ki közoktatásunk állapota felett, melyről a közoktatási ministerium által kiadott könyvből szerzett tudomást, akkor már valóban a vakmerőséggel volna hatá-

ros kételkedni afelett, hogy az elemi oktatás nálunk virágzó s az állam céljainak megfelelő állapotban van.

S valóban, aki csupán az érintett kútfőkből meríti ismereteit, annak nincs is oka kételkedni. — A közoktatási ministerium meggyőző számokkal képes kimutatni a haladást. Kimutatja, hogy 1868-ban mennyi iskola volt s most mennyivel van több; hogy mennyi új iskola épült azóta; mennyi képesített tanítóval van több alkalmazva ma mint néhány évvel ezelőtt; hogy mennyivel több gyermek jár most az iskolába a kormány erélyes eljárása folytán. Mindez százalékokban szépen és jól van kiszámítva, s az eredménynyel maga a közoktatási ministerium is őszintén meg van elégedve.

Azonban, aki nem a kimutatásokat tartja szem előtt, hanem az életbe tekint, egészen más eredményekre jut.

A népiskolákra vonatkozó törvény, melyet törvényhozásunk 1868-ben alkotott, kétségkívül oly célból készült, hogy hazánk elemi oktatásának ügyét előmozdítsa. Az általános tankötelezettség, a tanítók sorsának javítása s biztosítása s az egész népnevelésügy törvényes alapokra való fektetése, magában véve már nagy haladás volt. — Azonban kétségtelen, hogy a törvény inkább abstract jellegű s nem látszik meg rajta, hogy készítői szeme előtt hazánk viszonyai s a magyar nemzet legfőbb életérdekeinek megóvása, legfőbb céljainak megvalósítása lebegett volna.

Az éles megkülönböztetés, melyet a törvény a felekezeti s felekezeti jelleg nélküli iskolák között tesz, az abstract liberalismus felfogására mutat, mely a felekezeti iskolát kártékonynak, a felekezeti jelleg nélkülit pedig kívánatosnak tartja az államra nézve, s ez utóbbinak határozottan kedvez. De e felfogás nem illik hazánk viszonyaira.

Hazánkban a felekezeti szellem nem oly erős mint más országokban s a felekezeti iskola sohasem volt ellentétben az állammal s nem volt reá nézve veszélyes. A küzdelem az állam s a felekezeti szellem között, melynek egyik főfegyvere az iskola, meg volt s jelenleg is meg van más államokban, de Magyarországon nyomát nem találjuk. Nem volt tehát hazánk viszonyaiból merítve a törvényben nyilvánuló törekvés, hogy az állam háborút üzenjen a felekezeti iskolának s nyilván más államok viszonyai lebegtek a törvény készítőinek szeme előtt, s midőn a felekezeteket a felekezeti jelleg nélküli népiskola ellen kezelt agitatióra provocálta, oly mozgalmat idézett elő, melynek feltételei hazánk viszonyaiban nem voltak meg.

Népiskoláink kétségkívül elhanyagolt állapotban voltak, de ennek nem a felekezeti jelleg volt az oka, mert hasonló körülmények között elhanyagolt állapotban lett volna a felekezeti jelleg nélküli iskola is. De a felekezeti iskolával meg kellett barátkoznia az államnak már azért is, mert a közös és állami iskola által való kiszorítását az ország pénzügyi viszonyai sem engedték volna meg s a felekezeti iskolák nagy részét tovább is meg kellett volna tartani az elemi oktatás pótolhatatlan tényezőjeként. — Az államnak főérdeke Magyarországon nem az, hogy a felekezeti iskola kiküszöböltessék, hanem az, hogy az iskola jó és mindenek felett, hogy magyar nemzeti szellemű legyen, hogy a magyar hazának híu polgárokat neveljen.

S különös, hogy a törvény készítői ép ez utóbbi szempontot hagyták figyelmen kívül, s úgy látszik abból a feltevésből indultak ki, hogy a magyar nemzetnek nincs szüksége arra, hogy az iskolát a magyar állam megszilárdítására tervszerűen felhasználja, s ez újabb bizonyítéka

annak, hogy hazánk viszonyait figyelembe nem vették, de nem is ismerték.

A törvény abban a kedvezményben részesíti a közös iskolát, hogy az állam segélyezésében részesülhet, míg a felekezeti iskola az állam segélyezésére nem számíthat. — Ezzel összefüggésbe van a törvénynek további intézkedése, mely szerint a közös iskola az állam kormányának befolyása alatt áll, a felekezeti iskolára nézve azonban lehetőleg tartózkodik mindennemű beavatkozástól.

Ha a törvény másként intézkedik s nem a felekezeti vagy nem felekezeti, hanem *pusztán az iskolát* tartja szem előtt, ha nem ignorálja a felekezeti iskolát, hanem gondoskodásában s pénzzel való segélyezésben részesíti, sokkal nagyobb eredményt lehetett volna elérni a községi és állami iskolákra eddig kiadott pénzüsszegekkel a közoktatás érdekében s ami a földolog, az állam a felekezeti iskoláknak nyújtott pénzsegélylyel befolyást biztosíthatott volna magának a felekezeti iskolában is, melytől jelenleg meg van fosztva s ki van zárva annak lehetősége, hogy a felekezeti iskolában a tanítás szellemére döntő befolyást gyakoroljon, s ki van téve annak a veszélynek, hogy az iskola az államellenes tényezők eszközévé váljék oly vidékeken, hol az állam alapjainak aláásására törekvő elemek befolyással rendelkeznek. Annyi bizonyos, hogy a törvény által létesített állapot lehetetlenné teszi a népiskola tervszerű felhasználását a magyar állam megszilárdítása érdekében, de a mi több, eszközül dobja oda a nemzetiségi izgatásnak.

Egy nagy politikai eszmének s az ország viszonyai részletes és alapos ismeretének hiánya nyilvánul itt is, mint mindenütt közéletünkben. — A népiskolának tervszerű felhasználása a magyar állam megszilárdítása érdekében, nem jutott eszébe államférfiainknak. A kimutatá-

sokban, melyeket készítettek s melyek egyedüli kútfejét képezték ismereteiknek, egyik iskola épen olyan volt mint a másik, egyik tanító ép annyit jelentett mint a másik. — Hogy az a tanító milyen ember, s vajjon nem esküdt ellensége-e hazájának s megrontója a jövő nemzedéknek, s az iskolákban mily szellem uralkodik, ezek oly kicsiségek melyekre nagy államférfiu kíváncsi sem lehet. — Arról, hogy a nem-magyar vidékek iskoláiban hány tanító csöpögteti a gyűlöletet az ifjúságba a magyar haza ellen, nem kívántak kimutatásokat alárendelt közegeiktől s erről nem is lett volna képes felvilágosítást adni egy minister sem.

S ez az abstract közoktatási politika meg is termette keserű gyümölcseit. Ha a közoktatási ministerium kívánsi lett volna megtudni, hogy a felvidéken mennyi iskola került a panszláv izgatók kezébe, megtudhatta volna s arról győződött volna meg, hogy a felvidék tíz vármegyéje tót részében van 1240 katolikus tanító s ezek közül 730, a 391 protestáns tanító közül pedig 263 panszláv izgató, tehát hogy összesen 1631 tanító közül a jelentékeny többség 993 áll a panszláv párt szolgálatában s ezek nemcsak ügynökei a pártnak a községben, hanem az iskolában a Matica kiadványai szellemében tanítják az ifjúságot s oly szellemi légkörrel veszik körül, melynek hatását nem lehet többé kitörülni az ember kedélyéből.

Aki viszonyainkat nem ismeri azt gondolhatná, hogy e bajokon az állam képviselője a tanfelügyelő van hivatva segíteni. — A közönség tudja, hogy a kormány miként járt el anak idején e fontos állomás betöltésénél. Sok esetben teljesen képtelen s az elemi képzettség legalsóbb fokán álló embereket alkalmazott, akiknek sejtelmük se volt a szakmáról, melyben működni hivatva voltak. — A kormány, hogy társadalmi tekintetben némi tekintélyt kölcsönözzön

nekik, mindnyájokat a kir. tanácsosi czímmel ruháztatta fel. — Másrészt azonban teljesen nullificálta őket s gúny tárgyává tette különösen a felekezetek szemében.

Az 1868. évi XXXVIII. t.-cz. 14. §-a fenntartja ugyan elvileg az állam főfelügyeleti jogát a felekezeti iskolák felett. Azonban hogy a nagy elvből mi lett az életben, azt legjobban mutatja a tanfelügyelőknek 1869. évi május 15-én kiadott ministeri utasítás, melyben a kormány tényleg lemond a főfelügyeletről, a meghunyászkodást parancsolja a tanfelügyelőre a felekezeti közegek irányában s nem engedi meg neki, hogy az iskola ügyeibe avatkozzék, egy szóval, ha az állam csupa lángészt nevezett volna ki tanfelügyelőkké, ezek semmi üdvös tevékenységet nem fejthettek volna ki se az elemi oktatás, se az állam érdekében, annyira korlátozza őket a számukra kiadott utasítás. — Maga a kormány kárhóztatja tehetetlenségre saját közegét, nem is sejtve — mert oly csekély az állami érzék még kormányköreinkben is, — hogy midőn a tanfelügyelőt megvetetté és nevetségessé tette a felekezetek legutolsó tanítója szemében, a saját s az állam tekintélyét és méltóságát ásta alá, s hogy midőn az állami főfelügyelet egyedüli közegét a tanfelügyelőt tehetetlenné tette, önmagát s az államot tette tehetetlenné.

Az érintett utasítás illető pontjai oly találóan jellemzik a kormány felfogását, hogy a legszellemdúsabb író sem képes e száraz szakaszokkal versenyezni. — Az utasítás eltiltja a tanfelügyelőt attól, hogy beleszóljon a tanrendszer és módszer vagy a tankönyvek megállapításába, a tanításba, úgy szintén a tanítók választásába s miként fizetésébe, ép úgy az iskolai kormányzat szervezetébe és miként gyakorlásába, s kimondja, hogy általában semmi rendelkezési jogot nem gyakorol a felekezeti iskolákban. —

Azonban, így folytatja az utasítás, «szívesen veszi ha a tanító növendékeit előtte kikérdezvén, alkalmat nyújt neki, hogy a tanítás sikerét megismerje». — Természetes tehát, hogy ha a tanító ezt az alkalmat nem nyújtja, a tanfelügyelőnek akkor még erről is le kell mondania.

Az utasítás továbbá megengedi a tanfelügyelőnek, hogy a tankönyveket megnézhesse, s ha szükségesnek látja jelentést tehessen rólok. Hogy az ily jogkörrel felruházott kormányközeg mily szerepet játszhatik a közönség szemében, azt könnyű elképzelni. — A kir. tanácsosi cím nem tudott neki tekintélyt adni, mert a legeggyűbb tanító is tudja, hogy e cím üres hang s a tanfelügyelőnek semmi jogot és hatalmat felette nem ad. Adott volna a kormány a tanfelügyelőnek hatáskört és hatalmat, lett volna tekintélye és befolyása a kir. tanácsosi cím nélkül is.

Azonban a fentidézett pontok után, melyek a tanfelügyelőt teljesen nullificálják, rendkívül komikus benyomást tesz a következő pont, mely a tanfelügyelő kötelességévé teszi, hogy szigorúan megvizsgálja, vajjon a tanterem és az egész iskolaépület megfelel-e a törvény kívánalmainak? különösen egészségi tekintetben nem ártalmas-e? a tanköteles gyermekek feljárnak-e mind és rendesen az iskolába? megvan-e tartva a törvényben rendelt nyolcz hónapi szorgalom-idő? egy tanító keze alatt hány növendék van? el vannak-e különítve a fiu és leány gyermekek? stb. Ezek mind szükséges dolgok s kétségkívül mellőzhetetlenek, de mégis csak külsőségek. A legfontosabb momentum az államra nézve nem ez, hanem az iskola belsejében uralkodó szellem. Eziránt a kormánynak, mely a tanfelügyelőnek szóló utasítást kiadta, nem volt érzéke s erre egyedüli közigét figyelmeztetni sem tartotta szükségesnek s ez irányban még azt sem kívánja tőle, hogy lásson valamit, annál

kevésbé ezt, hogy valamit tegyen. — A kormány pedig, mely az elemi oktatás állapotáról a tanfelügyelők jelentései útján értesül, nagyon meg van elégedve, ha e jelentésekből az tűnik ki, hogy egy évben néhány iskolai épület a törvénynek megfelelőleg átalakíttatott, ha egy százalékkal több tanköteles gyermek jár az iskolába, mint a megelőző évben stb. s a jelentés, melyet a közokt. ministerium az országgyűlés elé terjeszt s a könyv, melyet a népnevelés állapotáról kiad, a legszebb haladást mutatják. De aki mindezekkel nem elégszik meg, hanem mélyebben hatol az iskola belsejébe s annak szellemét kutatja, az nem fog beszélni haladásról, az nem lesz megelégedve ha csak egy kis magyar szíve van, hanem ellenkezőleg a legkomolyabb aggodalmak fogják kínozni. Látni fogja ugyanis, hogy elemi iskoláink legnagyobb részében oly tanítók működnek akik a magyar haza nyílt ellenségei, s a történelem meghamisítása, a jelen viszonyainak elferdítése által s egész tanítói tekintélyökkel csak gyűlöletet és megvetést csöptögtetnek az ifjúság fogékony kebelébe s elidegenítik tőle saját fiait, ellenségévé teszik azokat akik lételének egyedüli támaszát képezik. S látva a veszélyt mely ebből szükségkép következik, nem természetes-e, hogy keserű érzés lepi meg az embert a kimutatásokban előtűntetett haladás hallatára s azt kérdezi magától az ember, vajjon a magyar elemre nézve nem volna-e kívánatosabb, hogy minél kevesebb iskola legyen, ahol ellenséget csinálnak a hazának, hogy minél kevesebb tanító legyen aki megrontja az ifjúságot s nem kívánatos-e, hogy minél kevesebb tanköteles gyermek járjon az ilyen iskolákba az ilyen tanítók alatt s a magyar nemzet érdekét szem előtt tartva, nem örültség-e a hatóság útján belekényszeríteni az ilyen iskolába a tanköteles ifjúságot?

Hogy a kormány a tanfelügyelőnek ily külsőségekre engedett befolyást s nem is tartotta szükségesnek számba venni azt, hogy az iskola belsejében mily szellem uralkodik, világosan bizonyítja, hogy nem volt meg az az ambíciója, hogy a népiskolával a magyar állam megszilárdítására közreműködjék. De még feltűnőbb, hogy a kormány 1876-ban is ugyanezt az álláspontot foglalta el, mikor a felekezeti népiskolák szelleme nem volt már titok előtte. A népiskolai hatóságokról szóló törvény, habár tágítja a tanfelügyelő hatáskörét, megint csak érintetlenül hagyja a felekezeti iskolát és tanítót, az egész közigazgatási apparátust tehetetlenségre kárhóztatja a felekezeti iskolával szemközt s csakis néhány községi és állami iskolára nézve enged neki befolyást, s a magyar állam egész hatalmával megint csak tétlen nézője a destructio munkájának, melyet a panszláv párt szolgálatában álló tanítók a felekezeti népiskolában akadálytalanul végeznek.

Azonban a kormány mai napig se szorította tanfelügyelőit, hogy legalább a számukra kimért szűk körben teljesítsék köteleességeiket. A tanfelügyelőket kinevezte, s azután nem gondolt velök többé. A kormány miatt ugyan tehettek és mulaszthattak akármit. Néhány kimutatás felterjesztését szigorúan megkívánta, azt is szívesen vette, ha a kormánynak valamely község iskolájának közössé tétele által alkalmat adott nagy összegek kiadására oly iskolai épületekért, melyek másfél év múlva dűledezni kezdettek. Különben soha utasítást nem kapott a kormánytól, soha kérdést nem intéztek hozzá a nemzetiségi izgatásra vonatkozólag az iskolában s a befolyó kimutatásokat s jelentéseket oly lelki nyugalommal intézte el a közoktatási ministerium, mintha csupa tiszta magyar lakná Magyarországot Kárpátoktól Adriáig.

S így történt, hogy a tanfelügyelők látva a kormány közönyét, tájékozatlanságát s gyengeségét, kezdték semmibe se venni, s némelyik részint hajlamból, részint hogy minél kevesebb kellemetlensége legyen, el kezdett a panszláv párttal kaczerkodni. Ösmertem egy tanfelügyelőt, a ki mielőtt azzá lett, panszláv volt, s mikor azt látta, hogy a kormány nem néz a körmére, csupa panszláv tanítót ajánlott a kormánynak segélyezésre, s nem titkolta ellenszenvét a magyar nyelvnek az elemi iskolába való behozatala iránt. Egy másik tanfelügyelőt ösmertem, a ki egyenesen kereste a népszerűséget a panszláv tanítók között, s egyet közülök, a ki híressé lett egy iskolai könyve által, melyet a kormány államellenes tartalma miatt eltiltott, egyenesen megkínált több jó tanítói állomással, melyeknek betöltése tőle függött, s az erre vonatkozó levelet saját szemeimmel láttam.

A kormány azonban mindezekről nem tudott semmit, s még e közegeit se tudta felhasználni, nem tudott nekik parancsolni, s azért nem ismerték a fegyelmet s azt tették, a mi nekik tetszett. A kormány jóformán azt se tudta, hogy saját közegei hol tartják lakásukat. E tekintetben egy jellemző esetet éltem meg, melyet el kell beszélnem, mert egy ily tény többet mond egész köteteknél.

1872-ben Liptómegyében Hrádeken voltam s ott egy magyarul alig beszélő egyént, a ki a többiekkel leginkább tótul, velem pedig németül conversált, mint kir. tanfelügyelőt mutattak be nekem. Meg voltam győződve, hogy a liptói tanfelügyelővel állok szemközt, mert kitűnt, hogy Liptómegyében Hrádeken lakik, s azért elkezdtem vele Liptómegye népnevelési viszonyairól beszélni. Ekkor tudtam meg legnagyobb meglepetésemre, hogy a nekem bemutatott egyén s hrádeki lakos a trencsényi másod tanfel-

ügyelő. Elcsodálkozva kérdeztem, hogy mikép lehetséges az, hogy e minőségben Hrádeken lakik? Ő erre azt felelte, hogy az rá nézve igen előnyös, mert itt rokonai között van s itt sokkal olcsóbban is élhet. Ezek az indokok meggyőzőleg hatottak reám, s nem láttam be, hogy miért ne tegye ezt, ha lehet. Azonban meg voltam győződve arról is, hogy ez az ember mint trencsényi tanfelügyelő nem felelhet meg hivatalos kötelességeinek, ha állandóan a harmadik megyében lakik. Alkalmilag megemlítettem ez esetet a közoktatási ministeriumban s azt mondtam, hogy ha már a kormány nem mer parancsolni főispánnak, vármegyének stb., az ilyen kis embereknek talán mégis csak lehetne parancsolni minden komolyabb veszély nélkül. Az illető úr belátta, hogy itt rendet kell csinálni s a tanfelügyelőt utasítani kell, hogy abban a megyében lakjék, melybe tanfelügyelővé kineveztetett. Körülbelől másfél év múlva ismét találkoztam a trencsényi másod tanfelügyelővel, s meg voltam győződve, hogy most már trencsényi lakos. Próbakép azonban Hrádek felől kérdezősködtem, s ő erre azt a meglepő feleletet adta, hogy ő már nem hradeki, hanem löcsei lakos. Tehát nemhogy legalább egy vármegyével közeledett volna Trencsénhez, hanem ellenkezőleg egy vármegyével ment tovább ellenkező irányban. Tehát még e szegény alárendelt embert se tudta kényszeríteni senki, hogy ott tartsa lakását, a hol hivatalos működésének színtere van.

Ezek után mindenki meg fogja érteni, hogy a magyar nemzetnek, melynek kormánya ennyire nem gondolt a nemzet legfontosabb érdekeinek megóvásával, szükségkép-
vereséget kellett szenvednie az elemi oktatás terén s a fent előadott adatok bizonyítják, hogy e vereség csakugyan be is következett.

Pedig egy kis jó akarattal és komolysággal nagyon sokat lehetett volna tenni e téren a magyar nemzet érdekeinek megóvására s az elemi iskola nagyobb része nemcsak hogy nem lett volna a panszláv agitatio eszközévé, hanem ellenkezőleg hatalmas tényezővé lehetett volna a kormány kezében a magyar állam megszilárdítására.

De most sem késő még s a magyar államnak ma is annyi eszköz áll rendelkezésére, hogy kormánya nagyszertű eredményeket volna képes előidézni, ha képes volna magát komolyan elhatározni a nemzet legfőbb céljainak megvalósítására.

S az elemi oktatás terén a magyar nemzet érdeke szempontjából különösen három tényező érdemel kiváló figyelmet: az iskolai könyvek, a tanító-képző intézetek s a tanítók.

Az iskolai könyveket szabadon gyártják nálunk s a kormánynak engedélye nem szükséges arra, hogy egy iskolai könyv az elemi iskolában használtathassék. Ha az illető felekezeti hatóság elfogadja a könyvet, meg van nyitva az útja az iskolába. De a felekezeti hatóságok nagy része különösen a protestánsoknál panszláv szellemű, s így természetesen, hogy ép oly könyvet fognak legszívesebben elfogadni s terjeszteni, melyben az államellenes agitatio céljaira szolgáló jobb eszközt hisznek feltalálni. Ezek az iskolai könyvek tervszerűleg vannak készítve, s tartalmuk, a mennyiben erre alkalom nyílik, a magyar nemzet iránt a gyűlöletet és megvetést tanítja. A főszerepet játsza itt a magyar történelem meghamisítása a Matica fent jellemzett iratai szellemében, s az olvasó könyvekbe felvett sok költemény, melyek búsongnak az elnyomás miatt, boszszúra izgatnak, harczra buzdítanak a szabadság elnyomója, a magyar ellen.

A gyermekek ezekből könyv nélkül tanulják a gyűlöletet és megvetést a magyar nemzet iránt.

De a legjellemzőbb tény az, hogy a kormány maga is adott ki panszláv szellemű iskolai könyveket. Báró Eötvös József minisztersége alatt történt, hogy a kormány tót iskolai könyvek használatát határozta el. A könyvet egy panszláv ember csinálta, azután pedig egy szláv érzületű királyi tanfelügyelő bírálta, a kormány pedig a kedvező bírálat alapján kiadta. Csak később tudta meg a kormány, hogy a magyar állam ellen izgató könyvet adott ki, midőn valamegyik magyar lap figyelmeztette e valóban nevezetes s csak a magyar kormányok praxisában előfordúlható körülményre.

Igaz ugyan, hogy a kormány, ha tudomására jut, hogy a könyv hiányos vagy kártékony, használatát eltiltatja, azonban ez intézkedés nem eredményezi azt, a mit tőle várnak, mert a már kinyomtatott, az iskolákban elterjedt könyvet, igen nehéz elkobzás által az iskolákból kiküszöbölni; mert igen nehéz kifürkészni különösen a félreeső községekben, vajjon az eltiltott könyv használatban van-e, s gyakran három, négy évvel az eltiltás után fedezi fel a szolgabíró vagy a jegyző, hogy a panszláv tanító a tilalom daczára titokban most is használja az eltiltott tankönyvet; baj az is, hogy az ily könyveket, habár csekély értékűek is, a tulajdonosok ha már megvették, nem szeretik kiadni, hanem elrejtik, s így a nép között maradnak s olvasmányul szolgálnak. Mind e hátrány megszűnik, a mint a kormány kimondja, hogy minden tankönyv csak akkor használható a népiskolákban, ha a kormány által előlegesen jóvá van hagyva, s használata a népiskolákban meg van engedve.

A tanító-képzőintézetek fontosságát az elemi oktatás szellemére és irányára nézve nem szükséges különösen ki-

emelni. A milyen szellemben tanítanak a tanítóképezdeben, rendesen olyan szelleme lesz a tanítónak s ez által az elemi iskolának is. Azért szükséges, hogy a kormány gondot fordítson ez intézetekre.

Ma már a felvidéken alig áll fenn más, mint állami tanító-képzőintézet. Ezekben a tanárok rendszerint magyarok, de a kormány mindenikben megtartott magnak legalább egy panszlávot, a kik, a mennyire lehet, rontják a növendékek szellemét.

Nagyobb felekezeti tanítóképezde csupán Nagy-Szombathban van, hol Magyarország primásának egyházmegyéje számára nevelik a tanítókat.

Ez az intézet azt a benyomást teszi, mintha kitűzött célja a panszlavismus terjesztése volna, s egyik főoka annak, hogy Pozsony, Nyitra és Trencsén katolikus tanítói között annyi sok a panszláv izgató.

A ket vezértanár ismeretes panszláv izgató, s megfoghatatlan, hogy Magyarország primása ezeket az embereket az intézetben tűri annak daczára, hogy a kormány az egyik tanár két iskolai könyvét hazaellenes iránya s a magyar történelem irányzatos meghamisítása miatt eltiltotta s így kétség sem foroghat fenn az illetőnek politikai magatartása iránt. Pedig a mit e tanár irt, nagyon kevés ahhoz képest, a mit szóval tanít, s könyvei nyilván kevesebb kárt tesznek, mint szóbeli előadásai s közvetlen érintkezése a növendékekkel, melyeket arra használ fel, hogy félrevezesse, izgassa s a magyar nemzet ellenségeivé tegye a nép jövőndő tanítóit.

Magyarország primása talán tudomással sem bir arról, hogy tanítóképezdejében a panszlavismus uralkodik. valamint bizonyára nem tudja azt sem, hogy a szinten Nagy-Szombathban levő s a primás védnöksége alatt álló

Szt-Adalbert-egylet, melynek a népiskolák számára kiadott tót könyvei közül kettőt a kormány államellenes szellemük miatt kénytelen volt eltiltani, szintén a panszlavismus szolgálatában áll.

De azt hisszük, hogy Magyarország kormánya arra való, hogy a magyar nemzet érdekei felett őrködjék, s hogy a rendelkezésére álló nagy hatalommal az érdekeket megvédje. Ha a kormány figyelmezteti Magyarországot primását a nagy-szombati tanítóképezde állapotára s a Szt-Adalbert-egylet működésére, lehetetlen, hogy a primásban föl ne ébredt volna a magyar ember, s bizonyára kivette volna az eszközöket azoknak a kezéből, a kik az ő tekintélye által földve, ez eszközöket a magyar nemzet megrontására használják fel; s ha ez nem használt volna, kötelessége volt a kormánynak a rendelkezésére álló eszközökkel megtenni azt, a mit az állam érdeke követel. Ez azonban mindeddig nem történt, s a kormány passzív nézi a nagy-szombati tanítóképezdében a panszláv tanárok működését. Pedig e bajon csak a kormány segíthet, mert egyedül ő van azzal a joggal felruházva, hogy ezt megtehesse. Ha azt akarjuk, hogy iskoláinkban hazafias szellem uralkodjék, akarnunk kell azt is, hogy a növendékek a tanítóképezdében hazafias szellemben képeztessenek.

Azonban ez magában még nem elég. A tapasztalás ugyanis azt mutatja, hogy oly tanító, a ki nem panszláv, a panszláv párthoz csatlakozik a viszonyok kényszere folytán.

Vannak ugyanis vidékek, a hol a papság túlnyomó része s a tanítók kivétel nélkül panszlávok. Ha egy magyar érzelmű fiatal ember ezek közé kerül, annyi zaklatásnak és kellemetlenségnek van kitéve, s oly pressiót gyakorolnak reá, hogy ha egy ideig ellenáll is, néhány év múlva

megtörve az előljárói és kartársai által reá gyakorlott nyomás által, végre hozzájuk csatlakozik. Továbbá az egész felvidéken szétszórva találhatók panszláv papok, a kik nem tűrnek maguk mellett magyar érzelmű tanítót, s e szegény tőlük függő embert rábeszéléssel, fenyegetéssel reá veszik, hogy hozzájuk szegődjék. Másutt, különösen a protestáns egyház körében, egész esperességek, de sőt egy egész egyházkerület levén már a panszlávok kezében, a tanító alkalmazást sem nyerhet, vagy ha megnyerte is, nem számíthat arra, hogy előmenetelt tehessen s folyvást a legnagyobb bosszantásnak, s üldözésnek van kitéve az egyházi hatóságok részéről csak azért, mert hazafias érzelmű; míg azok, a kik nyílt ellenségei a hazának, előmenetelben, jutalomban, s kitüntetésben részesülnek a panszlavismus szolgáltatában álló s céljaikat kiméletlen eszközökkel megvalósítani tudó egyházi hatóságok részéről.

Mind e bajok onnan származnak, hogy a tanító sorsa, megválasztása és elbocsátása kizárólag a helyi felekezeti tényezőktől függ, s e tényezők politikai szelleme döntő befolyással van a tanító politikai működésére az iskolában, az állam pedig nem tartott fenn magának semmi befolyást és jogot a felekezeti tanítókra nézve. Azért a felekezeti iskolák szellemére az állam döntő befolyást nem gyakorolhat, hanem csupán a helyi tényezőktől függ, vajjon az iskola hazafias szellemű lesz-e vagy nem, s igen gyakran fordul elő az az eset, hogy oly tanító, a ki az állam javát előmozdítja az iskolában, üldözés tárgya, míg az, a ki az iskolát arra használja fel, hogy az államnak alapjait ássa alá, jutalomban részesül.

Lehetetlen, hogy e tények meg ne győzzék államférfiainkat arról, hogy ez az állapot tarthatatlan, s hogy a magyar állam érdeke követeli, hogy a törvényhozás útján

oly intézkedések történjenek, hogy az állam képes legyen megóvni legfontosabb érdekeit az elemi oktatás terén.

Sokan abban a nézetben vannak, hogy az elemi oktatást a felekezetek kezéből ki kell venni s közvetlenül az állam kezelése alá kell helyezni.

De a ki higgadtan gondolkodik, az előtt tisztán áll az, hogy Magyarországon a népiskolának állami kezelése lehetetlen, s hogy ez intézkedés nem is volna czélszerű. A felekezeti iskola nem áll ellentétben az állam érdekeivel; de sőt a felekezeti buzgóság sok jó szülője lehet, különösen az elemi oktatás terén.

A mi az állam érdekével ellenkezik, az a hazaellenes szellemű iskola, s hogy e kettő ma a felvidéken majdnem egyértelmű, annak nem a felekezeti iskola az oka, hanem az állam gyöngesége és közönye.

Az iskola szerepe az államban nemcsak az, hogy katolikusokat, protestánsokat, hanem az is, hogy hí és lelkes honpolgárokat neveljen az államnak.

Az állam e két szempontot nem különböztette meg s nem vonta belőlök az egyszerű logikai következtetést.

A felekezeti szellemet respectálni az elemi oktatás terén, a mily helyes és jogosúlt, époly jogosúlt és mellőzhetetlen e téren az állam életérdekeinek megóvása is, különösen hazánk viszonyai között.

Az államnak joga van megakadályozni azt, hogy az iskola az állam fennállása ellen intézett törekvések eszközévé legyen, mert ha ezt tétlenül tűrné, önmagáról mondana le, s a ki mint kormányférfiú nem gátolja meg a hazaellenes szellem terjedését az iskolában, vagy a ki a felekezet jogaira hivatkozva ellenezné az állam érdekeinek megóvását, egyszerűen bűnrészesévé válnék a magyar állam ellenségeinek.

S az állam érdekeinek biztosítása az elemi oktatás terén különösen a tanítókra vonatkozólag nagyon könnyen eszközölhető.

Válasszák a felekezetek tanítóikat s legyen számukra biztosítva a jog, hogy iskoláikban a tanítás a felekezet szellemében történjék. De az államnak is legyen meg az a joga, hogy megakadályozhassa az oly tanító alkalmazását vagy működését, a ki az államnak kárt okozhatna.

Szükséges tehát, hogy az állam igénybe vegye a jogot, a felekezetek által választott tanítók választását megerősíteni, ha az illető eddigi magatartása által azt mutatta, hogy a magyar állam híve, s visszautasítani az oly tanítót, akitől a magyar állam iránt tanúsított ellenséges indulata miatt az állam érdekében üdvös tevékenység nem várható. Ha az állam csak oly tanító választását erősíti meg, a ki a magyar állam híve, akkor a hitközségben befolyással bíró panszláv izgatók nem lesznek többé abban a helyzetben, hogy a magyar állam iskoláiba pártjokhoz tartozó izgatókat csempészszenek be tanítókül.

De szükséges, hogy az állam a felekezeti tanítók felett saját organuma által gyakorolja a fegyelmi hatóságot s elmozdithassa állásából azt a tanítót, a kiről be van bizonyítva, hogy működése ellentétben áll az állam érdekeivel. Mert a legnagyobb képtelenség, hogy az állam ne sújtassa azt, a ki az iskolában az állam alapjait ássa alá, s még nagyobb képtelenség, hogy lehetséges legyen az államban, hogy a hazaellenes működésért a tanító jutalomban és kitüntetésben részesíttessék.

Ez intézkedés haszna a gyakorlati ember előtt nagyon világos. A tanító, ha látná, hogy sorsára az állam is bír befolyással, amennyiben választásának meg nem erősítése által megakadályozhatja azt, hogy a kívánt állomást meg-

nyerhesse, nem fogja érdekében állónak tartani, hogy a panszláv párthoz csatlakozzék, de sőt ellenkezőleg, érdekében fog állni, hogy e párttól távol tartsa magát s jó hírért ne kockáztassa. Az állam által szigorúan gyakorolt fegyelmi hatóság meg fogja félemlíteni a panszláv tanítókat, (mert a tótnak csak arra van hátorsága, amiről tudja, hogy büntetlnül teheti) fel fogja a pressió alól a magyar érzelmű tanítókat, lehetetlenné fogja tenni, hogy a hazaellenes működés jutalomban részesüljön s lehetővé fogja tenni, hogy a tanító hazaellenes működéseért bűnhődjék.

Ez intézkedés, midőn lehetővé teszi az állam érdekeinek megóvását a felekezeti iskolában, érintetlenül hagyja magát a felekezeti iskolát, s ép ellenkezője annak, a mire a népoktatási törvény szerzői törekedtek. *A törvény háborút üzent a felekezeti iskolának, s érintetlenül hagyta a hazaellenes iskolát; nekünk feladatunk háborút üzeni a hazaellenes iskolának s érintetlenül hagyja a felekezeti iskolát.*

Erre sokan s talán épen irányadó államférfiaink azt fogják mondani, hogy mindez a protestánsok autonómiájába ütközik s azért meg nem valósítható.

Az előadott adatok és tények minden embert meggyőzhettek arról, hogy a mostani állapot nemcsak káros a magyar nemzetre nézve, hanem ha tovább is tűrjük végzetes következményeket vonhat maga után. Biztosan ki lehet számítani, hogy néhány évtized múlva mi lehet az eredménye oly párt működésének, mely a szellemi eszközöket nemcsak méltányolni, hanem magához ragadni s ügyesen felhasználni is tudja a magyar állam ellen.

S ha mindezekkel szemben a magyar ember azt mondja, hogy neki kedvesebb egy szakasza az 1791. évi XVI. czikknek mint a magyar állam fennállása, s ha a magyar állam annyira erőtelen, hogy nem képes megtenni

azt, a mi saját fenntartása érdekében szükséges, akkor természetes, hogy e nemzeten és államon nem lehet segíteni s hogy prédájává kell lennie a legkisebb, a leggyengébb ellenségnek is.

A hol minden érvényesíti érdekeit, a község, a megyé, a felekezet stb. s csak az államban nincsen meg az a képesség, hogy érdekeit érvényesítse; s a hol nincs senki, még az arra kiválóan hivatott közeg, a kormány sem, mely erős állami tudattal bírna s erős kézzel érvényesítené az állam érdekeit, ott lehet mindenféle, de élő erőteljes állam nincsen, s legfeljebb az állam neve van meg; s a mely államban az erők és érdekek egyensúlya annyira elveszett s a nemzet és az állam érdeke annyira háttérbe szorult, annak nem lehet hosszú élete e földön.

S midőn a magyar nemzet államférfiai oly könnyelműen lemondtak az állam befolyásáról az elemi iskolában, s lehetetlenné tették az iskola tervszerű felhasználását a magyar állam megszilárdítására, nemcsak a magyar államnak okoztak kárt, hanem lemondtak a magyar nemzet kulturái missiójáról s leginkább ártottak azoknak, a kik a hazaellenes iskolák szellemét szívták magokba.

A panszláv szellem erkölcsi beteggé teszi azt, a kibe beleveszi magát. Nemcsak elégedetlenné s szerencsétlenné teszi az illetőket, hanem a mi a legrosszabb, saját hazájuk elkeseredett ellenségévé. — S ezt a veszedelmes ragályos kórt rendszeresen terjesztik a magyar állam iskoláiban.

Az az állam, mely törvényt alkotott a marhavész terjedésének meggátlására a szarvasmarha között talán nem kevésbé fontos feladatának tekinthetné meggátolni e veszélyes erkölcsi betegség terjedésének meggátlását a magyar állam polgárai között.

A szegény gyermekek, a kiket mi hazaellenes iskolába járatunk, s kiknek lelkébe a panszláv tanítók a gyűlöletet csöpögtetik a haza iránt s legfőbb erényül a hazaárulást állítják szeme elé, fel fognak nőni s férfiakká lesznek. — Az elhintett mag ki fog kelni s a kinek hazaárulás van a lelkében, annak csak alkalom kell, hogy a hazaárulás tetteiben nyilvánuljon. Ezek az emberek a legelső alkalommal meg fogják támadni idegen ellenség szolgálatában saját hazájukat, s mi kénytelenek leszünk ítélőszéket tartani s kimondani fölöttük az ítéletet hazaárulás miatt.

S midőn ezek az emberek a bennök mesterségesen felszított fanatizmus áldozatává lesznek, vajjon kit ér a felelősség súlya? A szegény áldozat politikai érzületét a magyar állam iskoláiban szívtá magába, ő a hazaárulást a magyar állam iskoláiban tanulta, s nem azok-e a bűnösök, akik úgy szervezték az államot, hogy ez lehetséges volt?

S mily feltűnő ellenmondás tapasztalható állami életünkben!

Az igazságügyminister, abban a meggyőződésben, hogy a hazaárulás bűntény, melyet szigorúan kell büntetni, felveszi a büntető törvénybe a bűntények sorába. A közoktatási minister hatósága alatt álló iskolákban pedig akadálytalanul tanítják.

Fel van-e jogosítva az az állam büntetni a hazaárulást, melynek iskoláiban a hazaellenes érzületet terjesztik s könyv nélkül taníttatják, a nélkül, hogy az állam ezt megakadályozni igyekezett volna? Nem. Az ilyen állam csak akkor cselekszik következetesen, ha a hazaárulást kitörli büntető törvénykönyvéből.

X.

«Nem vakmerőségre hívok senkit, nem habahúrjául kívánom az mi nemes resolúciónkat, hanem okosság-
nak mértékletességével és állhatatos szívünknek megke-
ményítésével akarnám, hogy előállanánk erre a nemze-
tünknek utolsó szükségére és a szerencsebírónak utolsó
sententia-kimondására.»

Zerinvári gróf ZRINYI MIKLÓS. U. o.

Legörvendetesebb látvány, a magyar nemzetiség ér-
deke szempontjából, a középiskola tevékenysége a felvidé-
ken. Az assimilátio nagy mérvben történik a középiskola
által s ennek köszönhető a felvidék értelmiségének magyar
jellege. A középiskola olyan mint egy nagy gép, melynek
egyik végébe százankint rakják bele a tót fiúkat s a másik
végén, mint magyar emberek jönnek ki.

A felvidéken 29 középiskola áll fenn, s az eredmény
valóban nagyszerű. Hogy a tótság értelmiségében ma is
annyira uralkodó a magyar nemzeti érzület, annak oka a
magyar középtanodában rejlik, s ez érzület szükségkép ter-
jedni fog, a míg a középtanoda rendelkezésünkre áll. Ha e
hatalmas tényező mostani működésével képesek volnánk
összhangzásba hozni a papi seminariumot, a tanító-képző
intézeteket s az elemi iskolát, bámulatos eredményeket le-
hetne elérni s az egész panszlavizmus kiszáradna, mint ki-
szárad a tó, mely sehonnan se kap vizet.

Egyébiránt kétségtelen, hogy a magyarság óriási túl-

súlyban van a középiskolában. Bizonyítják ezt az országos statisztikai hivatal adatai 1875-ről.

Magyarországnak 184 középiskoláját összesen 33984 tanuló látogatja. Ebből magyar 25,405, német 4446, román 2092, szerb 522, ruthén 244. Tótnak csak 1074 tanuló van bejegyezve

Látjuk tehát, hogy 25,405 magyar tanulóval szemben csak 8579 nem-magyar áll szemközt. Ha pedig a magyarhoz hozzá számítjuk a németet, azt látjuk, hogy 29,851 magyar-német tanulóval szemközt csak 4029 román és szláv tanuló áll. Már a számok is kétségbe vonhatatlanul bizonyítják a magyar faj kulturai túlsúlyát s a románok és szlávok gyengeségét.

Feltűnő azonban, hogy a statisztikai kimutatásban csak 1074 tót tanuló fordul elő, mert a középiskola tanulóinak összes számát az ország lakosságának számához viszonyítva, a tótságra sokkal több tanulóknak kellene jutni; és pedig a tótok számát 1.800,000-rel véve föl, 4374 tót tanulóknak kellene a középiskolákban előfordulnia.

Hogy a tótság legalább ennyi tanulót szolgáltat a középiskolának, az kétségtelen. S ha mégis csak 1074 fordul elő a statisztikában, ennek oka abban rejlik, hogy nem vallja magát tótnak, hanem magyarnak. — S ez ismét azok közé a jelenségek közé tartozik, melyek felforgatják a nálunk divatos nemzetiségi elméleteket s azt bizonyítják, hogy Magyarországon a nemzetiségi élet oly sajátságos módon alakult, hogy nem illik reá semmi theoria.

Képzeltető, hogy azok, a kik a felvidék lakosságát szlavizálni óhajtották, mily szemmel nézték a középiskola működését. Látták, hogy a középiskola szükségképp elmagyarosítja a tót értelmiséget, lehetetlenné teszi a tót jelleg-

gel bíró s tót érületti értelmiség keletkezését, s ez által lehetetlenné teszi a panszláv párt nagyobb mérvű terjedését, a mennyiben értelmiség nélkül igazán nagy eredmény el nem érhető.

A mint már fent láttuk, a panszlávok érzékkel bírnak a szellemi eszközök iránt, s ha már magyar szellemű középiskoláinkat meg nem semmisíthették, gondoskodni kellett arról, hogy nekik is legyenek középiskolaik, hol a panszlavizmus szellemében nevelhették a fiatalságot.

Az első gymnasium, mely a felvidéken a panszlávok kezére jutott, a besztercebányai államgymnasium volt, melyből Schmerling idejében kiszorították a magyar tanárokat s helyökre csupa dühös panszláv tanárokat alkalmaztak. — A tót ifjúság fanatizálása nagy mérvben és nyíltan folyt, s ez az intézet maga több száz egyént, kik most mint tanítók, papok, ügyvédek, községi jegyzők működnek, szolgáltatott a panszláv pártnak. E gymnasiumból Zólyom megye felszólalása folytán, 1867-ben báró Eötvös József közoktatási miniszter távolította el a panszláv tanárokat, kik közül többen Oroszországban nyertek alkalmazást, s magyar érzelmű tanárokat helyezett bele, s azóta e gymnasium kitűnik tanárainak hazafias irányú működése által.

E gymnasiummal azonban nem elégedett meg a panszláv párt. — Ugyancsak a Schmerling idejében alapították, nagyjából rész magyar urak pénzén, a nagy-rőczei gymnasiumot, mely később oly nagy hírre vergődött az országban; néhány évvel később a túróc-szent-mártoni algymnasiumot. E két protestáns intézeten kívül pedig a katolikusok számára a zniói algymnasiumot.

S itt az a kérdés merül fel, hogy egy tót gymnasium a lehetséges dolgok közé tartozik-e, s vajjon ha valaki egy

tót gymnasiumot alapít, ez gymnasium-e a szó igazi értelmében ?

A tót gymnasiumok története bizonyítja, hogy egy tót gymnasium lehetetlen s ezt azért szükséges különösen hangsúlyozni, mert a közoktatási ministeriumban komolyan gondoltak egy tót gymnasium felállítására.

A panszlávok által létrehozott s gymnasiumoknak nevezett tanintézetek azt bizonyítják, hogy művelt s szakmájokban képzett tanárok nélkül a középiskola nem felelhet meg hivatásának. A panszlávok nem rendelkeztek ily tanárokkal, s különben se tekintettek a műveltségre, hanem arra, hogy az illető fanatikus panszláv legyen.

De a középiskola kifejlett irodalmat feltételez, melylyel az ifjúságot művelni s melybe belenevelni lehessen. De tót irodalom teljességgel nincs. Még az iskolai compendiumokat se tudta közülről megírni senki s vagy német és magyar iskolai könyvek nyomán írott füzetekből, vagy cseh könyvekből tanult e gymnasiumok ifjúsága. Annál kevésbé volt tót könyv, mely tudományos szakmát tárgyalt volna s a ki a tót gymnasiumot elvégezte, egy nagy pusztaságba jutott, melyben nem talált egy nyomorult tót könyvet sem, melylyel tudományos szomját olthatta volna.

De a panszláv párt főtörekvése az volt, hogy e gymnasiumok növendékei se magyarul se németül meg ne tanuljanak.

Azt tapasztalták, hogy a tót, a mint magyarul vagy németül tud, nem akar tót lenni. — Ennek megakadályozására legjobb eszközül ismerték fel azt, hogy a tót fiú más nyelvet meg ne tanuljon s még ha akarna se lehessen más mint tót. Minden módon utálatossá tették előtte a magyar nyelvet s elhitették vele, hogy a tót nyelv a legsebbebb a világon, ámbár ha valaki tótul beszél, oly benyo-

mást tesz, mintha dióhéjat ropogatna a foga között, oly ritka benne a magánhangzó.

De minthogy a magyar nyelv e gymnasiumokban is kötelezett tantárgy volt, melyet valakinek még is csak elő kellett adni, e kötelezettségnek akként feleltek meg a panszláv gymnasiumokban, hogy az illető tanár folyvást azt bizonyíttatta növendékeinek, mily csúnya és barbár nyelv a magyar, s az előadás befejeztével a tanulók előtt tüntetőleg vízzel öblítette ki a száját, mert bepiszkolta a magyar szó, a mit előadás közben kénytelen volt kimondani.

E gymnasiumokban tehát, hol nem a szellem nemes fejlődése, hanem a politikai fanatizmus felébresztése volt a cél; hol a tanárok műveletlen emberek voltak, a kik se szellemileg se erkölcsileg nem voltak képesek növendékeiket emelni s nemesíteni; a hol az ifjúságtól a panszláv propaganda érdekében távol tartottak minden magyar vagy német irodalmi terméket s kulturai befolyást s csupán a tótira szorították, mely a szellemnek semmi táplálékot nem nyújthat; hol a tanárok csupán a legrosszabb szenvedélyeket ébresztették fel a növendékekben s a fanatizmus kitöréseit a legnagyobb elégtétellel nézték, mint működésök óhajtott eredményét, ott csak az ifjúság romlása s teljes elvadulása lehetett az eredmény.

S valóban ez az eredmény be is következett. A felvidék hazafias lakossága megbotránkozással látta mindezeket. Maguk a tisztességesebb panszlávok is aggódva csóválták fejüket. Minden egyes tanuló, a ki e gymnasiumok egyikéből, a szünidőkre haza került, durvasága, fanatizmusa, orosz dalok éneklése sat. által bőven szolgáltatatta az adatokat a tanintézet szellemének megítélésére.

E gymnasiumokba azonban a felvidék tisztességes s vagyonosabb osztályai nem küldték gyermekeiket. — A

legszegényebb sorsú szülők gyermekei kerültek csak oda. Oda édesgettek őket mindenféle előnyök ígéréssel. Tandíjt nem fizettek. Minden gymnasiummal tápintézet is volt összekötve, hol a párthoz tartozó papok, tanítók által adományozott, krumplin, babon, borsón sat. tartották őket ingyen. A szegény ember tehát örült, hogy fiát minden költség nélkül taníttathatta s valóban e három gymnasiumot évenként összesen majdnem 300 tót fiú látogatta s a panszláv szellemű papok, tanítók ifjabb nemzedéke innen került ki s azt lehet mondani, hogy a felvidék 993 panszláv tanítója közül legalább 500 e gymnasiumok növendéke. S a panszláv párt célja valóban az volt, hogy e gymnasiumokban fanatikus papokat és tanítókat neveljen magának, kik által a népre gyakoroljon befolyást.

Ebből mindenki megértheti a középiskola nagy jelentőségét a mi viszonyaink között. S e nagy jelentőség felismerése indította Zólyommegye közönségét arra, hogy kifejezést adjon a felvidéki tótság hangulatának s a kormánytól a panszláv gymnasiumok feloszlatását kérelmezze.

E felszólalás nagy mozgalmat idézett elő a felvidéken. — A megyék, Turóczmegye kivételével, Zólyommegye fölterjesztése értelmében nyilatkoztak. Gömörmegye hazafias közönsége, valamint a gömöri esperesség, már előbb elrendelte a vizsgálatot a nagy-rőczei gymnasium ellen. — Ugyanaz történt az illetékes hatóságok részéről a többi panszláv gymnasium ellen is.

És senki se kételkedett a felvidéken, hogy a kormány örömmel fogja megragadni az alkalmat a panszláv gymnasiumok megsemmisítésére, melyet ép a tót megyék követeltek leghatározottabban. Sőt a panszláv párt meg volt győződve, hogy az egész előre ki volt csinálva s a megyék

csak azért szólaltak fel, hogy a kormány actióját indokolják s megkönnyítsék.

De e hízelgő vélemény nem volt alapos. A közoktatási ministeriumban nagy volt a consternatio. Nem tudták, mit kezdjenek ezzel az esettel. Kerestek formulárét, mely szerint elintézzék, de nem találtak. Oly eset volt ez, melyre nézve még nem volt rovatról gondoskodva a kimutatásokban. — S azért a közoktatási ministerium, az egész ország bámulására arra határozta el magát, hogy ezt az ügyet el nem intézi.

A ministeriumnak ezt az elhatározását indokolni is kellett. — S az ország most oly undorító látványnak volt tanuja, hogy előidézője, a közoktatási ministerium, compromittálta az egész ministeriumot. Hogy a panszláv gymnasiumokat ne kelljen bezárniok s az eddigi mulasztásokat eltakarják, azt állították az ország színe előtt, hogy a fent leírt tanintézetek kitűnőek s versenyezhetnek az ország bármely tanintézetével; hogy hazafiság szempontjából kifogástalanok s hogy bűn volna ily jeles culturintézeteket üdvös működésökben akadályozni. Kiküldtek Turóczba, egy államtitkárt, a ki egy szót se tud tótul, hogy vizsgálja meg az ottani két gymnasiumot. Ez is a paedagogia szempontjából kitűnő, a politikai érdek szempontjából kifogástalan intézeteknek találta, s a ministerium mindezek alapján határozottan kijelentette, hogy a cultura e templomainak szétrombolása a legnagyobb barbárság volna, melynek elkövetésére sohasem fog vállalkozni.

A legmélyebb indignatio hangja hallatszott az egész országban. A közoktatási ministerium e meglepő eljárását nem tudta megmagyarázni senki. A sajtó felzúdult. Az illető felekezetek maguk mondták ki a halálos ítéletet intézeteik felett és sokkal hazafiasabb érzületet tanusítottak a közok-

tatási ministeriumnál; a közoktatási minister urnak kellemetlenségei voltak a ministeriumban is, melyek majdnem komoly következményeket vontak maguk után.

De mindez nem ingathatta meg a közoktatási minister urat. Engem tartván minde kellemetlenségek okozójának, azt üzentek nekem egy magas állású személy által, hogy hiába erőlködöm, hiába írok ellene cikkeket, mert őt a panszláv gymnasiumok bezáratásába «bele nem hecczelem», ő sohasem fog művelődési intézetet bezáratni.

Azonban a kormány a panszláv gymnasiumokat mégis bezáratta.

Néhány hónappal később Szapáry grófnál egy ebédén volt szerencsém találkozni a közoktatási minister urral, s legnagyobb meglepetésemre nyájasan közeledett felém, s ekkép szólított meg: «Nos, hogy van velem megelégedve?» Én természetesen a leghizelgőbb feleletet adtam. «A panszláv gymnasiumokat, folytatá ő excellentiája, nem lehetett tűrni, azokat okvetlenül be kellett záratni. Ő felsége is nagyon érdeklődött a dolog iránt. Ha még tudnak valami rossz gymnasiumot, szóljanak. Én rögtön bezáratom; én bezáratok minden gymnasiumot.» A közoktatási minister ur nézeteinek és intencióinak jobbra fordulása kétségtől örömdetes tény, de mégis arra az aggodalomra is ad okot, hogy az irányeszmék ily gyors változtatása s az egyik ellentétből a másikba való hirtelen ugrások mellett lehetséges-e a kormánytól a közoktatásügynek öntudatos, tervszerű s következetes vezetését reményleni, mely egyedül képes nemcsak a magyar nemzet érdekeit megóvni, hanem a kormánynak az ország szemében tekintélyt és súlyt kölcsönözni.

E kis történetet csak azért beszéltem el, hogy lássa mindenki, hogy legéletbevágóbb érdekeinkre vonatkozólag

sincs terv irányadó köreinkben, hogy itt a véletlen, s fájdalom leggyakrabban a szerencsétlen véletlen dönt; hogy gyakran egyenesen a kormány akadályozza nemzeti érdekeink megóvását, s hogy nem csoda, ha aggodalom szállja meg annak a lelkét, a ki látja, hogy legfontosabb érdekeink a közoktatás terén oly emberek kezébe van letéve, a kik ma nem tudják, hogy holnapután mily elvek szerint fognak eljárni, s hogy nem csoda, ha a legkisebb ellenséggel szemben vereséget szenvedünk, mert míg az ő eljárása okos számításra és terven alapszik, mi csak a világba élünk minden terv és számítás nélkül.

A három panszláv gymnasium megszüntetése s a tót Matica feloszlátása képezik a magyar kormány actiójának fénypontját a felvidéken. S három kormányfőrúnak tartozik hálával a felvidék lakossága, a kik ellentétben a többiek közönyével s hidegségével, meleg érdeklődést tanúsítottak a magyar nemzet érdekei iránt s mindig készek voltak megóvni ez érdekeket a mennyire hatáskörük engedte.

Az egyik Bittó István, a ki bezáratta a tót gymnasiumokat; a másik Szapáry Gyula gróf, a ki elrendelte a vizsgálatot a Matica ellen s Tisza Kálmán jelenlegi miniszterelnök, a ki feloszlatta a Maticát s azóta is ismételve adta jelét komoly érdeklődésének.

Ez intézkedések megsemmisítették az ellenség fő erőseit, azonban azóta nem történt semmi az ellenség megsemmisítésére. Ez intézkedések, melyekért nevezett kormányfőiraink a legmelegebb elismerést érdemlik, mégis csak sporadicus jelenségek s kormányfőiraink az egész felvidéket körülölelő nagyszabású actiót mai napig sem fejtettek ki, oly actiót, melynek célja nem annyira a hazellenes elemek üldözése, mint inkább azoknak az eszkö-

zöknek tervszerű felhasználása, melyek egyedül alkalmasak arra, hogy a felvidék tót lakosságában a hazához s a magyar nemzethez való ragaszkodást fentartsák, erősítsék s terjeszszék s a haza elleneit ártalmatlanná tegyék.

Ez az egyedül célra vezető eljárás, nem pedig az, melyet államférfiaink eddig követtek, mely szerint tétlenül nézték a baj fejlődését, s mikor a hazaellenes érzület már tényekben nyilvánul, akkor elfogatás és elcsukatas által akarnak segíteni a bajon. Ez az eljárás hasonlít oly orvosnak az eljárásához, a ki a symptomákat gyógyítja és nem magát a bajt. A ki vét az állam ellen, büntetni kell. De ez már az igazságszolgáltatás s nem a politika dolga. A politikai bölcsesség nem abban áll csupán, hogy elzárassuk azokat, a kik ellenségei az államnak, hanem az, hogy szép csendesen kivégyünk a kezökből minden fegyvert, melylyel árthatnának s lehetőleg megakadályozzuk az embereket oly tények elkövetésében, melyekért el kellene őket záratni.

XI.

•Ha azért ez a kétségesség, szükség, fatalis necessitas meggyorsította görögökben szívüknek ligyveigát és tunyaságát, miért mindtünk is, levén szintén abban az elkerülhetetlen veszélyben igérünk, nem csinál egy férfiú gondolkodást szívünkben hogy avagy megölt-marzzak magunkat, avagy vitéz módra haljunk meg. Praestat mori uti loonem, quam vivere sicut asinum.

Zerinvári gróf ZRINYI MIKLÓS. U. a.

A mint már az eddig előadottakból is láttuk, az egyház oly tényező, mely nagy szerepet játszik állami és nemzeti életünkben s nagy tényező lehet állami s nemzeti céljaink megvalósításában.

A statistika azt mutatja, hogy a felvidék tíz megyéjében van összesen 703 katolikus pap, e közül 268 a panszláv párt híve; a 178 lutheránus pap közül 99 tartozik a panszláv párthoz. Ez annyit jelent, hogy Oroszország az egyházi élet terén összesen 357 ügynökkel rendelkezik csupán a felvidéken.

Ha meggondoljuk, hogy a lelkészek folytonos érintkezésben vannak a köznéppel, hogy állásuknál fogva bizonyos tekintélyben részesülnek, s ha meggondoljuk, hogy a lelkészek mily befolyással vannak a nekik alárendelt tanítókra, s ez által az iskolára, arra a meggyőződésre kell jutnunk, hogy a nép közt lakó papság fontos tényező, mely megérdemli az állam figyelmét. — Hogy ennyi pap mikép lett panszlávvá, azt már fent láttuk. A vénebbjét a

püspökök nyomása s a jutalomra való kilátás, a fiatalabbját a papnevelő-intézet tette azzá, melyben rendszeresen nevelték őket szláv fanatikussá, az egyházi hivatás rovására.

S ez annyira ment, hogy ezek az emberek úgy szólnának megszűntek. katolikusok lenni. Az oroszért rajongnak, a katolikusok erőszakos elnyomójaért. Nyíltan hirdetik, hogy a nemzetiség az első s azután jő a vallás, s ha e kettő összeütközésbe jő, a nemzetiségé az elsőbbség. — S egyik közlők saját neve alatt tett közzé egy ujságcikket, melyben e kérdést behatóan fejtegette s cikkét azzal a patheticus kijelentéssel fejezte be, hogy ha a katolikus papokra rá akarnák parancsolni a közönyt a nemzetiségi ügyekben, nem fognak engedelmeskedni, még a pápai bulának sem!

Láttuk tehát, mit tehet a főpapság befolyása s a nevelés a semináriumban a papság körében a magyar nemzet kárára. Nem állnak-e most ugyanezek az eszközök rendelkezésünkre? S a mit a panszlavismus saját érdekében sikerrel meg tudott tenni, nem volnánk-e képesek ugyanazt megtenni, tervszerűleg felhasználni e tényezőket saját érdekünkben? Nem magyar emberek-e a mi főpapjaink s vajjon kormányaink nem vonhatnák-e bele a nagy nemzeti actióba a papságot is, hogy a maga körében kiegészítse az állam megszilárdítására irányzott tevékenységet? Nem figyelmeztethetné-e a kormány a főpapságot, hogy mivel tartozik a magyar államnak s az egyháznak s mily veszély rejlik a papság nemzetiségi fanatizmusában, mely saját hazája és egyháza ellen képes fordulni, az államra és egyházra nézve?

Egy Ipolyit nem kell erre figyelmeztetni. De nézzük Nyitrát, s még inkább a primás egyházmegyéjének tót

részét, mely a legroszabb valamennyi között, hol a papság akadálytalanul s a legszabadabban üzi a nemzetiségi agitációt. S a kormány képes volt közönnyel nézni mindezt, a nélkül, hogy az illetőket a haza és egyház iránti kötelességökre figyelmeztette volna.

Pedig semmi se könnyebb, mint kimutatni, hogy a magyar klérus jól felfogott érdeke kívánja, hogy egész buzgalommal és erélyvel akadályozza meg azt, hogy tagjai részt vegyenek az államellenes nemzetiségi mozgalomban s eszközei legyenek egy idegen hatalomnak, melynek politikai törekvése, a magyar állam megsemmisítése, s hogy ez által compromittálják Magyarország egész katolikus klerusát is.

A katolikus papság a magyar államban oly kiváló állásban részesül, melyhez hasonló nincs Európában. — Királyaink elhalmozták földi javakkal, kiváltságokkal. A modern magyar állam nem fosztotta meg a katolikus klerust javaitól s kiváló közjogi állásától. Főpapai az ország legnagyobb földbirtokosai közé tartoznak s mágnessai az országnak. Az alsóbb klérus szintén egyházi rangjának megfelelő állást foglal el a közéletben és társadalomban. Hogy tehát a magyar állam fennállása, melyben ennyi előnyben részesül, érdekében áll a magyar klerusnak, azt természetesnek fogja találni mindenki.

Azonban e kiváló közjogi állást, a nagy kedvezményeket, melyekben a katolikus papság a magyar államban részesül, sokan nem nézik jó szemmel. Sok jel mutat arra, hogy ha az állam nem is, de a közvélemény szava kezdi zavarni előnyeinek nyugodt és békés élvezetében. — Nálunk a szabadelvűség egyik nélkülözhetetlen kelléke ellenséges indulatot tanusítani a katolikus papság iránt. S minthogy nálunk mindenki szabadelvű akar lenni vagy legalább lát-

szani, és senkinek sincs bátorsága síkra szállani a katolikus klérus érdekei mellett, csakhamar általánossá válhatik az a hangulat, mely már eddig is figyelemre méltó módon nyilvánult s melynek lényege abban a kérdésben áll, hogy mi értelme van annak, hogy a katolikus egyháznak oly roppant birtokai vannak s tagjai oly kiváló közjogi állásban részesülnek s vajjon nem volna e jobb e nagy birtokokat állami célokra fordítani, s a klerust, megfosztva eddigi állásától, kizárólag a lelki pásztorságra szorítani?

A katolikus papság iránt a közönségben mutatkozó idegenkedés azonban a mi viszonyaink által nincsen indokolva s valóban nem is nőhetett ki a mi viszonyainkból. Ez is oly hangulat, melynek inkább eredete publicistikánk külföldi olvasmányaira s tapasztalataira, mint Magyarország viszonyainak alapos ismeretére vezethető vissza.

A mi magyar papságunk nem indította meg a háborút a modern állam ellen, hanem tapintatosan transigál a hol lehet; a mi papságunk nem vált ki a nemzet testéből, nem vette föl azt a hazátlan cosmopolitanus ultramontán jellegét, melyet nyugati Európában látunk a papságon; a mi papságunk együtt érez a nemzettel, részt vesz a nagy nemzeti munkában az élet minden terén; ott van, a hol adakozni kell nemzeti célokra, ott van tudományos- és szépirodalmunkban, az akademiában; a katolikus egyház püspökei, papjai legfényesebb nevű bajnokai a magyar tudománynak s törekvéseik a legnagyobb összhangzásban vannak a nemzet legnemesebb törekvéseivel.

Tiszteletet és rokonszenvet érdemelnek tehát s adjunk hálát az istennek, hogy a magyar papság hazafias magatartása megkimélt, annyi bajunk között a legnagyobb bajok egyikétől, az állam és egyház elkeseredett küzdelmétől, melyet más államokban tapasztalunk.

De nem szenved kétséget, hogy e kedvező állapot ép annak köszönhető, hogy a magyar állam nem változtatott a papság viszonyain. — Nem fosztotta meg birtokaitól s ez által le van kötve a hazai földhöz, az érdekek ezer meg ezer szálai fűzik a társadalom többi osztályaihoz; örködik a vallás érdekei felett, de a megélésről is kell gondoskodnia a neki jutott gazdaságból. A míg a papság lábai alatt földbirtok lesz, nem lehet cosmopolitikus, hazátlan szellemű, nem lehet eszköze az ultramontanizmusnak, mint a nyugati államok papsága, s Magyarországra valóságos szerencsétlenség volna a papság mai közjogi és vagyoni viszonyainak megváltoztatása, s ez később a mi papságunkat is szükségkép az ultramontanizmus karjaiba hajtaná, úgy a mint ez Európa többi államaiban történt.

Ezt azonban csak a higgadt politikus látja be, de nem azok, a kik csupán politikai hangulatok befolyása alatt állnak. S tagadhatatlan, hogy e hangulat nem kedvező a klerusra nézve, s hogy bizonyos körülmények között veszélyessé is válhatik.

E hangulatot s a belőle keletkező veszélyt nem kis mértékben fokozná az a jelenség, hogy papságunk egy része hazánk veszére tör és pedig nem vallási, hanem nemzeti-ségi indokokból, s a főpapok nem is tesznek kísérletet az alárendelt papság államellenes működésének megakadályozására.

Ha a közönség azt látja, hogy egy magyar főpap védnöke egy panszláv egyletnek, melynek iskolai könyveit a kormány államellenes tartalmuknál fogva kénytelen eltüntetni; ha panszláv szellemű tanító-képző intézetet tart fenn; ha papjai nyíltan izgatnak a magyar állam ellen s Oroszország mellett, a nélkül, hogy őket sujtán; ha egy magyar főpap egyházmegyéjében látható a magyarok eltö-

tosítása saját papjai és tanítói által, a nélkül hogy ezt megakadályozná, akkor természetes, hogy azt fogja mondani: infé a magyar állam adott a főpapságnak gazdagságot és méltóságot, de vannak köztök olyanok, a kik nem is tartják érdemesnek örködni az állam érdekei felett és saját alárendeltjeik által engedik aláásatni a magyar állam alapjait, mely őket annyi jótéteménnyel halmozta el. S megérdemlik-e ezek, hogy tovább is részesüljenek a magyar állam jótéteményeiben? S a felelet az lesz, hogy nem.

E veszélyt a katolikus egyháztól csak az hárítja el, ha papsága megmarad nemzetinek, ha erős támasza lesz a magyar államnak s lelkesült bajnoka a magyar nemzetiségnek. A mely főpap megengedi, hogy papjai a magyar állam ellen izgassanak, nemcsak hazája ellen követett el bűnt, hanem saját egyháza ellen is.

A katolikus egyház körében azonban sokkal kedvezőbbek a viszonyok, mint az ágostai hitvallású evangélikusoknál. Világosan mutatják ezt a számok is. Tíz megyében a protestánsok 178 papja közül 99 panszláv s csak 79 magyar érzelmű, 391 tanítója közül pedig 263 a panszlavismus híve.

De ha a papokon és tanítókon kívül a többi társadalmi osztályokra tekintünk, azt találjuk, hogy a panszláv ügyvédek, orvosok, megyei tisztviselők, bírósági hivatalnokok, községi jegyzők stb. nagyobb részben a protestánsok közül kerülnek ki s a mennyiben a parasztság is részt vesz a nemzetiségi mozgalomban, ez is majdnem kizárólag protestáns.

A protestáns egyház ez által panszláv színezetet nyert. A dunáninneni egyházkerület már a panszlávoké. — A bányai kerület nagy részben és sulylyal birnak a tisztaiban is. Sok mulasztás terheli e részben a nemességet, melynek

indolentiája lehetségessé tette a panszláv papok és tanítók felülkerekedését az egyházi életben s most már kezdik a nemességet az egyházból kiszorítani, s a Szentiványiak, Kubinyiak, Radvánszkyak, Platthyak, Justhok, Lehoczkyak, sat. mellé vagy helyére kimondhatatlan nevű egyéniségek kezdenek lépni az egyházi felügyelőségekbe.

A protestans autonomia pedig ma nem a vallás hanem a panszláv izgatás szabad gyakorlatának biztosítója.

S valamint a katolikus papság panszláv részénél azt tapasztaljuk, hogy nem igazi katolikusok, úgy a panszláv protestánsoknál, papoknál és világiaknál azt tapasztaljuk, hogy nem igazi protestánsok. — Ők is Oroszorszáért rajongnak s nemzetiségi érdekből minden perczen készek lemondani a protestáns autonomiáról, a mint ezt már egyszer tényleg meg meg is tették.

S itt nyilvánul az a hajlékonyság, a viszonyokhoz való alkalmazkodás képessége, a szlávoknál, mely a magyarnál, mint fent láttuk fel nem található.

1859-ben, mikor a protestánsok közjogi viszonyait jelentékenyen módosító pátens megjelent, melyben minden igaz lutheránus az egyházi autonomia megsemmisítését látta, a panszlávok kivétel nélkül elfogadták s agitáltak mellette a köznép között is, mert érdekeiket a pátens elfogadása előmozdította. A pátens visszavonatott s a protestáns autonomia megmaradt, s most a panszlávok lelkesülnek érte legjobban mert belátják, hogy most, mikor magyar nemzeti kormány nyal állnak szemközt, nincs intézmény, mely törekvésöket annyira előmozdítaná s melynek bástyái mögött biztosabban üzhethének a haza-ellenes izgatást, mint ez. S képzelhetni, mily megvetőleg tekintenek a rövidlátó protestáns magyar emberre, a ki jóhiszeműleg védi azokat a bástyákat, melyek mögött ők vannak biztosságban, a haza

ellenségei. A panszlávok okosabban tettek. Megtámadták a protestáns autonómiát, mikor akadály volt a hatalomnak, mely őket céljaik elérésében támogatta. Védik most, mikor akadály a magyar állam megszilárdításának, melynek halálos ellenségei.

A magyar embernek a protestáns autonómia cél, oly abszolút jó, melyet minden áron még a magyar nemzet érdekei árán is fenn kell tartani. A panszlávoknak a protestáns autonómia eszköz a legfőbb cél, a szláv nemzetiségi célok elérésére.

S melyik áll magasabban a két felfogás közül?

Az a kis panszláv párt, mely okos számítással védi a protestáns autonómiát, mert törekvéseinek eszköze, oly jelenség, mely, mint minden okos dolog, imponál az embernek. De azok a magyar emberek, a kik oly korlátoltak s vakok, hogy nem látják a magyar nemzet változott viszonyait s a veszélyeket, melyek fenyegetik, s a magyar államnak a legkisebb engedményt se akarják tenni, s a protestáns autonómia minden legkisebb részletét elkeseredve védik a magyar állam ellen s ezzel védik a magyar nemzetnek nyílt ellenségeit is, oly képtelenség s oly látvány, melytől undorral fordul el minden magyar ember, a kinek szíve és esze helyén, hazája és nemzete érdekei iránt érzéke van.

A hazafias protestánsoknak végre is fontolóra kell venni a változott viszonyokat. Az állam befolyását kizárni akarni az iskolából, azok után a mit a felvidéken tapasztalunk, már annyi volna, mint conspirálni a haza-ellenes elemekkel az ország romlására.

Az egyetem hatáskörének tágítása s egy centrális organum alkotása, mely tervszerűleg intézkednék a papok és tanítók hazafias szellemben való kiképzésének feltételei

íránt, s megakasztaná a protestáns egyház teljes elpanszlávósodását, oly feladat, melynek megoldása nemcsak az államnak tett engedmény, hanem biztosítéka a protestáns autonómia fenállásának is.

Lehetetlen, hogy a nemzet komolyan s nemesen gondolkodó részében, ifjúságában s lelkesülésre képes elemeiben végre fel ne ébredjen a nemzetiségi érzület. S akkor ismét oly korszak fog beállni, melyet a történetíró a nemzeti visszahatás korszakának szokott nevezni. Akkor az uralkodó áramlat el fog sodorni mindent, a miről tudjuk, hogy ártalmas a magyar nemzet érdekeire nézve. S azért azok, a kik a korlátoltság makacsságával ragaszkodnak a protestáns autonómia minden legkisebb részletéhez s nem akarnak beleegyezni a legkisebb változásba sem saját nemzetök érdekében, de sőt egy sorban harcolnak a magyar állam ellen a haza nyílt ellenségeivel, azok a leg súlyosabban compromittálják a protestáns autonómiát s legkomolyabban veszélyeztetik jövőjét.

Mínél nagyobb veszély a protestáns autonómia az államra nézve, annál nagyobb veszély az állam a protestáns autonómiára nézve.

XII.

„Szükséges azért, hogy a magyar nemzet, ha ettől a fenforgó víztől meg akar szabadulni, ha magának, posteritásának megmaradást kíván, tartson fegyvert kezében, de nem úgy mint eddig, hanem jóval is más-képpen.

Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók, és ha kevesen vagyunk is, nem oly kevesen azért, hogy a török ebekkel meg ne bánassuk hogy ily semminek tartott minket.»

Zerinvári gróf ZRINYI MIKLÓS. U. o.

Kötekeket lehetne még tele írni a felvidék politikai életéből merített érdekes tényekkel, melyek előmozdítanak Felsőmagyarország viszonyainak alapos megismerését. De ez részemről fölösleges munka volna. Elég kiszedni a nagyját, a legjellemzőbbeket. A minőségileg kiváló néhány tény-nyel ugyanazt a hatást lehet előidézni az értelmes olvasónál, mint a tények nagy sokaságával.

De a számtalan tény mind egyet bizonyít. Azt bizonyítják, hogy a magyar állam megszilárdítására s jövője biztosítására nem törekszünk tervszerű, nagyszabású tevékenységgel; hogy nemcsak nem tudtunk teremteni, szerezni, hanem azt se tudtuk megtartani, a mi örökségkép szállt ránk az ősöktől.

Nem volt ambícióm ujat mondani, mert hisz ez mind ismeretes dolog a felvidéken s mindazt a mit elmondottam, minden faluban tudja minden intelligens ember. Egyedüli

ambitióm az, hogy előadásom a valóságnak megfelelő legyen s hű kifejezést adjak a hangulatnak, mely az előadott tények következménye.

Reményelem hogy azok, a kik érzékkel bírnak a reális viszonyok iránt s ismerik a felvidéki állapotokat, ez iratban hű képét fogják feltalálni a felvidéki viszonyoknak.

De talán azok is, a kik az ország más vidékén laknak, habár csak a felvidék életéből vett példákkal világítottam meg egész politikai nyomorúságunkat, azt fogják találni, hogy habár más viszonyok között hasonló jelenségeket tapasztaltak ők is.

S a gondolkodó politikus nem fog megállni e jelenségeknél, hanem következtetéseket fog vonni belőlök. Érezni fogja, hogy itt nem csupán a felvidéki viszonyokról van szó, hanem e jelenségekben oly aggasztó symptomákat fog látni, melyek biztos következtetést engednek vonni arra, hogy annak az organismusnak, melyen belől a jelenségek lehetségesek, komoly betegségben kell szenvedni.

Az az általános gyengeség, fásultság, mely állami életünkben nyilvánul s melyből bajaink származnak, oly tény, melyet nem tagadhat senki. S valóban nem akartam megátámadni senkit s csupán tényekkel akartam kimutatni nem annyira az egyesek által elkövetett hibákat, mint inkább azt a nagy nemzeti betegséget, mely mindnyájunk baja, kik a nemzet organismusának tagjai vagyunk s a hibákat, melyeket elkövetni láttunk, úgy kell felfognunk, mint e nagy nemzeti betegség kifolyásait.

Ha egy egész nemzetből annyira kiveszett az önérték és méltóság, ha az önfentartás ösztöne se nyilvánul benne, s megszűnt küzdeni a létért, lehetetlen, hogy az a ki meg tudja csinálni a diagnosist a nemzetek organismusában, e jelenségben a legkomolyabb bajt ne ismerje fel, s a törté-

netíró, ha az itt előadott tényekről tudomása lesz, meg fogja érteni bukásunkat is.

S itt az a kérdés merül fel, vajjon ez az aggasztó jelenség a végső kimerülést jelenti-e, vagy csak mulékony állapot, melynek a nemzet erős s szívós testalkotása képes lesz ellentállni s csakhamar beáll a javulás s vissza fog térni az elveszett erő?

Eddig semmi jel se árulja el a javulást.

A javulást oly jeleknek kell megelőzni, melyek most nemzeti életünkben elő nem fordulnak. A nemzetnek meg kell mutatni, hogy élni akar s hogy képes megtenni mindent, a mi arra szükséges, hogy éljen. Meg kell mutatnia, hogy visszatért önérzete s hogy tudja, hogy az a nemzet, mely megengedi, hogy országában egyik tagját megsértsék, maga van arcul ütve; hogy az a nemzet, mely érdekeit az ország legutolsó falujában megsérteni engedi, nem életképes; hogy az a nemzet, mely nem küzd léteért, meg van halva. Meg kell mutatnia, hogy szakítani tud öröklött előítéletekkel s elfogulatlanul tekint a jövőbe s minden eszöközt jónak tart, a mi hatalmát, létét biztosítja, mindent rosznak, a mi veszélyezteteti. Meg kell utálnia mindazt, a mi eddigi súlyedését okozta; új eszméknek, új jelszavaknak, új törekvéseknek kell elfoglalni a nemzet szellemét, hogy új életet kezdjen. Az lesz a nemzet regenerációjának előjele, ha nagy nemzeti ideál megvalósítására irányzott nagyszabású nemzeti politikára határozza el magát, mert csak a nemzeti politika emelheti, ifjithatja meg s erősítheti a nemzetet; ha egyetlen gondolata a küzdelem lesz a létért, a nagy tervszerű küzdelem, azzal a tudattal, hogy a küzdelemmel megmentheti létét, uralmát, de hogy a küzdelem nélkül biztos a halál.

S mily halál!

Grünwald. A felvidék.

Egy nemzet, mely hősi küzdelemben vesz el, hatalmas ellenség csapásai alatt, nagyszerű látvány, mely részvétet és tiszteletet gerjeszt az ellenségnél is.

De ez a lassú fogyás, ez a sok lealázó kis vereség nap nap mellett nyomorúlt gyenge ellenségektől, melyet gyáván tűrünk el minden védelem nélkül; ez az esztelen politika, mely szerint ellenségeinket hatalmas fegyvereinkkel nem megsemmisíteni, hanem kiengesztelni akarjuk az által hogy fegyvereinket nekik adjuk át, hogy annál biztosabban ölhessenek meg, oly jelenség, melyért csak megvetés lehet részünk a történelemben.

Ma ránk illenek PETŐFI keserű versei :

«S ez a faj dicsekszik öse érdemével
Híres hajdanával úgy hetvenkedik . . .
Hát majd a jövődő fog-e dicsekedni
Mi velünk? vajon nem fogja emelgetni
Orczapidulással e kor gyermekit?

Erre semmi gondunk. Tengünk, mint az állat,
Megelégszünk azzal, hogy van kenyérünk,
Messze elmaradtunk a világ sorától,
Kitöröltek a nagy nemzetek sorából,
Élni nem tudunk és halni nem merünk.»

Igy tenghetünk még egy ideig eddigi politikánkkal is. De nincs önérzetes férfi e hazában, a ki azt ne mondaná, hogy inkább megsemmisülni férfias küzdelemben, mint élni e gyalázásban.

RÁTH MÓR kiadásai :

GRÜNWARD BÉLA.

KÖZIGAZGATÁSUNK
ÉS A MAGYAR NEMZETISÉG.

Ára 1 frt — kr.

GRÜNWARD BÉLA.

KÖZIGAZGATÁSUNK
ÉS A SZABADSÁG.

Ára 1 frt 20 kr.

KÁLLAY BÉNI.

OROSZORSZÁG KELETI
TÖREKVÉSEI.

TÖRTÉNELMI VÁZLAT.

Ára 1 frt 20. kr.

Franklin Társulat nyomdája

